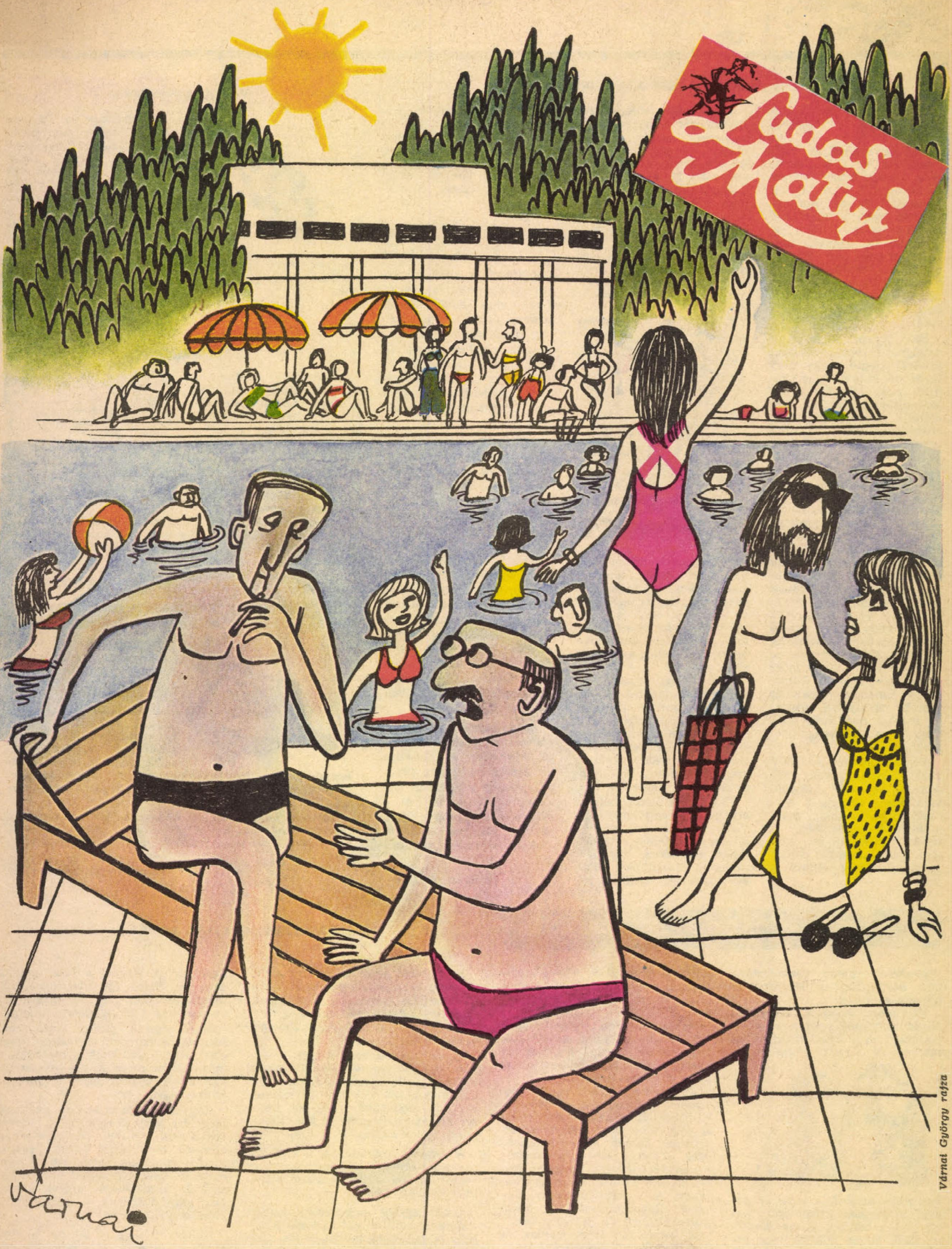
XXIX. ÉVFOLYAM, 24. SZÁM | Ára: 1,80 Ft | 1973. JÚNIUS 14.

Várnai György rajza

— *Rendben van, a fiamat felvették az orvosira, de tudod, hogy milyen messze lakunk az egyetemtől?!*

KEDVES LUDAS!

MOSZKVA TÉRI KALANDOK

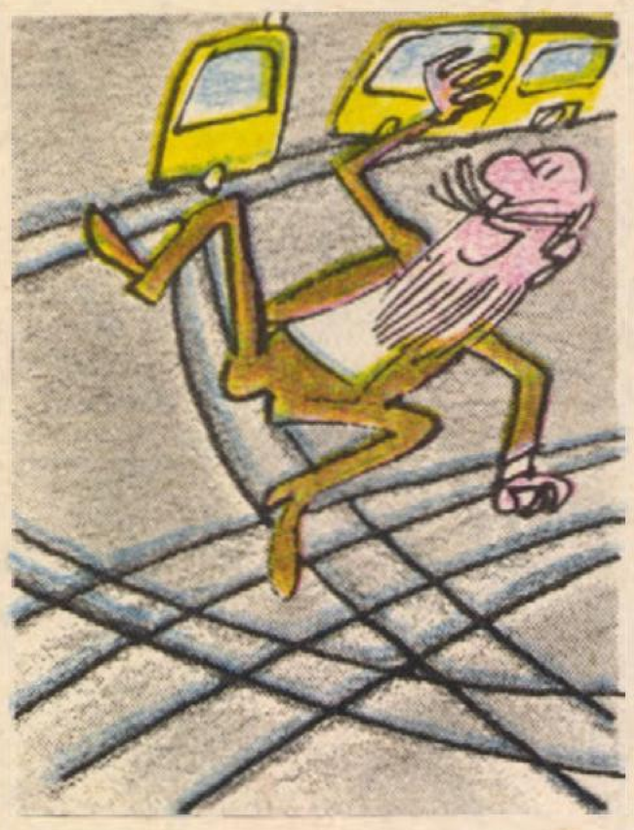
A Moszkva tér kellős közepén van egy ütközőbak.

Ha az ütközőbak nem lenne ott, az a sín, amelyen őrt áll, másfél méterrel hosszabb lenne (plusz egy váltó), és az indító menetrend szerint indíthatná az 56-os és az 58-as villamosokat. Így azonban hiába van már rég indulási ideje — például — az 58-asnak, ha az előtte álló 56-os még ráér egy-két percet, meg kell várnia a sorát.

Ez olyan konfliktus, amelyhez képest Hamlet királyfi „lenni, vagy nem lenni"-je kutyafüle, s biztosan nagy vihart kavarna az indítói lélekben, ha nem lenne néhány méterrel odébb egy sokkal nagyobb konfliktus, amely mellett ez föl sem tűnik. Ott van ugyanis a 4-es és a 6-os villamosok indulási helye. Ezek a szerelvények 1-2 percenként indulnak — ha tudnak. Ámde gyakran nem tudnak megmozdulni sem, mert elébük tolakszik az útjukat keresztező sínen a 18-as, vagy a 61-es, amelyek gyakran nem tudnak tovább menni, mert előttük állnak a Pest felől jövő 4-esek, vagy 6-osok hosszú tömött sorban — gyakran túl-túl a Széna téren is, de hiába — nem tudnak mozdulni, mert a téren körös-körül állnak a 4-esek és 6-osok, amelyeket föltart az indulni nem tudó 4-es, vagy 6-os. Tetszenek érteni?

Végre előjön a BKV Nagy Sándora (vagy Kis Jánosa), és egy békebeli váltóvassal átvágja a gordiusi csomót. Akkor megindul a tér vérkeringése és simán megy minden sokszor húsz-huszonöt percig. Aztán kezdődik elölről a játék.

Egyes *okos* utasok szerint kellett volna még egy körbefutó sínpár, de az utasok — ugye? — nem értenek hozzá, és különben sem volt rá keret, hiszen a végén még arra sem futotta a pénzből, hogy néhány szemétgyűjtő edényt helyezzenek el. Aki komolyan veszi fővárosunk tisztaságát, háromszor is körüljárhatja a teret, amíg ráakad egy régről ottfelejtett, dugig tömött kosárra.

Telt azonban néhány vagon fehér porra, amelyet geometrikus alakzatokban terítettek szét, de úgy, hogy a legkisebb szél is szétszórhassa, s így az elhullajtott szeméttel keveredve kedvesen élénkíti az aszfalt sivárságát.

Nem tellett viszont egy jól látható táblára (a tér közepén), amely megmagyarázná az utasoknak, hol van a különböző villamosok és autóbuszok megállóhelye. Így csak egymást szoktuk küldözgetni több, s kevesebb sikerrel.

Ugyancsak nem tellett az autóbusz megállókhoz esővédő várókra sem, de ez amúgy sem lenne a térhez illően esztétikus, hiszen a szétszórt megállók miatt egymásba érő bódék sorát kellett volna építeni. Inkább hát ázzanak, fázzanak, süljenek a kedves utasok, vagy futkossanak a megállók között. A tér rendezősége a kocogás érdekében is megtette a magáét.

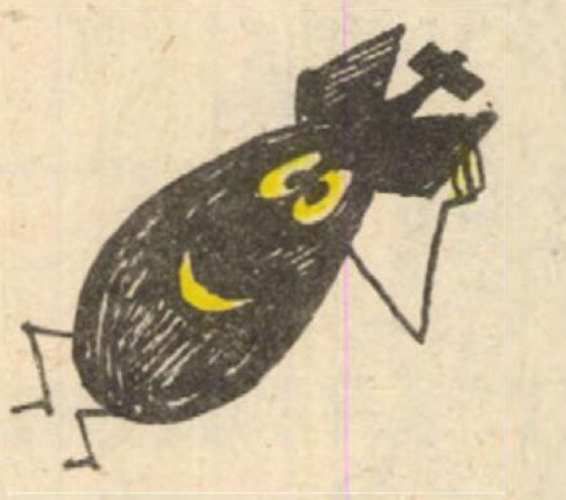
Ott van — például — a Pest felé tartó 12-es és 12/A megállója egymástól 150 méterre. Nos, vagy megjátssza a kedves utas az egyik, vagy a másik buszt, vagy elhelyezkedik középen és fut ahhoz, amelyik előbb jön — természetesen a síneken keresztül. No de ez a sínugrálósdi a villamosok közötti „slíszolósdi" legalább megóvja az erre járókat attól, hogy elpuhuljanak.

Ugyancsak a testkultúránk érdekében helyezték át nemrégen az Észak-Buda felől jövő 5-ös, 39-es a Pest felől jövő 12-es megállóját a Csaba utcán túlra. Innen ugyanis a kedves utas, ha el akarja érni a metrót, vagy általában a teret, előbb föl kell hogy menjen a Krisztina Posta mellett jó nyolcvan métert erős meredeken, aztán harminc lépcsőt lefelé, majd ugrálhat a mozgó villamosok között által a síneken. (Öregeknek és fájós lábúaknak különösen ideális átkelőhely.)

Természetesen mindaz, amiről szóltam, csupán részletkérdés, a Moszkva tér egészében igazán pompás, lüktető világvárosi látványt nyújt — felülről, s még sokkal inkább alulról, ahol a mélyben a metró zökkenésmentesen közlekedik.

Sólyom László

VIGYÁZAT! BOMBA!

Jászapátiban, a Berente utca 11. számú ház udvarában, fatőkék kiszedése közben, a második világháborúból visszamaradt bombát találtunk. Ez még a télen volt, február 17-én. Még aznap bementünk a tanácsra és ott bejelentettük. Megígérték, hogy értesítik a tűzszerészeket és hatvan napon belül elszállítják onnan. Az ígért határidő réges-rég letelt, s még semmi nem történt az ügyben.

Hubai János
Jászapáti

LÉGKALAPÁCS

A Práter utcában, a VIII. kerületben, szemben a Lippa utcával, már több mint egy hete, este tíz órakor rázendítenek a légkalapácsok, és nem hagyják abba reggel fél hatig.

A rettenetes zaj zavarja, sőt lehetetlenné teszi a környező házak lakóinak éjszakai pihenését.

Nappal teljes a csend, a légkalapácsokat csakis kizárolag éjszaka működtetik. Egy kis jobb munkaszervezéssel biztosítani lehetne sok száz dolgozó ember éjszakai nyugodalmát!

Kovács Pál
Bp. VIII., Molnár Ferenc tér 3.

POHÁR ÉS BIZALOM

Esztergomban, a szigeti ABC-áruház egy részét állóbüfének képezték ki, ahol kávét és üdítőket is lehet inni.

A napokban mi is beugrottunk egy traubiszódára. Legnagyobb csodálkozásunkra az üdítőhöz nem adtak poharat. Arra hivatkoztak, hogy a vállalati központjuk ezt szigorúan megtiltotta, mert a kedves vendégek „ellopják" a poharakat.

Valamit nem értek: a kávéspoharakat, kanalakat, csészealjakat nem lopják el? A kávézókban megbízik a vállalat, de a „garázda" üdítőital-fogyasztókban nem?

Nagy Sándor
Esztergom, Mártírok útja 17.

KÖNYV-ÜGYEK

Családom gyors egymásutánban háromszor is megjárta a könyvvásárlással.

Köztudott, hogy a könyvterjesztő vállalatok rendszeresen jelentetnek meg ajánlatokat a lapokban. A Ludas Matyiban is

volt ilyen hirdetés a múlt év végén, a lányom kiválasztott hat könyvet a listából és megrendelte. Csak kettőt küldtek meg belőle, a másik négy már nem volt raktáron...

A múlt hónapban — egy hasonló hirdetés alapján — a másik lányom rendelt meg két könyvet, abból is csak az egyiket küldték meg...

Szerintem csak olyan könyveket kellene ajánlani, amiből bőségesen van készlet, s akkor kevesebb csalódás és bosszúság érné a megrendelőt!

Engem nemrégiben egy könyvügynök keresett fel, a Minerva kiadványait ajánlva. Rendeltem is tőle, több mint 200 forint értékben, három havi részletre. Meg is jött a könyv, utánvéttel, s egyszerre kérték az egész összeget, amit nekem, kisnyugdíjas lévén, nem könnyű dolog kifizetni. Ráadásul még 18 forint postaköltséget is felszámoltak.

A könyv sok öröm forrása, de úgy látszik, sok bosszúságé is!

Szeitz Gézáné
Kazincbarcika, Hámán Kató u. 12.

MIRE KÉPES EGYETLEN KUTYA?

Bizonyított tény, hogy kutyaugatás nem hallatszik a mennyországba. Valameddig azonban elhallatszik. Meddig? Nem tudok róla, hogy végeztek-e erre vonatkozóan tudományos mérést.

Egyéni saccolásom szerint azonban egy közepesen fejlett kutya ugatása sűrűn lakott területen (bérházak, lakótelepek) kb. 50 méteres körben, zöldövezetben kb. 200 méteres körben hallatszik (a kör középpontjában a kutya).

A nappali kutyaugatás nem különösebben érdekes, az elvész az egyéb városi zajban. Ámde amikor a kutyus éjszaka ugat...

Ismét egyéni saccolásom szerint a fentebb említett két különböző jellegű település bármelyikén kb. 1000 (azaz egyezer) ember hallja egyetlen kutya ugatását. Az ezer ember közül — e. s. — 500 úgy alszik, hogy ágyút lehet elsütni a füle mellett, arra sem ébred. 250 altatóval alszik. Marad azonban még 250 ember, aki az éjszakai kutyaugatásra fölébred.

Nem akarok bűnbe esni, tehát még álmomban sem (ha aludni hagy őkutyasága) gondolok arra, hogy a mostanában szent állattá magasztosult kutya ugatási jogát megkérdőjelezzem, ellenben...

Nagyon kérem a kedves gazdikat, hogy ha kutyuskájuk beteg, ideges természetű, vagy tudatzavarban szenved (egészséges kutya ugyanis nem vakkantgat, nem vonít, nem nyüszít okkal, ok nélkül órák hosszat az éjszakában), vigyék orvoshoz, vagy fektessék — sej, haj! — puha selyem ágyba.

Akkor őfelsége is jól fog aludni, és mi is, szegény, közönséges halandók.

S. L.

Egy füst alatt

Hová lett a friss levegő?
Hol van? Talán Cinkotán?
Oxigént ma Pesten annyit
szívunk, mint egy cinke tán...

Kormos lesz a fránya füsttől
fehér Singer zongorám,
meg a nejem varrógépe,
mivel az is Singer ám!...

Én tüdőmre száll a füst sok
csendes nyári alkonyon,
miközben az esti Pestet
bámulom a „balkonyon"...

Kéményeink korma, kérem,
lassan mindent oxidál,
kormos még a sarokkő is,
ahol este foxid áll...

Emlékszem, hogy decemberben
a fél város könnyezett
a füstködtől, mivelhogy a
levegő túl „szönnyezett"...

Hogyha így megy, Pest olyan lesz,
mint a ködös Albion,
ahonnan a pesti ember
sok ködös hírt hall, bion...

Nekem mindegy, hogy a szellő
füstöt hoz, vagy visz szmogot;
nem mozdulok ki a házból,
inkább otthon piszmogok...

Szilágyi György

GAUGUIN – 1973

(„L' Express", Párizs)

Francia atombomba-robbantás a Csendes-óceánon

Lord Lambton és Heath drámai beszélgetése

(Saját tudósítónktól)

Angliában óriási érdeklődést keltett a Heath-kormány két miniszterének botránya. Az ügy több hétre minden más eseményt kiszorított a lapok első oldaláról. A tények ismeretesek: Lord Lambton, a légierő minisztere és Earl Jellicoe, a Lordok Házának elnöke meghitt kapcsolatot létesített Norma Levyvel, a csinos call-girllel. Az ügy napvilágra került s a két államférfinak távoznia kellett. Attól lehetett tartani ugyanis, hogy könnyelmű pillanataikban fontos államtitkokat suttognak a bájos Norma alabástrom finomságú, ám módfelett illetéktelen fülébe.

Lapunk zárta előtt néhány órával szenzációs fordulat állt be a nagytermészetű lordok ügyében. Módunkban áll, hogy az egész világsajtót megelőzve, elsőnek derítsünk fényt az izgalmas Norma-botrányra. Egy álarcos férfiú jelent meg a szerkesztőségünkben, Nobody kapitány néven mutatkozott be, és egy magnótekercset adott át. Elmondta, hogy a Watergate-eset során bevált módszerek segítségével sikerült eredeti felvételt készíteni a londoni Downing Street 10. sz. házban. A miniszterelnöki rezidencián rögzítette szalagra Edward Heath és Lord Lambton eszmecseréjét, a tekercset

pedig örömest a rendelkezésünkre bocsátaná. Közöltük a kapitánnyal, hogy reprezentációs keretünk tekintélyes részét virágföldbe fektettük, mert a szerkesztőségi fikuszok sorsát a szívünkön viseljük s így legfeljebb a 31 forintos napidíjat biztosíthatjuk a számára. Mr. Nobody elhárította aggályainkat, őt a pénz sosem érdekelte, viszont egész életében vágyódott arra, hogy a nevét nyomtatásban lássa.

Ily módon semmi akadálya, hogy aprólékosan ismertessük a bizalmas beszélgetést, amely Edward Heath miniszterelnök és a hűtlen Lord Lambton között zajlott le, már a botrány kipattanása után. Íme:

Heath: Szervusz, öreg fóka.

Lord Lambton: Szia, vén bálnavadász.

Heath: Kérlek, engedd meg, hogy forró köszönetet mondjak. Felbecsülhetetlen szolgálatot tettél a kormánynak.

Lord Lambton: Szóra sem érdemes. Drake is ezt tette volna a helyemben. Nelson is. „Anglia elvárja, hogy minden fia teljesítse a kötelességét..."

Heath: Csak ne szerénykedj. Nelsonnak legalább ágyúi voltak. Ilyen áldozatra nem mindenki lett volna képes.

Lord Lambton: Te ezt áldozatnak nevezed?

Heath: A célt mindenesetre elértük. Szó, ami szó, nagy ötlet volt.

Lord Lambton: És kellemes...

Heath: A lapok kizárólag a te kalandoddal foglalkoznak, a húsárakról, az izlandi tőkehal-háborúról, a rhodesiai szállításokról szó sem esik. Ezt jól kitaláltuk. Remélem, Norma férje

nem támasztott nehézségeket?

Lord Lambton: Levy? Neeem. Ült az előszobában és írta a nyugtákat. Egy alkalommal 8 százalék bánatpénzt próbált felszámítani a törvényes 4 százalék helyett, de lebeszéltem. Disraeli is ezt tette volna a helyemben.

Heath: No és mondd csak... hihihi... milyen madár ez a Norma?

Lord Lambton: Norma? Nézd, öreg bálnavadász, te is tudod, hogy én a tettek embere vagyok. A szavakhoz nemigen értek. Ezért csak annyit mondhatok, hogy...cöcöcö...

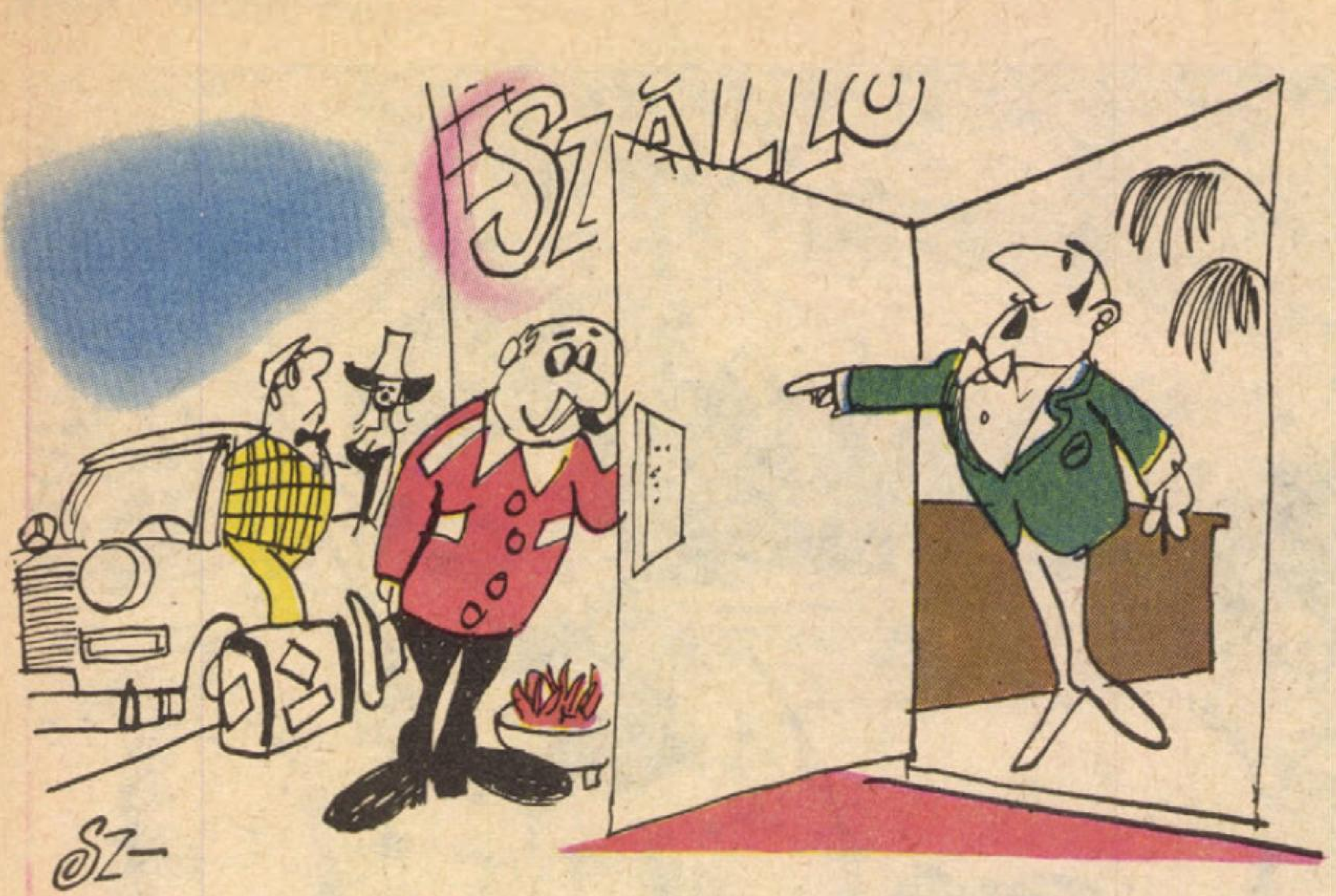
Heath: Értem! Izé... vén fóka... mint férfi a férfival... nem adnád meg a hölgy címét?

Nem sokkal később illetékes brit szerv tiltakozását is megkaptuk. Három lényeges pontra szorítkozott. 1. Nobody kapitány ismeretlen Angliában. Neve nem szerepel az Egyesült Királyság anyakönyveiben. Egyébként is körözik a kötelező patkányirtás elmulasztása és adócsalás miatt. 2. Fenti beszélgetés sosem hangzott el. Akkor sem Edward Heath és Lord Lambton, hanem a Royal Shakespeare Company két művésze, Lord Hacsek és Mr. Sajó között. 3. Szívesen fogadnának és örömmel közölnének hasonló pikantériájú ügyeket a magyar közéletből.

Azt elhisszük!

Peterdi Pál

MODERNIZÁLÁS

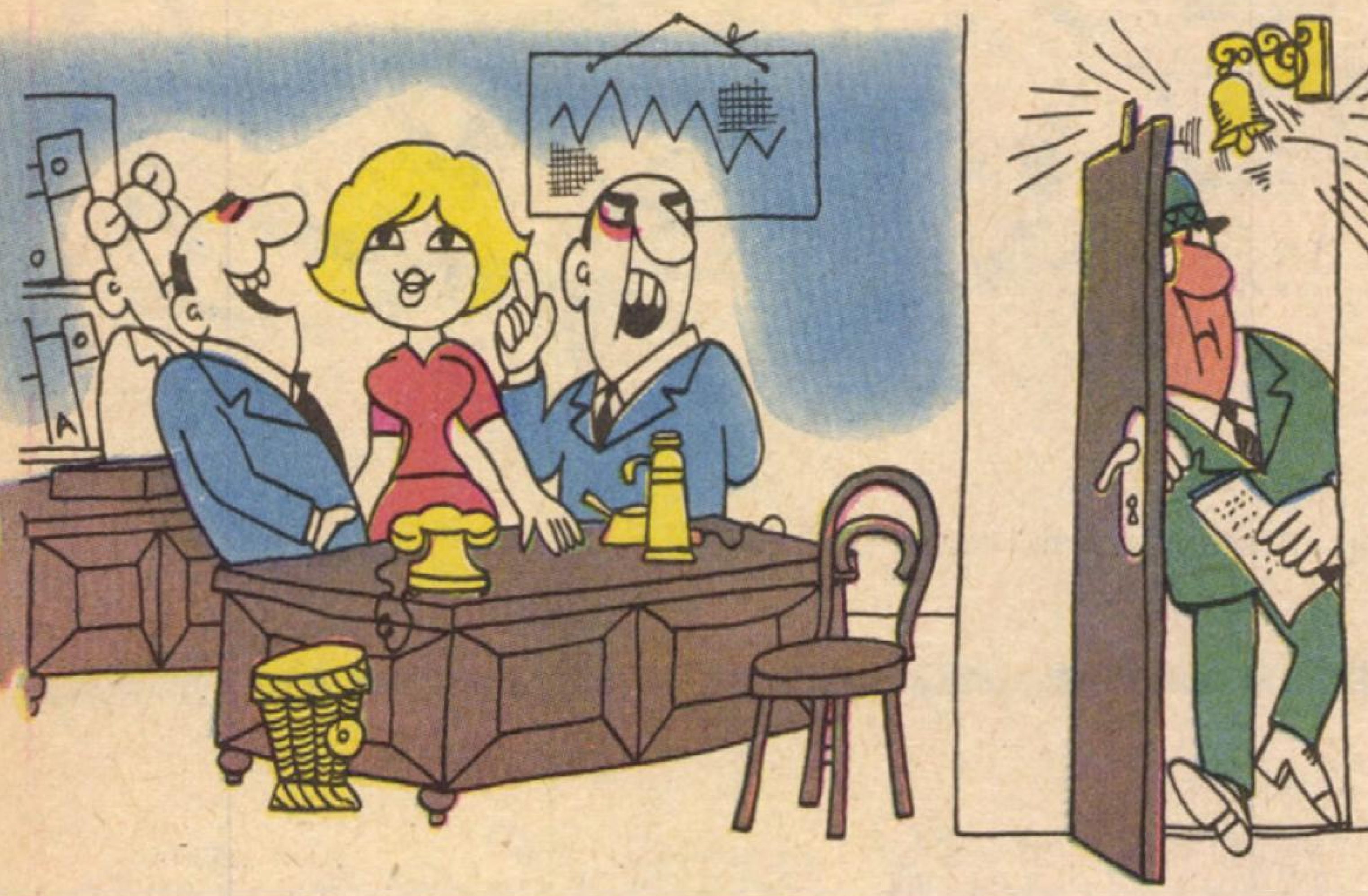

– János bácsi. mától kezdve maga lesz a fotocellás ajtó!

NŐI DOLGOK

– Már megint idegesek vagytok!

A JELZŐ-CSENGŐ

– Vigyázat, kartársak! Ügyfél a láthatáron!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

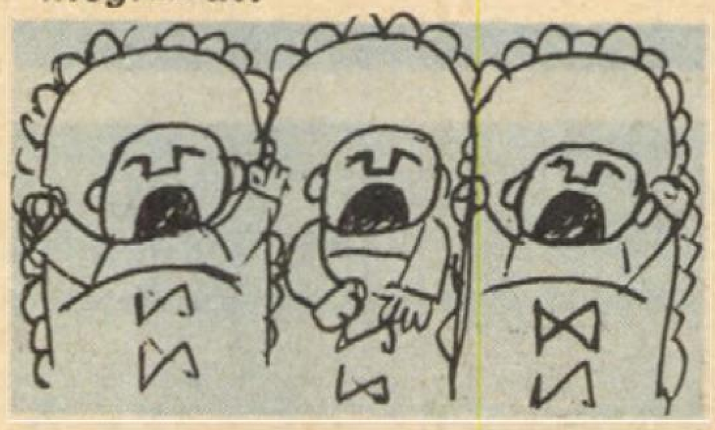
Mr. Brown elmeséli Mr. Smithnek, hogy fényes nappal kirabolták.

— Na és miért nem húztad elő a revolvert a zsebedből? — kérdi Smith.

— Majd bolond lettem volna — feleli Brown —, ez az egyetlen dolog, amit nem vettek észre.

*

Kovácséknál hármasikrek születtek. Az ötéves Kata megkérdi:

— Apu, mind itt marad, vagy csak kiválasztásra küldték őket?

*

A költő bekopogtat a szerkesztőhöz:

— Kérem, már három hónapja el tetszett fogadni néhány versemet, és eddig még egy sem jelent meg.

— Na és? — mondja a szerkesztő. — Homérosz nagyobb költő volt, mint maga, mégis kétezer évig kellett várnia, míg nyomtatásban megjelent.

*

A sebésztanár vizsgáztatja a medikust, és a bonckésével a saját szívére mutatva, azt kérdi tőle:

— Mondja meg nekem, hová jutna abban az esetben, ha ezen a helyen négy centiméter mélyen belémszúrna?

A medikus rövid habozás után kiböki:

— A börtönbe.

*

Szabó meglátogatja Kovácsot, és régi fényképeket nézeget nála.

— Hát ez ki? — kérdi, kezébe véve az egyik fényképet.

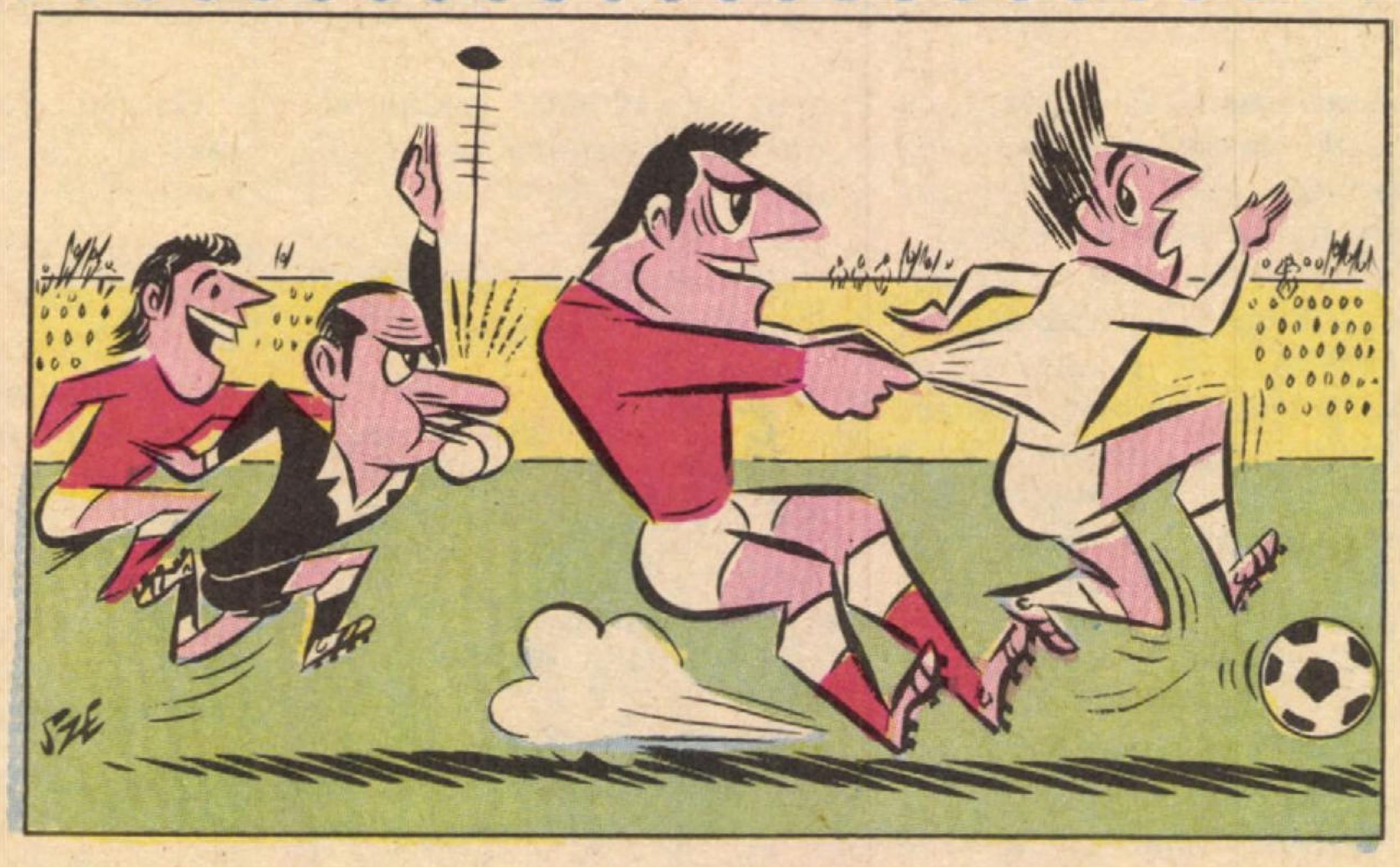
— Én vagyok — feleli Kovács —, egyéves koromban.

— Gyönyörű a fejed — dicséri Szabó —, de ilyen kopasz voltál?

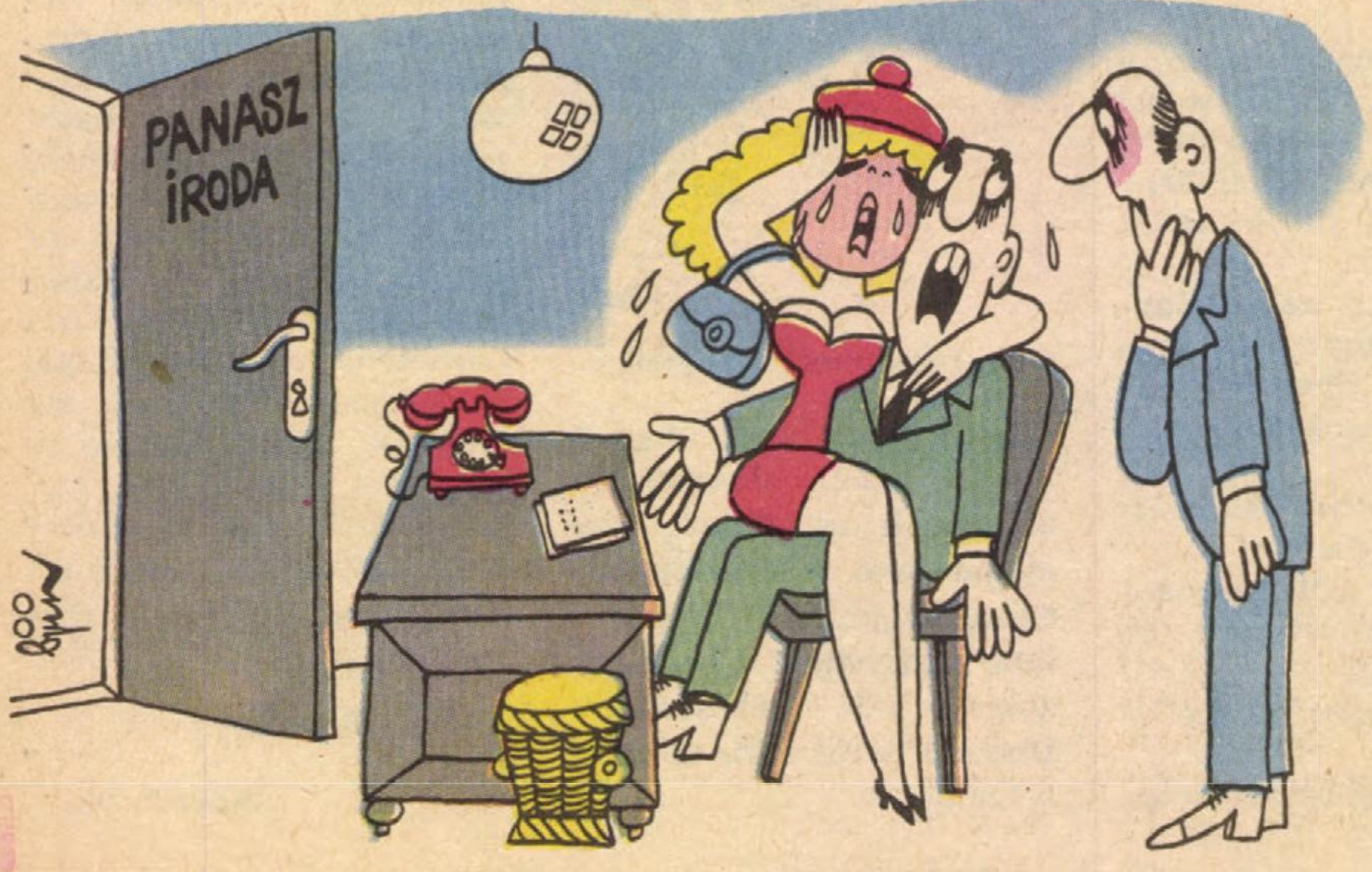
— Dehogy — mentegeti magát Kovács — csak fordítva tartod a képet.

MAGYARÁZAT

– Ez nem sportszerűtlenség! Textiltechnikus a foglalkozása és minőségi ellenőrzést végez.

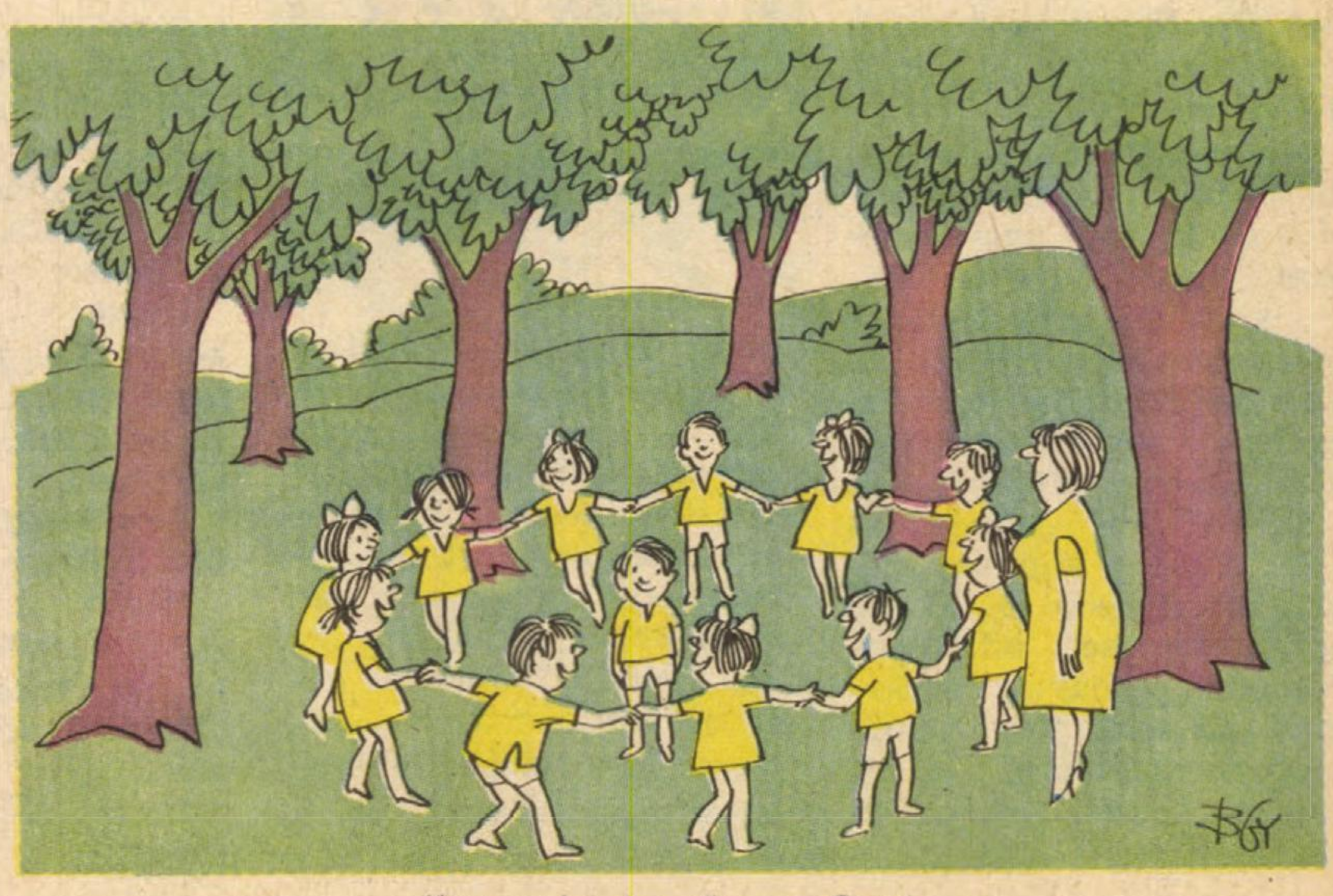

KOMOLY PANASZ

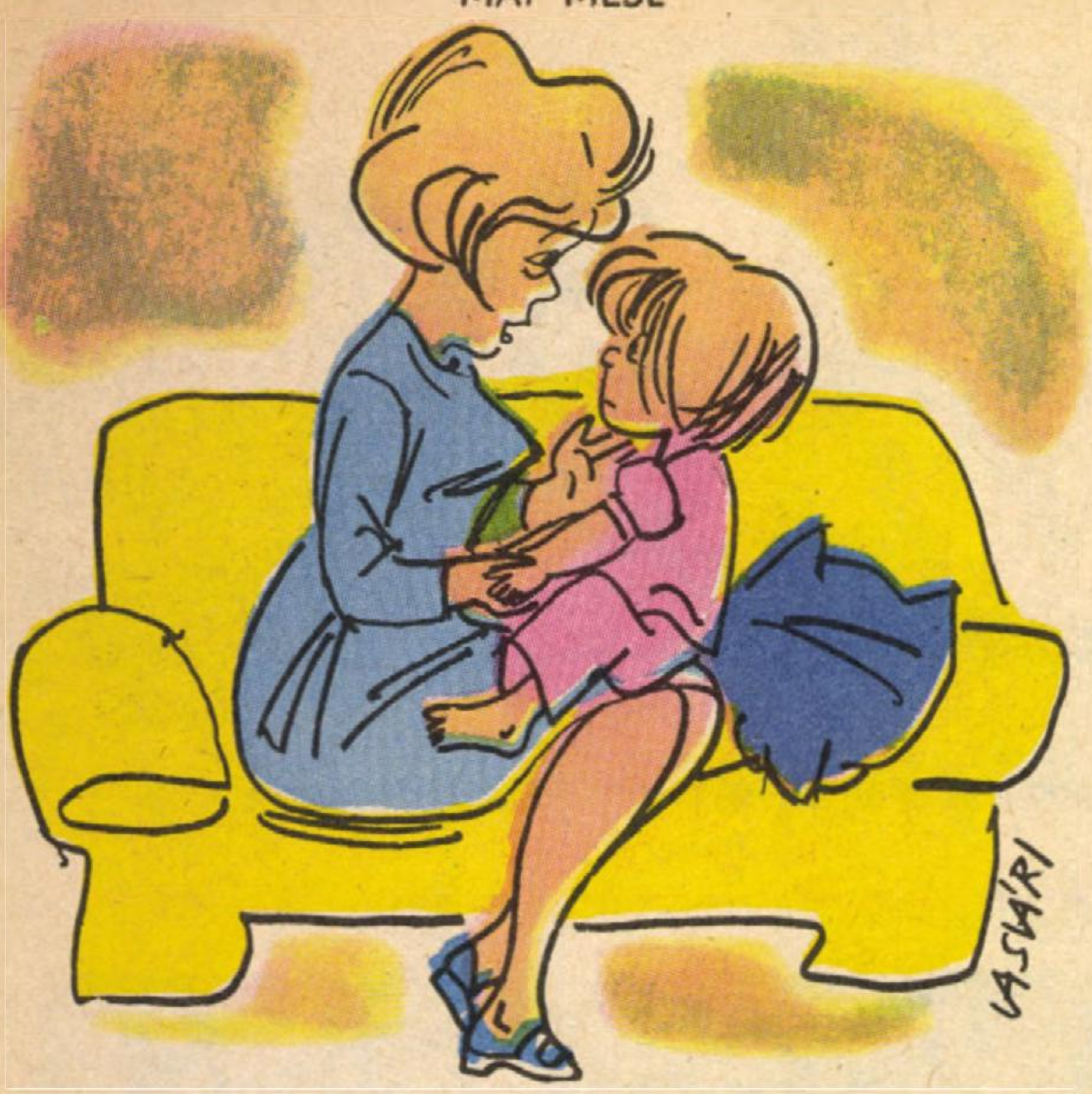
– Én csak azt mondtam neki, hogy nyugodtan öntse ki a szívét . . .

ÚJ JÁTÉK

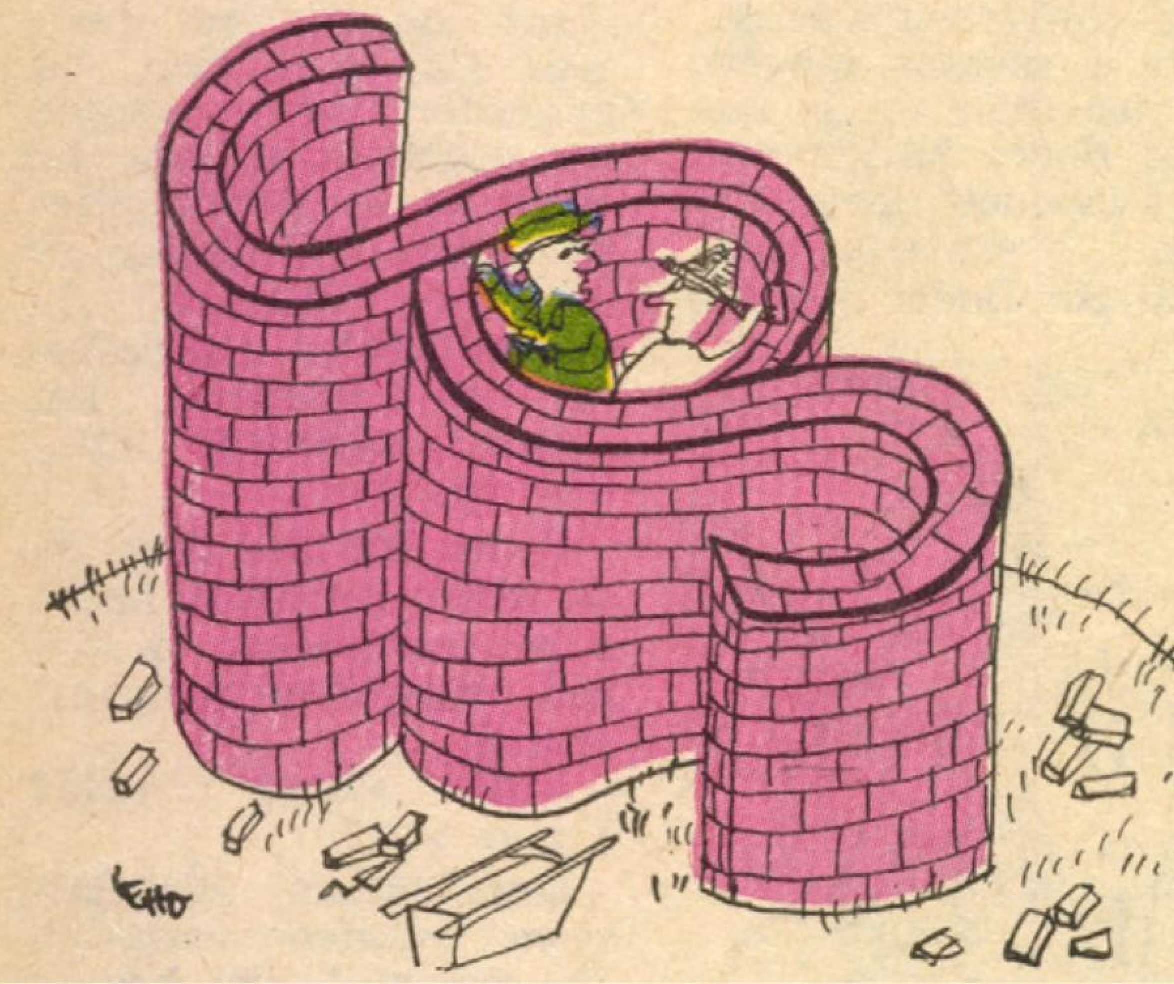
– Kinn a bárány, Ben a Quick . . .

MAI MESE

– ... és boldogtalanul éltek, míg meg nem haltak ...

ENGEDÉLY NÉLKÜLI ÉPÍTKEZÉS

– Keresnünk kell valami kibúvót!

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

– Lehet, hogy a szakács ifjú, de a marhahús öreg!

– Életveszélyes ez a nyári csúcsforgalom!

– Fogadok, hogy valami hölgytől kaptad ezt az illatos levélkét!
– Tévedsz, fiam, a tanácstól ...

– Van miből költenie. OTP-kölcsönt vett fel és két veréb volt a jótálló.

EMIL ÚR

Éppen szivarra gyújtok, midőn egy tálca üres pohárral a konyha felől megjelenik Emil úr és rámnéz, aztán földbe gyökerezik a lába. Emil úr kisegít a kávéházban, mint nyugdíjas pincér, egy kihaló szakma képviselője. Mert a kávéházi „pincérek" helyébe a „felszolgálók" léptek, ahogy annak idején a gyertyaöntőket felváltották a villanyszerelők.

Emil úr tehát riadtan néz rám, aztán elindul felém, végtelen szomorúsággal a szemében.

— A szerkesztő úr szivarozik — mondja inkább csak magának, mint nekem. — Az én buta fejem, hogy mindent elfelejtek! Borzasztó dolog történt!

— Mi történt, Emil úr?

— Tegnap este egy vendégtől kaptam egy szivart. És nem jutott eszembe, hogy szivarozni tetszik, pedig gondolkoztam, hogy kit is szoktam látni szivarozni. Ne tessék rám haragudni!

— Dehogy haragszom!

— Annyira bánt a dolog! Tessék elképzelni: odaadtam valakinek, pedig nagyon jó szivar lehetett: holland vendégek voltak, ők kínáltak meg vele, celofánpapírba volt csomagolva. Ugye nem tetszik haragudni rám, hogy azt a finom szivart odaajándékoztam?

— Semmi baj, Emil úr, több is veszett Mohácsnál!

— Tessék mondani, szerkesztő úr: ugye nagyon finom szivar egy ilyen holland szivar?

— Finom, Emil úr. Egy kicsit könnyű.

— De mérges vagyok magamra! Tetszik tudni, kínáltak cigarettával is, azt elszívtam, cigarettázni nem tetszik, ugye?

— Nem.

— Azt elszívtam, de a szivart elajándékoztam, ejnye, de röstellem!

— Felejtsük el, Emil úr. Inkább hozzon egy kávét!

Megy a kávéért Emil úr, nagyon el van keseredve. Amikor jön vissza, mintha kissé jobb kedve lenne.

— Tudom már, hogyan teszem jóvá, hogy azt a szivart odaadtam másnak. Hallgasson ide, szerkesztő úr: azok a holland vendégek ma is itt fognak vacsorázni. Szerzek én tőlük még egy jó szivart a szerkesztő úrnak!

— Remek tipp, Emil úr! De ha nem megy, nem megy!

— Miért ne menne! Azt tessék rámbízni! Meglesz az a szivar, meg tetszik látni! Tessék egészen nyugodtan itt maradni és megvacsorázni. Hozzak egy étlapot?

— Köszönöm, Emil úr. Otthon akartam vacsorázni.

— Ne tessék haragudni rám — borul el Emil úr tekintete. — Tessék itt vacsorázni, egészen biztosan jön az a holland vendég. Nagyon bánt a dolog.

— Hozzon egy étlapot, Emil úr. Itt fogok vacsorázni!

Az embernek van lelke. Hazatelefonálok, hogy ne várjanak a vacsorával, Emil úrral várjuk a holland vendéget. Hamarabb kellett volna megmondanom neki, hogy nem is szeretem a holland szivarokat. Most már azt hinné, hogy haragomban mondom.

Tizenegyig várjuk a hollandokat, de nem jönnek. Már a konyha is lezárt, három asztalnál ülünk az egész vendéglőben.

— Fizetek, Emil úr — mondom szomorúan. — Most már biztosan nem jönnek a vendégei.

— Nem baj, szerkesztő úr — mondja bizakodó hangon Emil úr. — Holnap egészen biztosan itt fognak vacsorázni, és meglesz az a szivar! Ugye, be tetszik jönni holnap este?

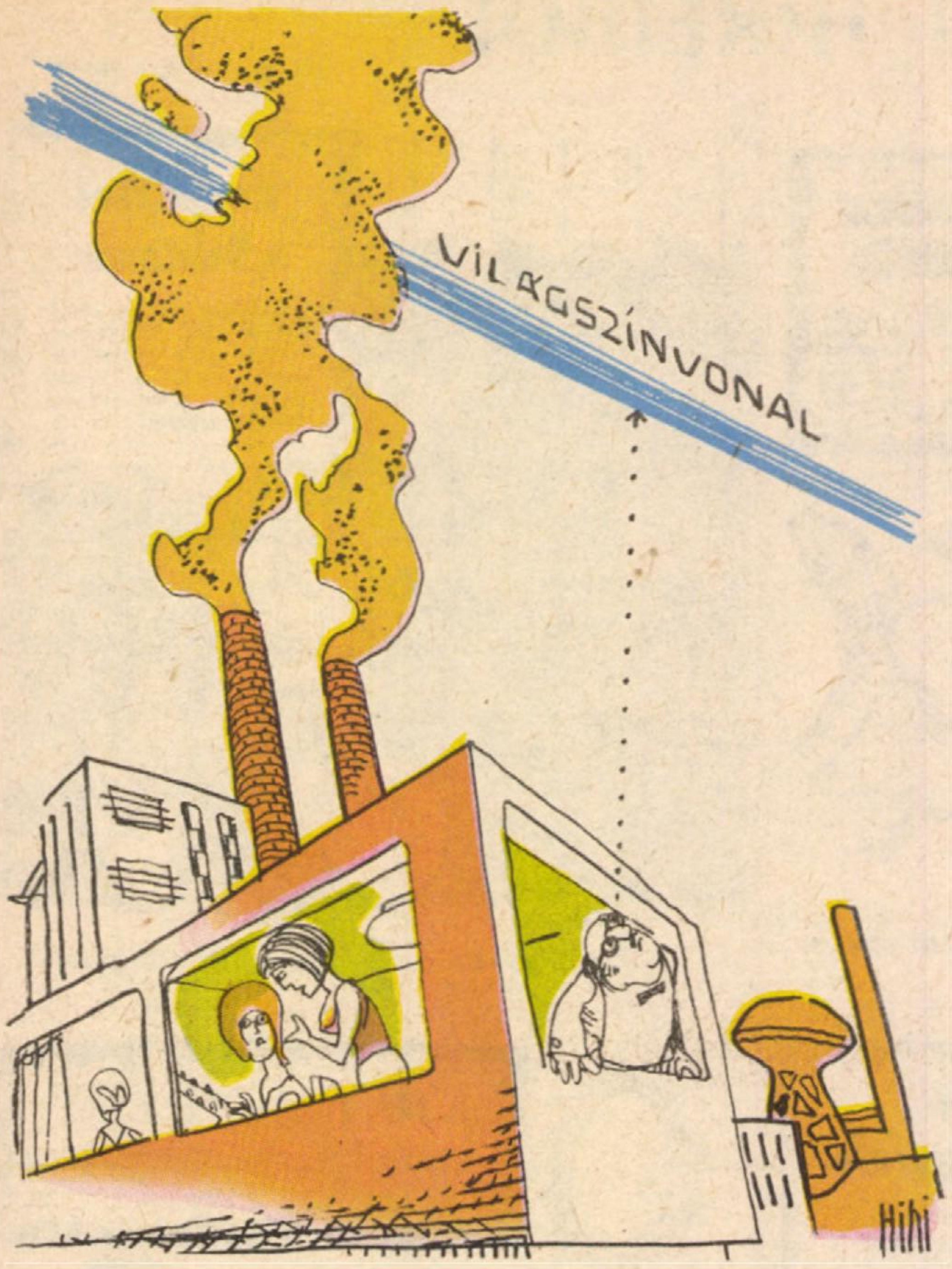
— De még mennyire bejövök, Emil úr! Erre mérget vehet!

— Csak tessék korán jönni! És tessék engem figyelmeztetni, hogy el ne felejtsek egy finom szivart szerezni azoktól a hollandoktól! Mert az én fejem, az kérem borzasztó, hogy mindent elfelejt! Nehogy később tessék jönni, mint a hollandok!

— Már korán itt leszek, Emil úr!

Somogyi Pál

REJTÉLY

– Mi lelte a főnököt? Egész nap az ablakban áll és felfelé bámul...

A VÁLTÓNÁL

– A férjem azért duzzog, mert tegnap a vonatról egy sörösüveget dobtak a virágoskertjébe...

MIT SÚGTAK BODOR KARTÁRSNAK?

Bodor kartárs fönt ült az elnökségben. Mondhatnám, hogy mindig ott ült, minden elnökségben. Talán az a dolga. Nem irigylésre méltó kitüntetés, szó se róla. Ott nem lehet se rágyújtani, se kényelmesen elterpeszkedni. A nyakkendőjét sem oldhatja meg sohasem. Nem rajzolgathat, amíg az előadó hirdeti a szempontokat és nem levelezhet az asztalszomszédjával. Ő maga a figyelem. Komoly tartás, permanens koncentrálás, okos tekintet... — ott ez mindig kötelező, ha unalmas az előadás, ha nem.

Megszoktam már őt — magammal szemben —, mint a pálmát a pulpitus szélén, vagy mint a kristályvizet a szónok előtt. Ő nem nyitott meg és nem mondott zárszót, föl se szólalt sohasem, csak ült, valahogy úgy mindig a legszélétől eggyel beljebb. Elaludni, elbóbiskolni sem láttam, lelkesedni sem. A nyugalom szobra lehet ilyen.

Besorakozott és kiment, leült és fölkelt. Nem kaptam rajta, hogy csak egyszer is ivott volna az elé készített ásványvízből: hogy csak egyszer is cédulát csúsztatott volna a szónok felé; hogy csak valaha is továbbadta volna a mikrofont.

Ezért tűnt fel, hogy egyszer, most az egyszer az oldalajtón bejött egy fehérköpenyes fehérszemély, pirulva és idegesen, föllépett az emelvényre, félrét görnyedve végigtipegett a széksor mögött, hogy lehetőleg ne is lássék és Bodor kartárs mögött állapodott meg. Kis cseresznye szájával megközelítette Bodor kartárs

fülét és megmozgatta azt a két kis piros ívet.

Bodor kartárs nem fordult meg, nem hajolt közelebb, nem kérdezett vissza és nem bólintott. Maradt ugyanúgy, olyan fenséges, megingathatatlan nyugalomban. A fehérköpenyes fehérszemély meg visszatipegett lábujjhegyen, macskajárással.

No, majd most mindjárt fölkel és kioson Bodor kartárs... De nem. Ül és nézi a mennyezeten a pókhálót. Nem. Majd ha a szónok befejezi, persze, hiszen a tapintat... De akkor sem.

Ejnye, az ördögbe is, hát most fontos volt vagy nem? Ha igen, hát menjen! Ha ég a gyár, ha miniszter jött hozzájuk, ha leszakadt a tető, ha elöntötte az üzemcsarnokot a víz, hát menjen, és csináljon valamit! Ha valami történt a gyerekével, a feleségével, hát fusson, rohanjon, odáig meg se álljon!

Bodor kartárs csak ül, ül, nézi a pókhálót, hallja a hozzászólásokat, és marad. Végestelen végig mamarad.

Mit súgtak neki? Ugyan mit?

Gondolatban végigjátszom minden variációt. Ha vadászat lesz holnap — az utána is ráért volna. Ha megjött a revizor — az már úgyis ott van. Ha elvitte a rendőrség a pénztárost — annak maga-magáért kell helytállni.

Mi a csudát súghattak neki?

Látom, hogy már senki sem figyel, mindenki ráncolt homlokkal firtatja magában a dolgot: mit súgtak, mit súghattak Bodor kartársnak, ami nem várhatott volna.

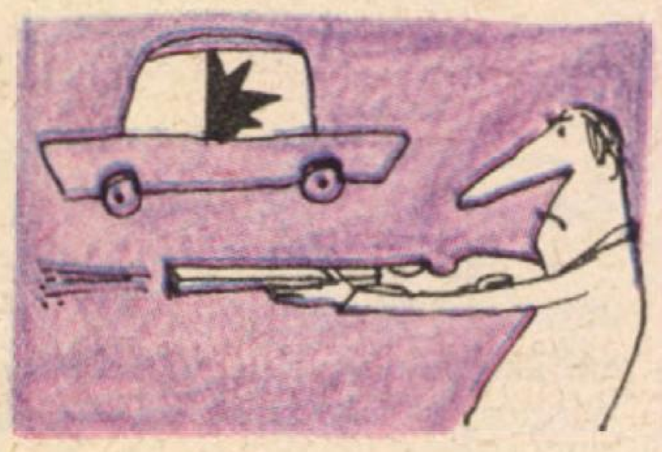
Nehezíti a dolgot, hogy pont neki!

Sz. Simon István

ELŐFORDUL...

Érdekes ügyet tárgyalt az Old Bailey bíróság. Raymond J. Bullard 25 éves londoni lakos használt kocsit vásárolt. Már útban hazafelé észrevette, hogy csúnyán becsapták, a kocsi már leprának is csak nagy jóindulattal nevezhető. Éktelen haragra gerjedt, határozva bombát készített egy benzines palackból, majd visszasietett a telepre és a bombát a bemutatóterem kellős közepére vágta. Amikor látta, hogy a bomba nem robban fel, Bullard ismét elrohant. Most egy sörétes vadászpuskával tért vissza és a bemutatóterem ajtajából vadul tüzelni kezdett. Ez a tevékenysége már nem maradt eredménytelen. Sikerült megrongálnia három használt Jaguárt, két használt Mercedest, egy használt Oldsmobile-t és egy 1934-es típusú versenykocsit.

Humphrey bíró 200 font bírságra ítélte a vádlottat. Az indoklás végén azonban maga is kijelentette:

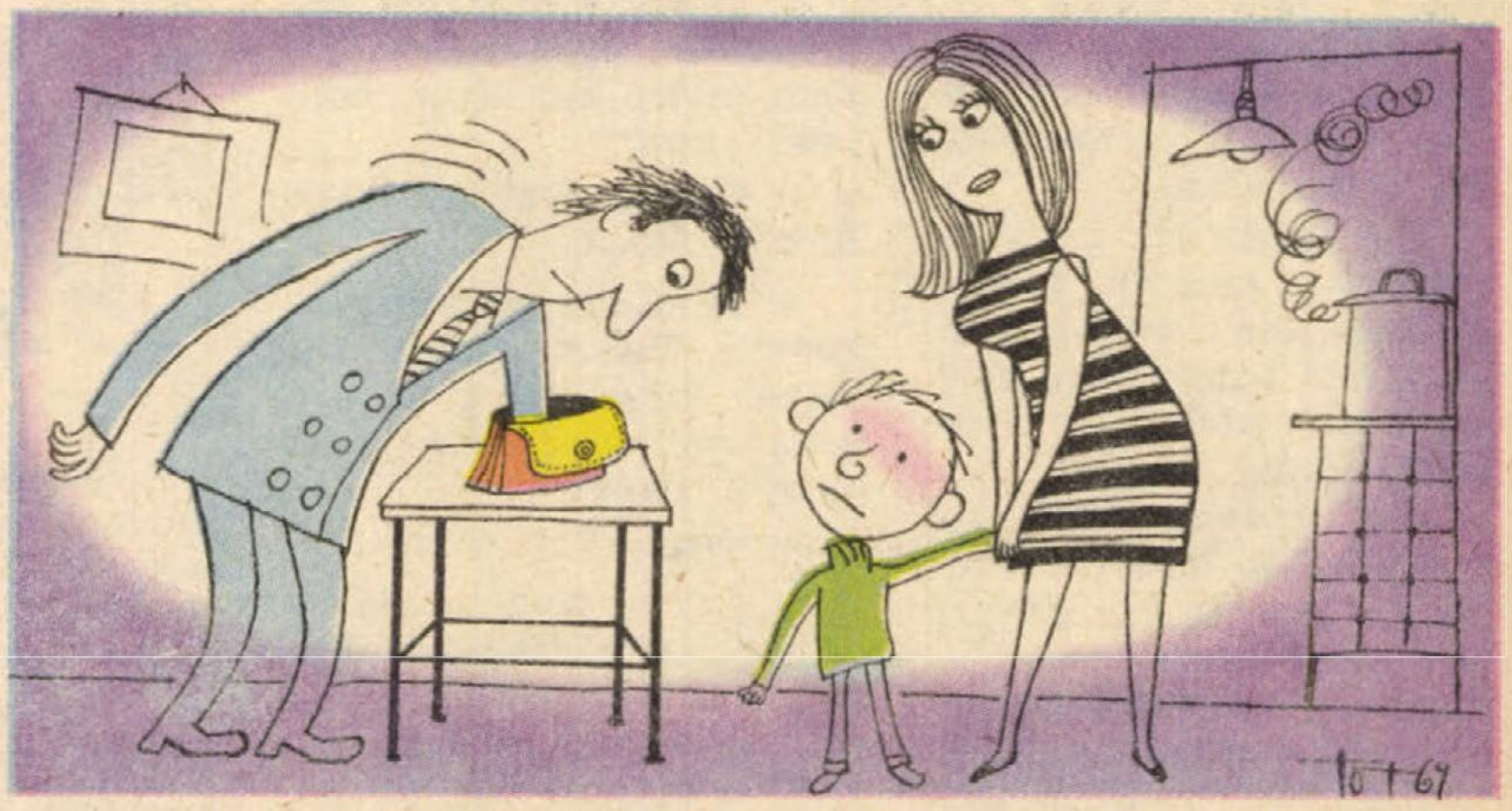
— El kell ismernünk: a használt gépkocsi árusításával foglalkozó cégek üzleti tevékenysége olykor valóban alkalmas arra, hogy felkeltse a vásárlók elégedetlenségét...

FOGYÓKÚRA

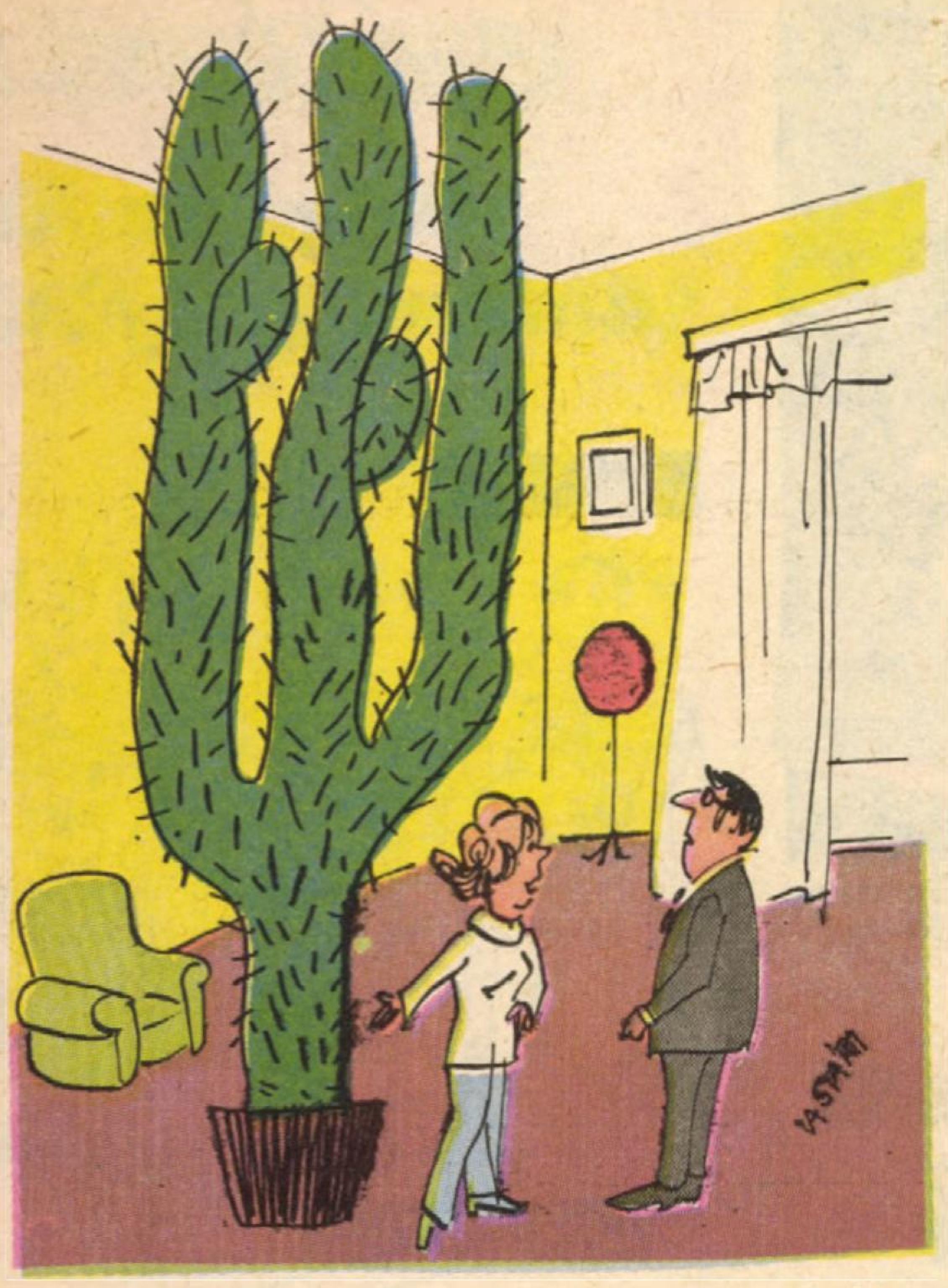

– Miért akarsz elválni a férjedtől?
– Egyik barátnőm nyolc kilót fogyott a válóperük alatt...

SOKADIKÁN

A LAKÁS DÍSZE

– Sokkal természetesebb, mint az a sok kis kaktusz...

KÖRNYEZETSZENNYEZŐDÉS

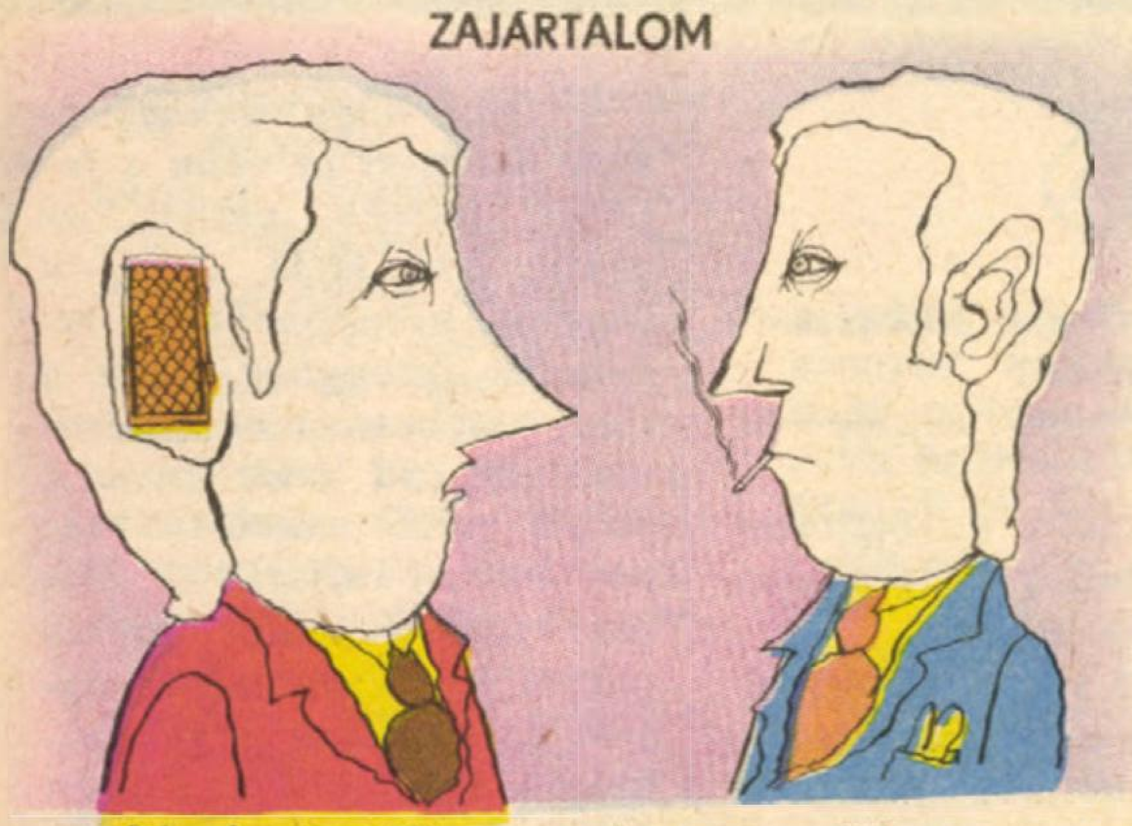
– Edd meg gyorsan a kenyeredet, fiam, mert pillanatok alatt bepiszkolódik...
(„Die Zeit", NSZK)

TÁJJELLEG

Peter Ustinov, a világhírű színész-drámaíró-rendező a humor tájlélektanáról tartott előadást. Kijelentette, hogy a francia viccek a legrövidebbek, legkegyetlenebbek és a leglogikusabbak. Példát is hozott.

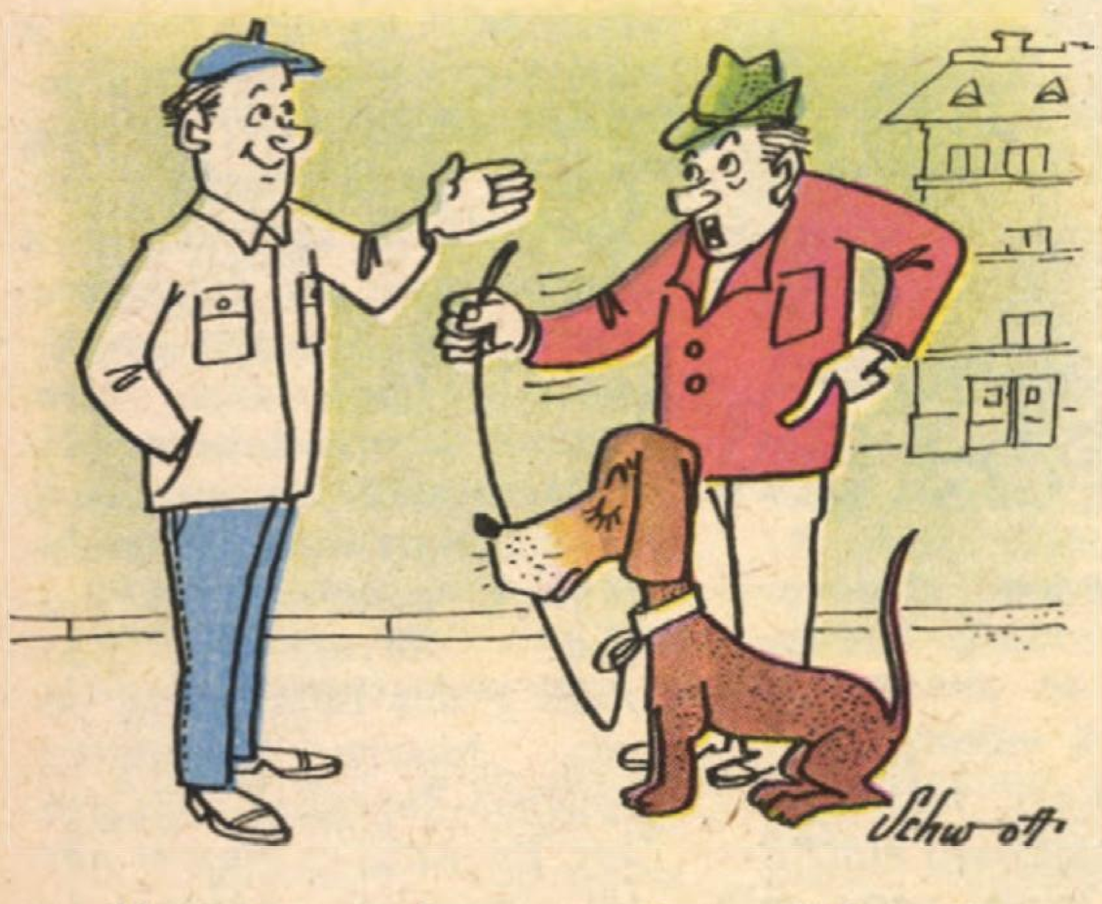
A mélytengeri búvár a nagy víz fenekén sétálgat. Egyszerre hangot hall a fülhallgatóban, üzenet az anyahajóról: „Azonnal jöjj fel. Süllyedünk!"

ZAJÁRTALOM

– Párnázott ajtókat szereltettem a fülemre...

PANASZ

– Uram, ez a kutya, amit magától vettem, lop...
– Csak ha ennivalóról van szó! Pénzdolgokban rendkívül becsületes.

AJÁNDÉK, BELFÖLDRŐL

Közeledik a turistaszezon, indulunk külföldre. Nincs is annál szebb-jobb, idegen földeket bejárni. Mennyi gyönyörű élményt hozunk haza! És mennyi rút vackot!

Kakukkos vekkerórát a nagymamának, tajtékpipát a nagypapának, pucér hölgyekkel kupakolt golyóstollakat a kollégáknak, lábkrémet a kolléganőknek, Eiffel-toronnyal díszített porrongyot a takarítónőnek, stephanskirchés cipőkanalat a házmesternek, sörnyitók garmadáját, dugóhúzók ármádiáját, valódi kagylót az Adriáról, műjégcsapot Dobsináról és csontot és rongyot és mindezt pénzért valutáért, devizáért, ezért, azért, dollárért, rubelért, svájci frankért.

És hogy csak a pénz?! Az még hagyján! De az idő és az utánajárás! És az észbentartás, a megnemfeledkezés, a körültekintés, no meg a tapintat! Nehogy valaki megsértődjön, azért mert nem kap, vagy azért mert kap, de kisebbet, mint a másik.

Tudvalevő, hogy ez a fűnek-fának ajándékozás, ez a pászportos vásárfiázás abból az időből maradt vissza, amikor még ritka volt az utazás, mint a fehér holló. A környezet kvázi elvárta a kiutazótól, hogy itthonmaradási vigaszdíjként ajándékot hozzon neki. Most már nincs kvázi. Most

már mindenki utazik, aki akar, feltéve, ha nem sajnálja rá a pénzt. A szokás mégis maradt.

Volna egy javaslatom az állam részére. Bombaüzlet! Létesíteni kellene egy Import Mütyürke és Bóvli Áruházat idehaza, egy külföldi-szuvenír üzletet, ahol forintért mindent megkaphatunk, amiért idegenben valutát adnánk ki. Árusítanának ott Loreley sziklás collstokot, holland fapapucs-könyvjelzőt, lombard hajpomádét, osztrák pofaszakállt, török fezt éppúgy, mint kommersz cikkeket: olcsó rúzst, ruhacsipeszt, hajneccet. Persze, tudom, ilyesmit most is lehet kapni. De a nagy újítás az volna, hogy a csomagolóban választani lehetne a csomagolópapírt is, Lafayette, Kaufhof, Rinascita, Bila Labuty, Cum, Gum, aszerint ki hol járt. Így az ajándékozott nem gyanakodna turpisságra.

Nem kívánom, hogy olcsón adják. Legyen meg a haszna rajta az államnak is. De legalább nem kell a magyar turistának csingilingikért valutát kiadnia külföldön. Forintja mindenkinek van idehaza. Vagy ha nincs, legfeljebb kölcsönkér a nagybácsitól, nagynénitől. Ennyit megtehetnek, ha már ajándékot hozunk nekik.

Novobáczky Sándor

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

Hogyan kerülhetnénk ki a demográfiai hullámvölgyből?

Várnai György:

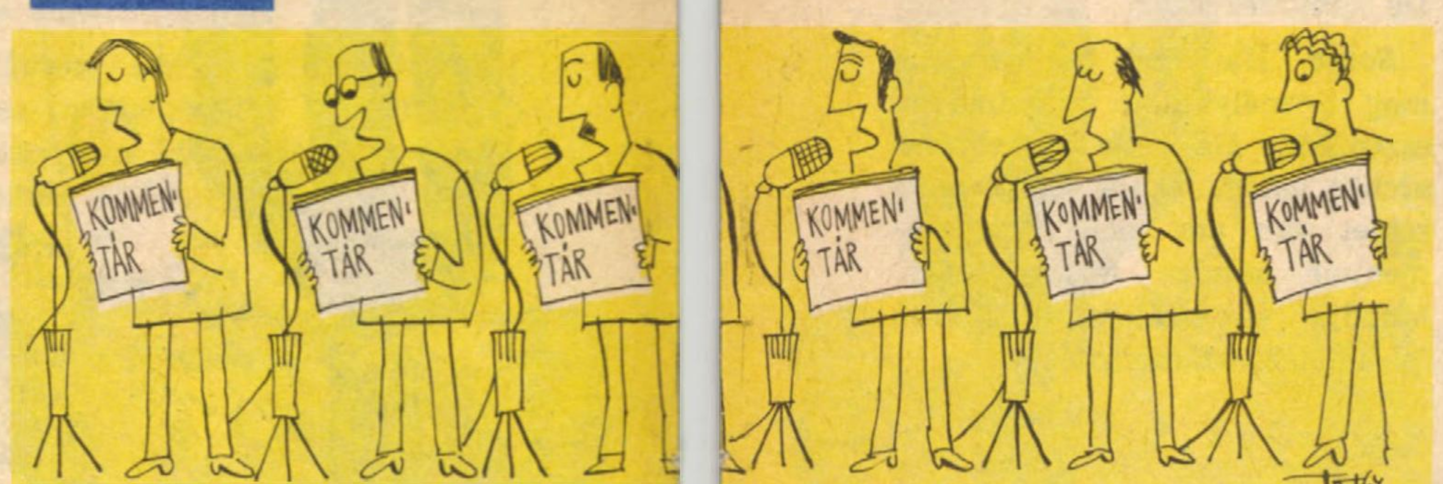
– Rendeletet hoznék, hogy mindig ikreket szüljenek a nők!

Mészáros András:

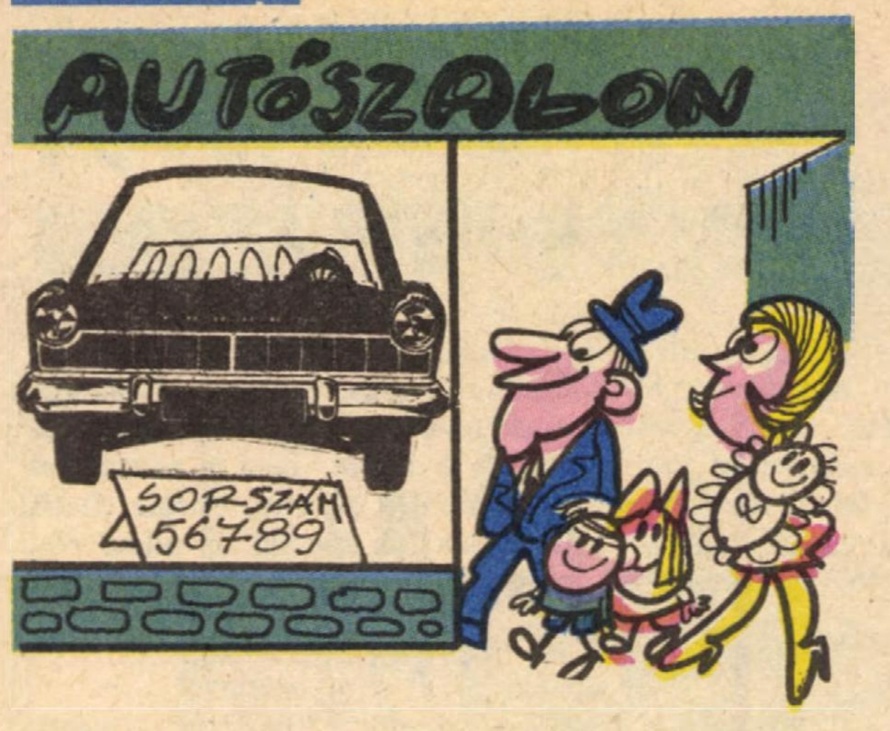
– A gólya hozza a lakáskulcsot, a többit pedig bízza rá az illetékesekre.

Tót Gyula:

– Ráolvasással …

Fülöp György:

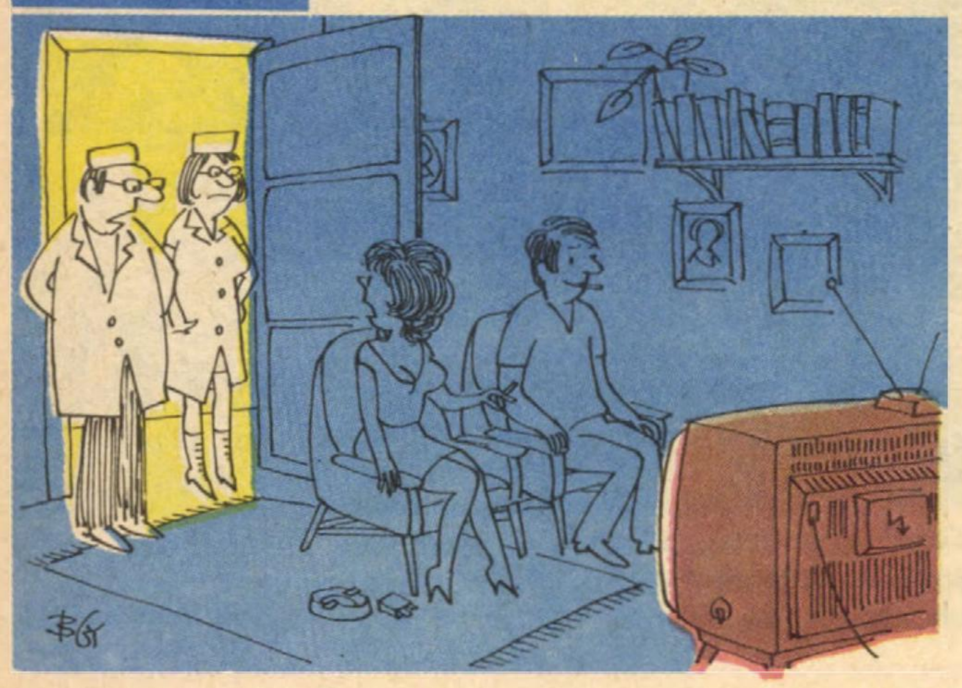
– A harmadik gyerek után soron kívül adnám a kocsit.

Szűr-Szabó József:

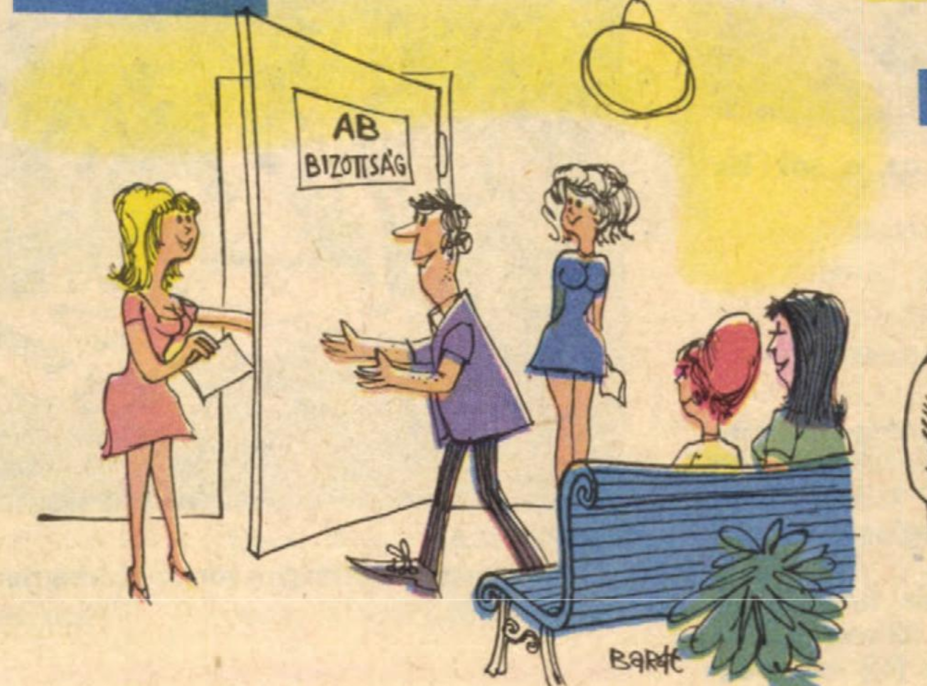
– Mint egykor régen: huszárezrednek kellene állomásoznia minden városban.

Brenner György:

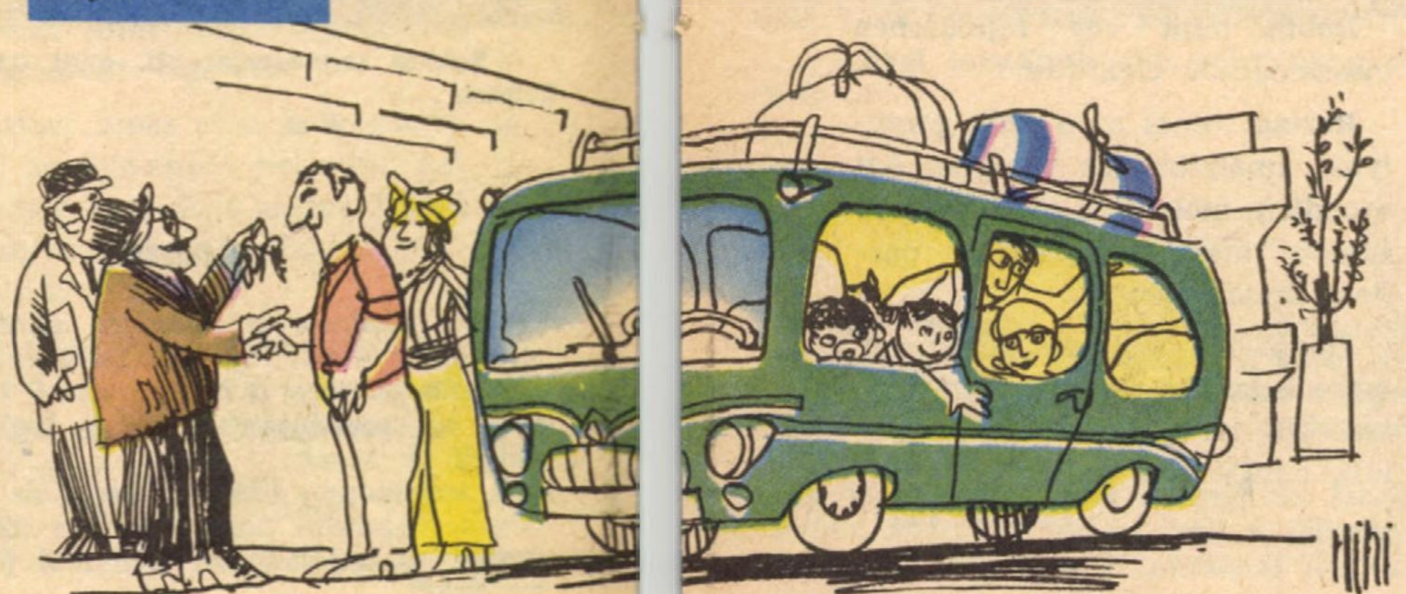
– Nem ismerik a rendelkezést, hogy gyermektelen házaspárok kötelesek este nyolckor elzárni a televíziót?

Barát József:

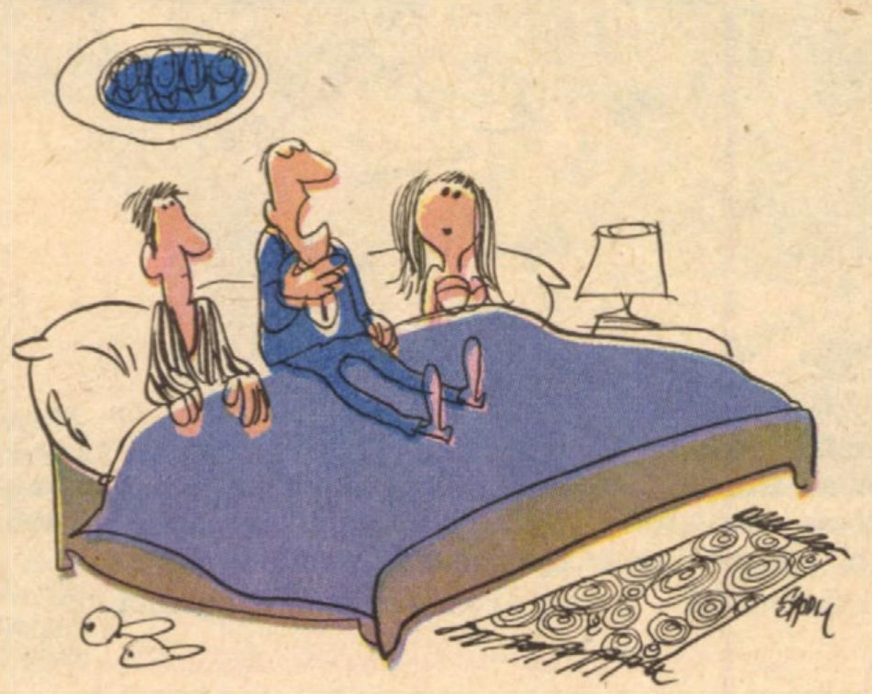
– Ne menj be, szívem! Már most felvették a gyereket a bölcsődébe, a napközibe, a szakközépiskolába és az egyetemre!

Hegedűs István:

– Nagycsaládos házaspároknak mikrobuszt juttatnék.

Sajdik Ferenc:

– Szaporítanám a propaganda-előadásokat.

Vasvári Anna:

– Hatástalan antibébi-tablettákat gyártanék.

találkozás

Hű, de kellemetlen! A ma reggeli lapban olvastam egy hírt, miszerint Prács Béla sikkasztási ügyét tárgyalja a bíróság. Bélával valamikor együtt kerültük az iskolát. S mit tesz a véletlen? Itt, ebben az elhagyatott mellékutcában, elegáns galambszürke ruhájában, fején hófehér szalmakalappal, szembe jön velem Prács Béla. Talán még nem vett észre. Meneküljünk! Ruganyos, párduc lépteimmel máris ott termek az utca másik oldalán. Rémülten látom, hogy ő is irányt változtat, s egyenesen felém tart. Berohanok egy telefonfülkébe, s reszkető ujjakkal tárcsázok. Béla bedörömböl:

— Nem dobtál be tantuszt.

Kibotorkálok a fülkéből. Derűs mosolyt erőltetek magamra. Béla úgy látszik, egyelőre szabadlábon védekezik. A tapintat úgy kívánja, ne említsem, hogy tudok a sikkasztási ügyről. Vidáman rákiáltok:

— Szevasz, öregfiú! Amint látod, egy kicsit szórakozott vagyok.

Büszke, acélos tekintettel, keményen a szemembe néz:

— Igen. Szervusz.

Egyik lábamról a másikra állok. Remegő kézzel meggyújtok egy cigarettát a filteres végénél. Valamit már mondanom kellene. Kínos ez a csend. Zavartan motyogok:

— Hogy van a család?

Béla továbbra is farkasszemet néz velem:

— Köszönöm, megvannak.

Megint csönd. Hosszú, kínos csönd. Melegem van. Szellő sem rebben. A fejem búbjáról lassan megindul lefelé egy verejtékcsepp:

— Mi van a régiekkel? — dadogom.

Béla továbbra is mereven bámul rám. Szinte hipnotizál. Hűvösen ejti a szavakat:

— Már rég találkoztam a régiekkel.

Elszánt mozdulattal elfordítom a fejem és óriási érdeklődéssel tanulmányozom egy Háztartási bolt kirakatát. Béla most szigorúan rámkiált:

— Mit hallottál rólam?

Rettenetes zavarban vagyok. Erre mit felelhetek?

— Semmi különöset nem hallottam. Látom, jól vagy. Egy kis pocakot eresztettél. De azért még biztosan tetszel a lányoknak. Mindig nagy kópé voltál!

Tréfásan hátbavágom. Béla ridegen mered rám:

— Ne ütögesd a hátam és ne beszélj mellé. Újságot nem olvasol?

— Hehe. Dehogynem. A Tündérujjak régi évfolyamait. A kézimunka a hobbym.

Megragadja a gallérom és keményen maga felé fordít:

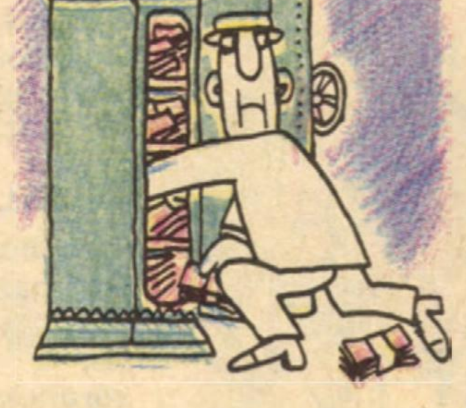
— A ma reggeli lapok megírták, hogy sikkasztottam. Olvastad?

Érzem, hogy céklavörös leszek:

— Olvastam, de biztosan valami tévedés. Teljes képtelenség, hogy te …

— Miért volna képtelenség? Igenis sikkasztottam. Nem is néhány forintról van szó.

Idegesen közbevágok:

— Te tudod. Megbocsátasz, de most mennem kell …

Gúnyosan mosolyog:

— Elmennél, mi? Elszaladnál a felelősség elől? Érzed, hogy bűnös vagy, mi?

Lassan zsibbadni kezd a tarkóm körül:

— Én?

— Igaz, hogy sikkasztottam, de ezért te vagy a felelős! Milyen ember az olyan, aki látja, hogy a barátja kétnaponként vadonatúj öltönyben sétál a Váci utcában és nem kérdi meg: mondd csak öregem, miből telik neked kétnaponként új ruhára? A kétezer forintos havi fizetésedből?! Eleget láttál engem az éjszakai szórakozóhelyeken is, ahol én voltam a császár. Ha már a fizetőpincér sem kérdezte meg, milyen pénzből egyenlítem ki a pezsgőszámlát, mért nem jöttél oda te az asztalomhoz, hogy: „Állj meg, a vesztedbe rohansz!" Kutyakötelességed lett volna, hogy a lejtőn elkapd a galléromat! No, szervusz, most hazamegyek és lefekszem, mert holnap korán kezdődik a főtárgyalás. Nem akarok álmosan válaszolni a keresztkérdésekre. Még csak annyit mondok, mélységesen szégyellheted magad! — dörrent rám szigorúan Prács Béla, aztán gőgös, büszke tekintettel, egyenes derékkal elmasírozik. Én pedig görnyedt háttal, mardosó bűntudattal botorkálok hazafelé …

Galambos Szilveszter

Az én televízióm

Kikönyökölök az ablakon és nézem az utca forgatagát. Nekem ez olyan, mint másoknak a tévé-nézés. Az ablak az én televízióm, mely annyiban különbözik az igazi tévétől, hogy jobb és változatosabb a műsora, és olcsóbb az előfizetési díja. Emellett sohasem romlik el és a redőny lehúzásával könnyedén kikapcsolható.

Reggel, amikor felkelek, megnézem az *„Egy perc meteorológia"* című műsort, amely mindig pontos és megbízható. Amíg a rádió például azt mondja, hogy az ország keleti felében eső, a nyugatin pedig napsütés várható és én töprenghetek, hogy melyik feléhez tartozom, addig az ablakon kitekintve rögtön megállapíthatom; az ég tiszta, a levegő párás. Ha élénk szélmozgás van, azt a nők szoknyájából, vagy a kalapjuk után szaladó férfiakból észlelem.

Ezután rendszerint divatbemutató következik. A munkába siető manökenek bemutatják, hogy milyen ruhakölteményeket visel a dolgozó nő.

Kitűnőek a gyermekműsorok. Az utca közepén focizó gyerekek változatos programot adnak, időnként egy betört ablak drámai konfliktusával színesedik a műsor. Ezután következik a piaci jelentés. Az asszonyok szatyrából látom, hogy milyen volt a felhozatal és beszélgetésükből az árakról is tájékozódom.

Ha az utcai műsor unalmas, akkor kis kamara-darabokban is gyönyörködhetek, a szemben levő ablakokban. Itt éjszakai műso-

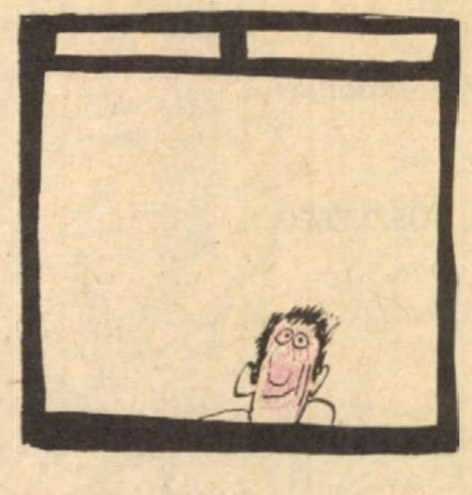
rokat is közvetítenek, délelőtt. Számos program még 18 éven felülieknek sem ajánlott. Ezekben a műsorokban gyakori a sztriptíz is, aminek az az érdekessége, hogy teljes műfaji tisztaságában mutatják be. Egy nő bejön, levetkőzik, aztán felöltözik és vége. Nem csinálnak a mondanivaló köré másfél órás, unalmas modern drámát, mint az igazi televízióban.

Kora délután kezdődik a naponta megismétlődő szépségverseny. A mezőny óriási, a vetélkedő izgalmas, különösen azért, mert ennek a versenynek én vagyok a zsűrije, minden megkötés nélkül osztogathatom a díjakat és helyezéseket.

Rendkívül izgalmasak a közlekedési műsorok. Naponta rendeznek koccanásos baleseteket. Ilyenkor az autósok kiugranak a kocsiból és egymásnak rohannak. Dialógusaik életszagúak, néha ugyan triviálisak, mint egy mai színműé, de mindig realisták.

Az alkoholellenes propagandaműsorokat a sarkon levő kocsmában rendezik. Innen tántorognak ki a szereplők a színre. Néha kacagtató burleszket, máskor elidegenítő jeleneteket játszanak. Időnként megjelennek a képen a feleségek is, ekkor lesz csak igazán izgalmas a műsor, nemcsak nekem, a nézőnek, hanem a főszereplőnek is.

A szemben levő ház egyik ablakában a Szabó családhoz hasonló folytatásos családregényt láthatok. A férj most a harmadik feleségénél tart, felvonulnak az anyósok, a gyerekek, minden nap történik valami új és izgalmas. Legutóbb egy fiatal lány szerepelt az egyik folytatásban, de váratlanul hazajött a harmadik feleség. Esküszöm, hogy ez a rész

izgalmasabb volt, mint a Hosszú forró nyár. A fiatal lány átélte a szerepét, talán csak a feleség volt harsányabb a kelleténél.

A híradóműsorok rendkívül frissek, aktuálisak és mindig arról beszélnek, ami az utca emberét is érdekli. Itt ugyan sohasem érkezik repülőn senki, mert a díszletbe repülőtér nem fér bele, csak egy buszmegálló. A kiválóságok ezen érkeznek és távoznak. Itt fogadja estéről estére vőlegényét a szemben levő üzlet kiszolgálónője. A fiú ruganyosan ugrik le a lépcsőről és ugyanúgy csókolózik, mint a politikusok. Az ablakokban megjelennek a tudósítók és körkapcsolásos műsorban számolnak be arról, hogy mi történt a nap folyamán a házban. A hírszolgálat olyan friss, hogy például én előbb tudtam meg a házfelügyelő házasságtörését, mint ahogy az megtörtént.

Este, az utcán, szép szerelmes darabokat játszanak. A kora esti órákban olyanokat, amit a gyerek is láthat, később egyre borsosabb történetek kerülnek bemutatásra. Majdnem minden este van egy kis vadnyugati történet is. Óriási verekedések, recseg a csont, folyik a vér. A jelenetek csak annyiban különböznek a tévében megszokott krimiktől, hogy itt nem mindig jön a seriff igazságot szolgáltatni.

Én annak idején azért vettem televíziót, mert úgy hirdették, hogy a tévé: ablak a világra. Most rájöttem, hogy az igazi ablak mégiscsak az ablak, az én többcsatornás, színes, háromdimenziós tévé-ablakom.

Ősz Ferenc

Kinn voltunk a rózsafesztiválon.
Nagytétény a sertéshizlaldájáról nevezetes.
Budatétény a rózsakiállításairól.
Illatok atyja, micsoda különbség!

*

CARINA, LILIBET, SONJA

Rózsák minden mennyiségben

Az a feneség, hogy erről nem lehet tárgyilagosan beszámolni. Mondhatnánk: a Kertészeti Kutatóintézet ovális telepe úgy hömpölyög a szirmok és színek tengerén, mint egy vidám vitorlás. Vagy: repül az illatok felhőjén, mint valami óriási tarka léggömb. Mást nemigen szabad mondani, mert minden további részletezéstől csak émelygősen édeskéssé válna ez a kedves, derék ügy.

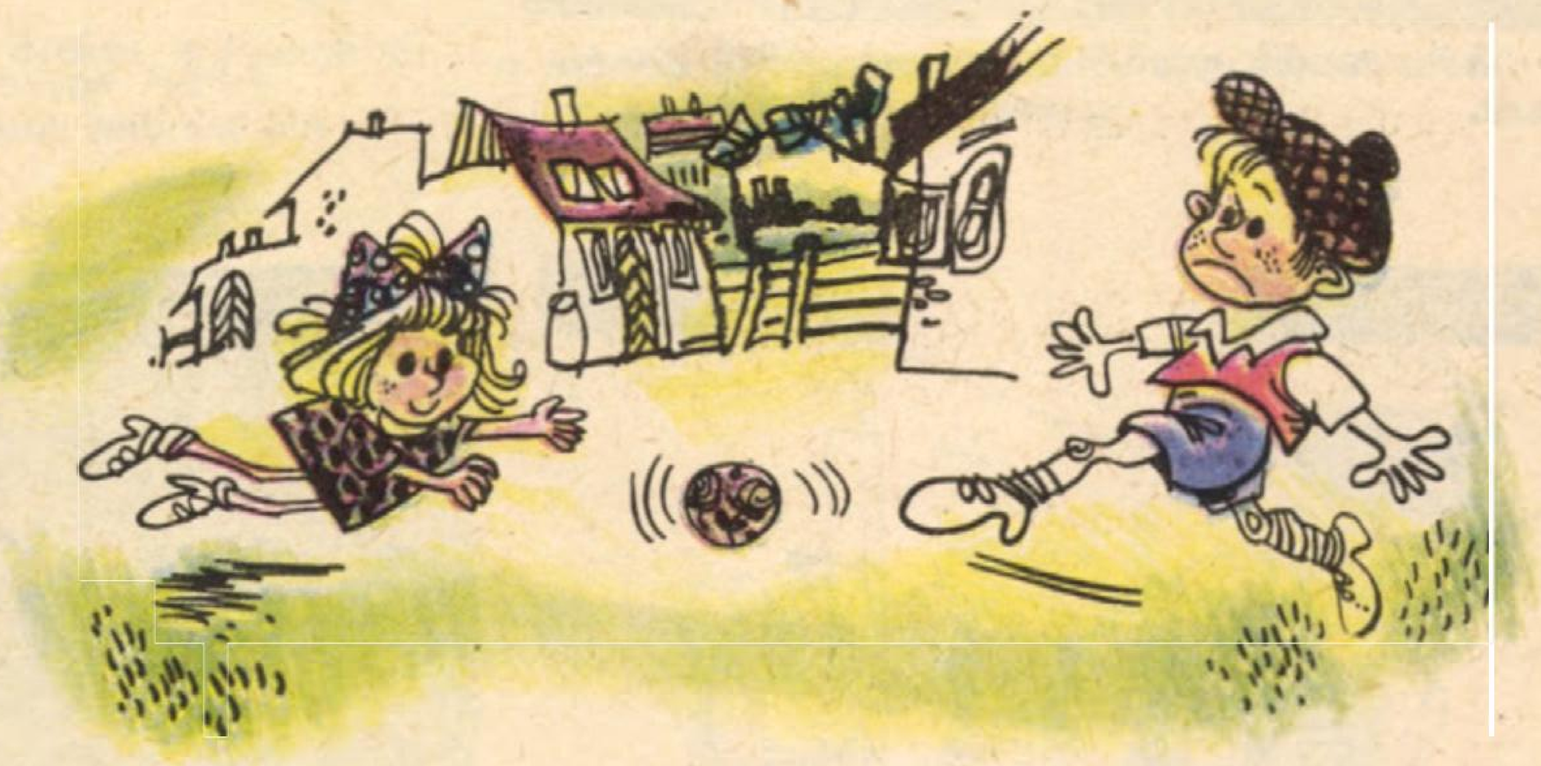
Próbáljunk valami mást...

*

Például...

Rózsák, az a múlt.

Az ember fiatalsága tele van rózsával. Pesten jártam iskolába, térdig jártam a rózsába', mit mondjak, nem volt egy nagy buli. Add vissza nékem óh, s légyen tied ez a rózsa. Ez már üzletnek em rossz. Aztán ugye yorkok és ncasterek, piros rózsa, fehér rózsa és melléjük Agyaras tanár úr is történelemből, aki három el-lel mondta, hogy: elllégtelen. És Rózsalovag, rózsakeresztesek, sőt, itt-ott némi rózsafüzér is, mert adjuk meg a Népfrontnak, ami a Népfronté. Gül Baba is volt, a rózsák atyja, akiről krumpliféleséget neveztek el, mert Pest az Pest. Hogyne, ott túl a rácson egy más világ van, mert piros rózsa, fehér rózsa kinyílott egy kis ablakba'. Ja, és Rózsa volt a szurtos kis vicilány is, akinek kapura lehetett rugdosni a rózsás gumilasztit a hátsólépcsőnél, de mindent beengedett, mert ez a Rózsa átkozottul ügyetlen rózsa volt, pedig akkor már hároméves is elmúlhatott.

Játszani is lehet a rózsákkal. Például, hogy minden rózsának más neve van. Mármost fogja az ember a nevet, nézi a rózsát és megpróbálja kisütni, miféle illető lehet, akiről speciel az adott rózsát elnevezték?

Carina. Na, sajnálom, ön nekem túlságosan rózsaszínű, bambina. Túl eleven és túl húsos. Egek ura, majd kicsattan. Kérem, ellenőriztesse gyakrabban a vérnyomását és a kánikula idején ne tartózkodjék sokat a napon.

Lilibet. Ne csüggedjék kedves. Aszténiás, vézna kislányok is lehetnek vonzók. Keményített főkötő ugyebár, tele langyos kakaóillattal, csendes eső veri az ablakot, ön pedig mesél valamit az esti szürkületben. Fakó kis hangocskáján mesél, mesél, és mesél. De nem nekem.

Sonja. Hát csak ne játsszuk meg a mélyhűtött skandinávot, eszemadta. Ha ez a barackpiros arcbőr valódi, akkor itt vérmérséklet van ám jelen, temperamentum minden mennyiségben. Mondja virágszálam, nem írná fel a telefonszámomat?

*

Minirózsák is vannak. Tranzisztoros virágok, a botanika törpeszuperjei.

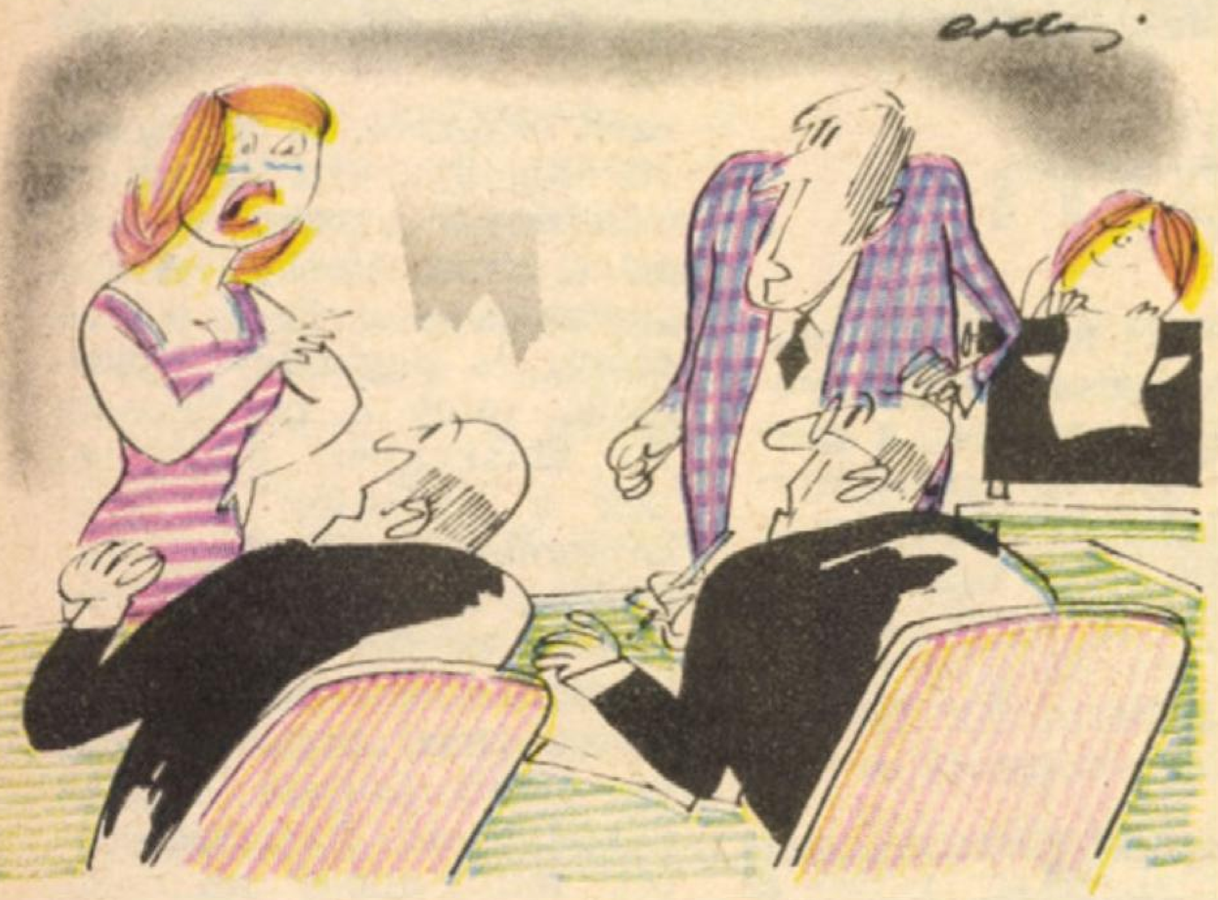
Robin: mint egy fejlődésben visszamaradt cigaretta.

Rosina: nincs az a szűk gomblyuk, amelyiken át ne esne. Azt mondják, most ez a sláger. Minél kisebb, annál nagyobb... pardon: annál menőbb.

Elképzelhető viszont még: sasméretű kolibri és emberevő ebihal. Na ja, a világ úgy bonyolult, ahogy van.

Peterdi Pál

VÁLÓPERES TÁRGYALÁS

– A kocsi után kérek tartásdíjat!

GALAMB

Rövid, hosszú, újra kurta:
„hu-húúú-hu" az ütem, hang –,
s ötszázszor is fújja, fújja
minden reggel egy galamb.
Amíg fújja, nem alhatom,
s gyötri rejtély fejemet:
mért egyformán búg ötszázszor
s vajon mért nem unja meg?
Verskötetet olvasgatnék...,
de... egy lapján sincsen új...
Megvan! költő ez a vendég
s hiszi: más-más nótát fúj!

Leszkai András

SÁRGA LAP

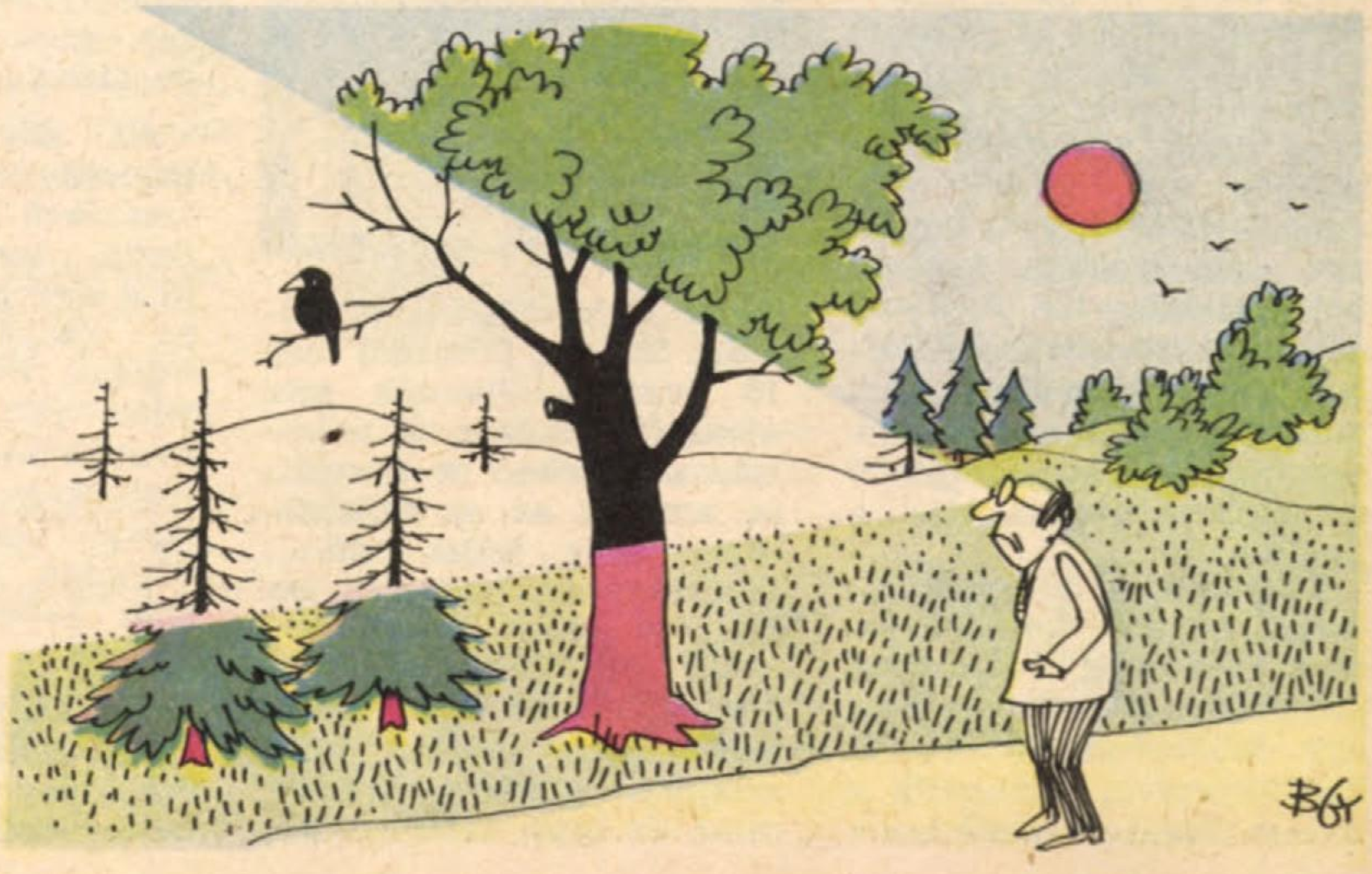
– Egy kicsit szaporábban tessék lobogtatni, mert nagyon melegem van...

BÜSZKESÉG

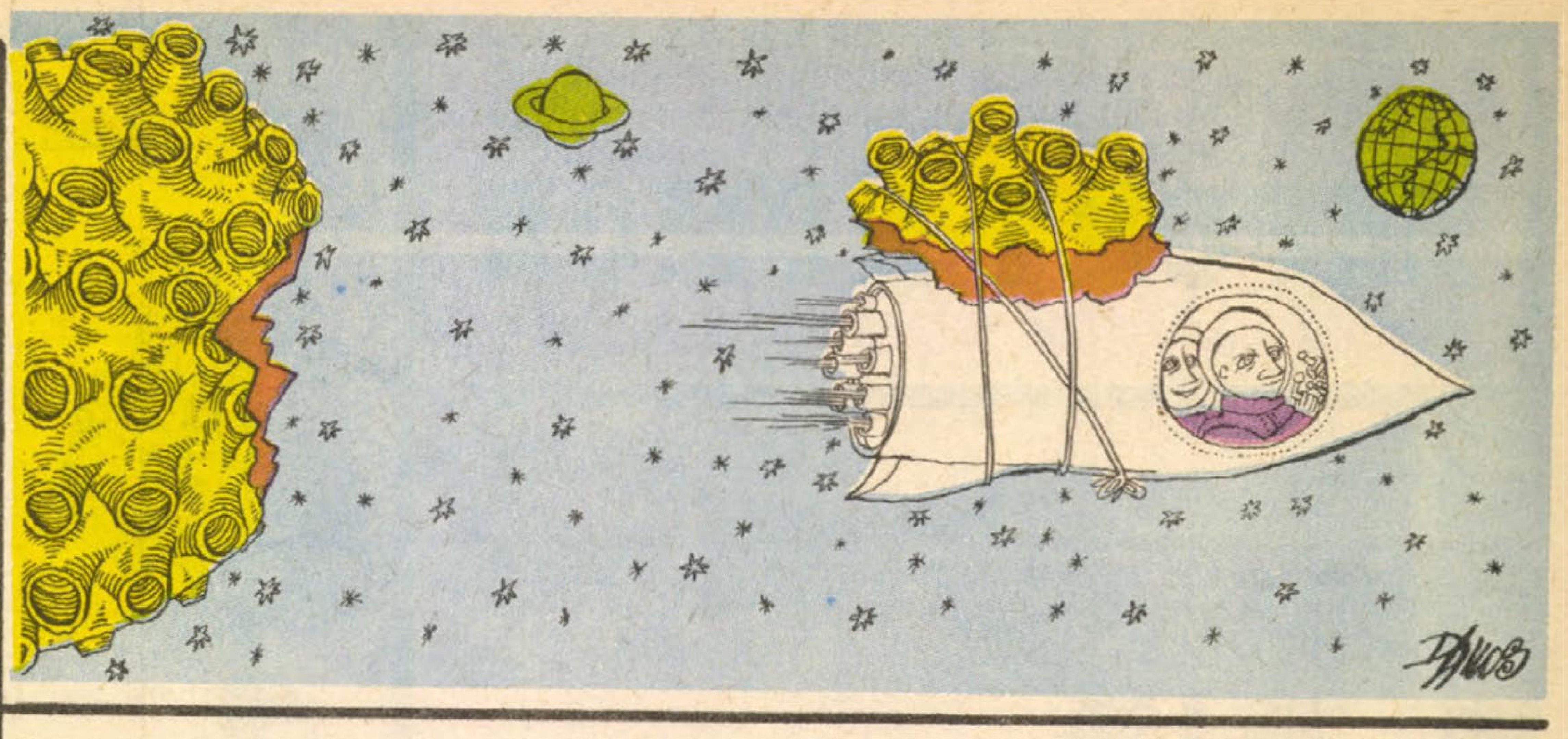

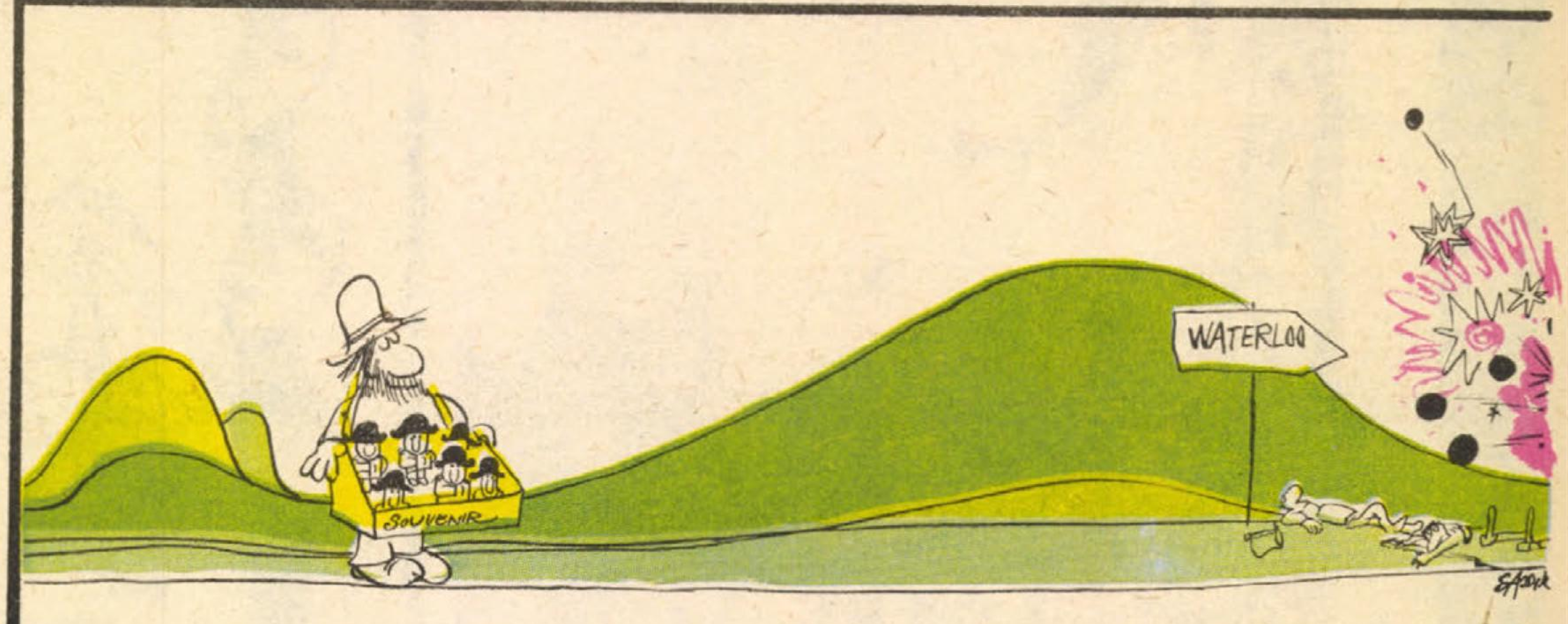
– Az egyesületünknek sikerült egy valódi idegenlégióst szerződtetni!

A PESSZIMISTA

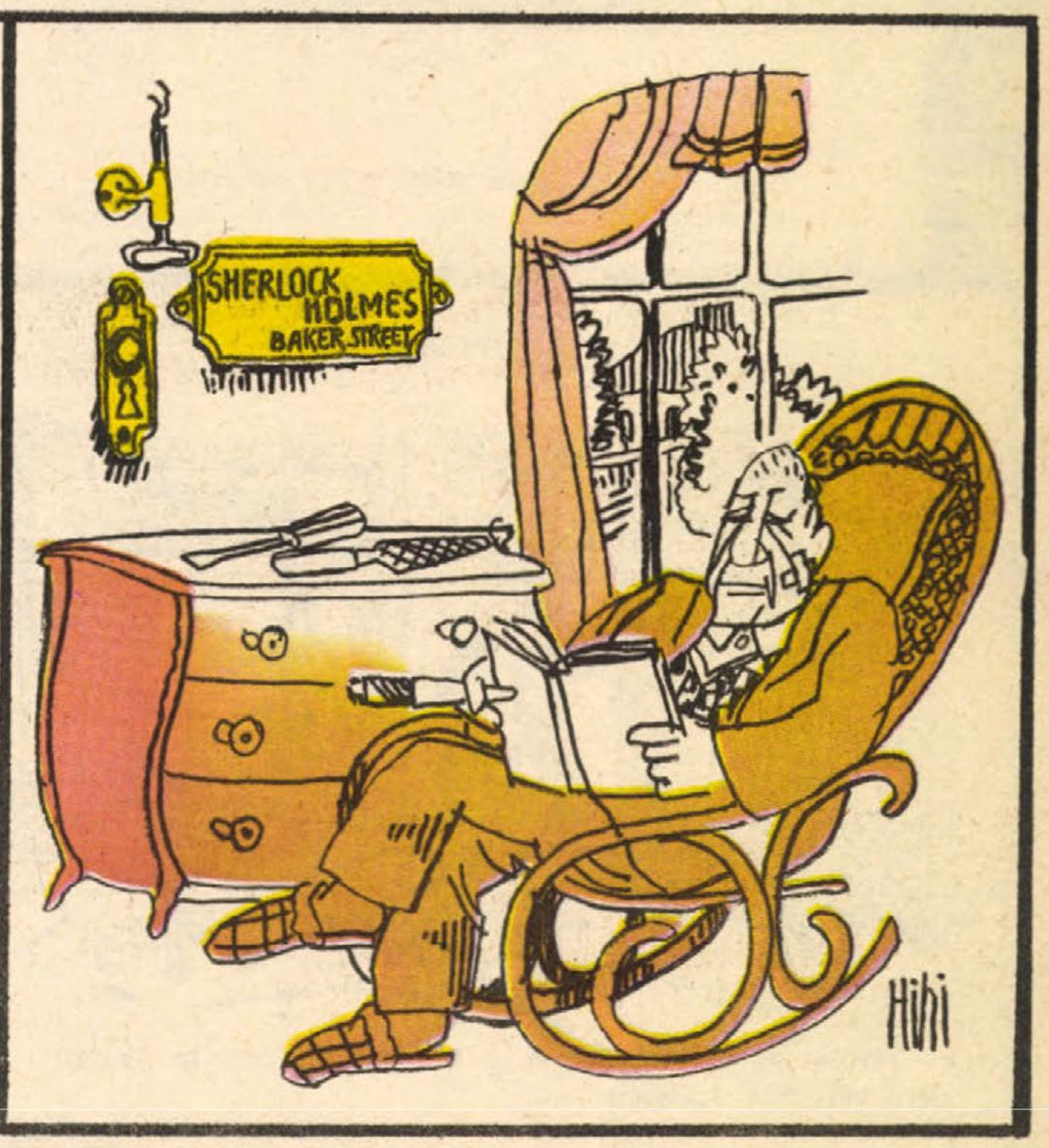

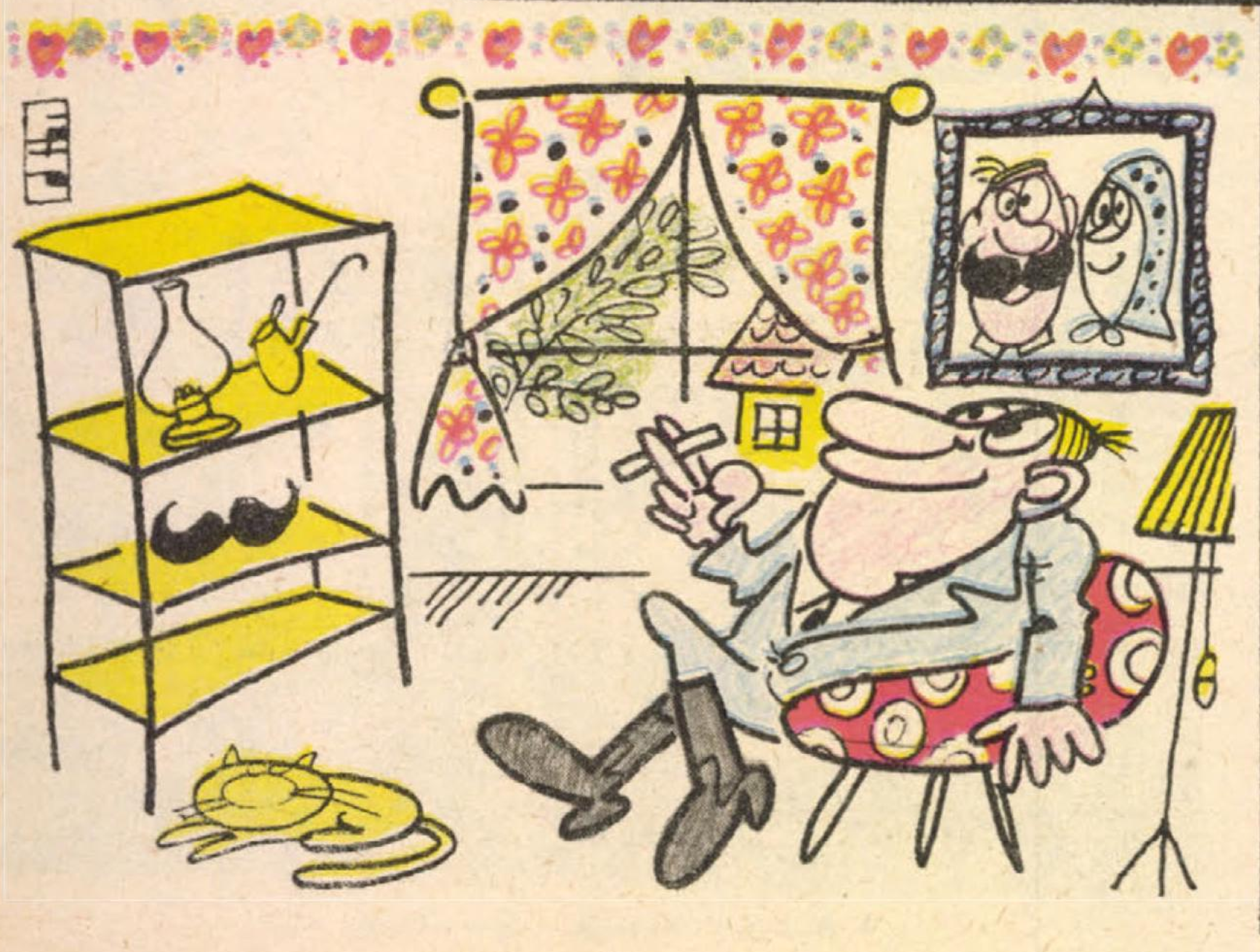

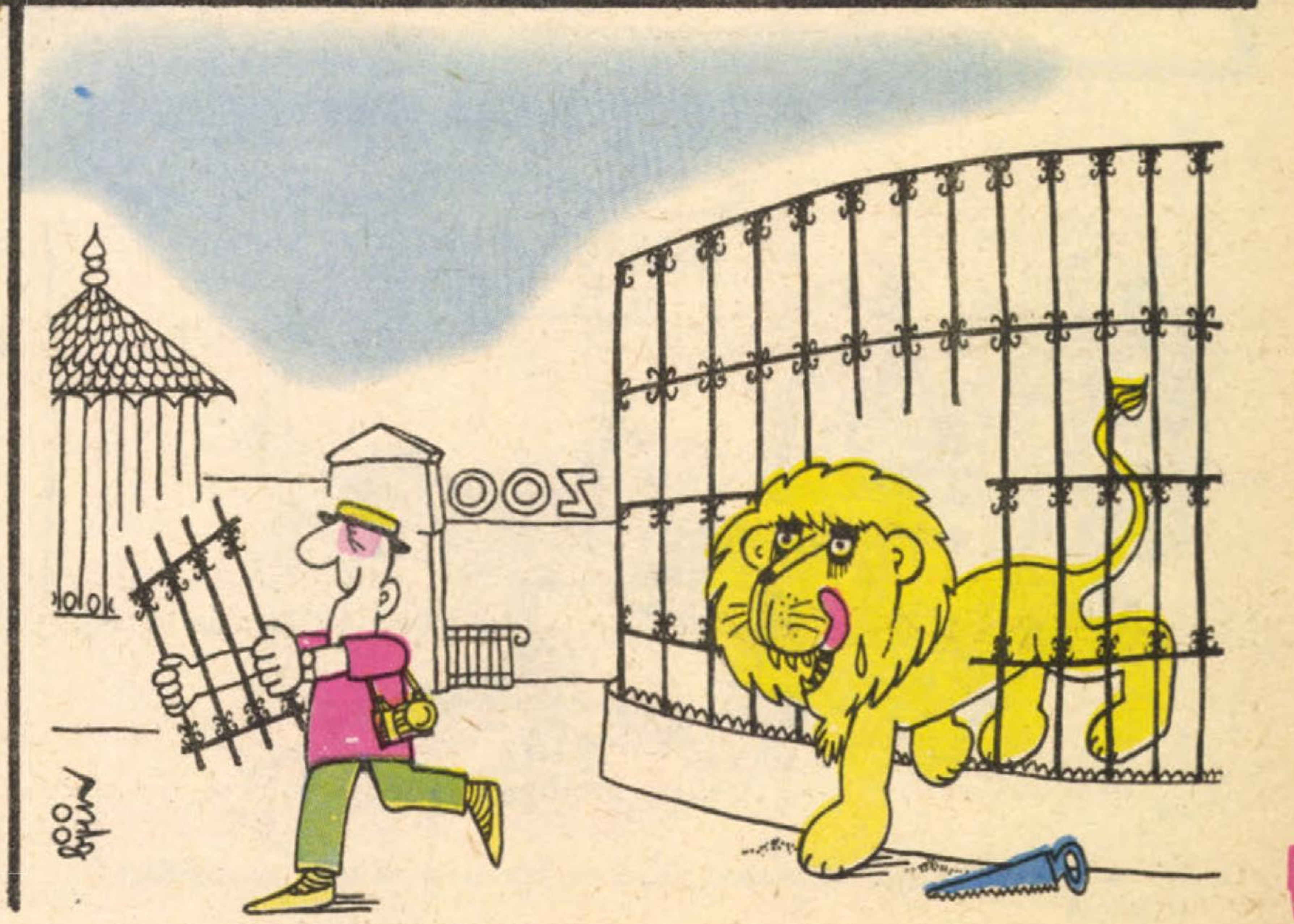
SOUVENIR

SZÜR-SZABÓ,
DALLOS,
SAJDIK,
BRENNER,
HEGEDŰS,
FÜLÖP,
BALÁZS-PIRI.

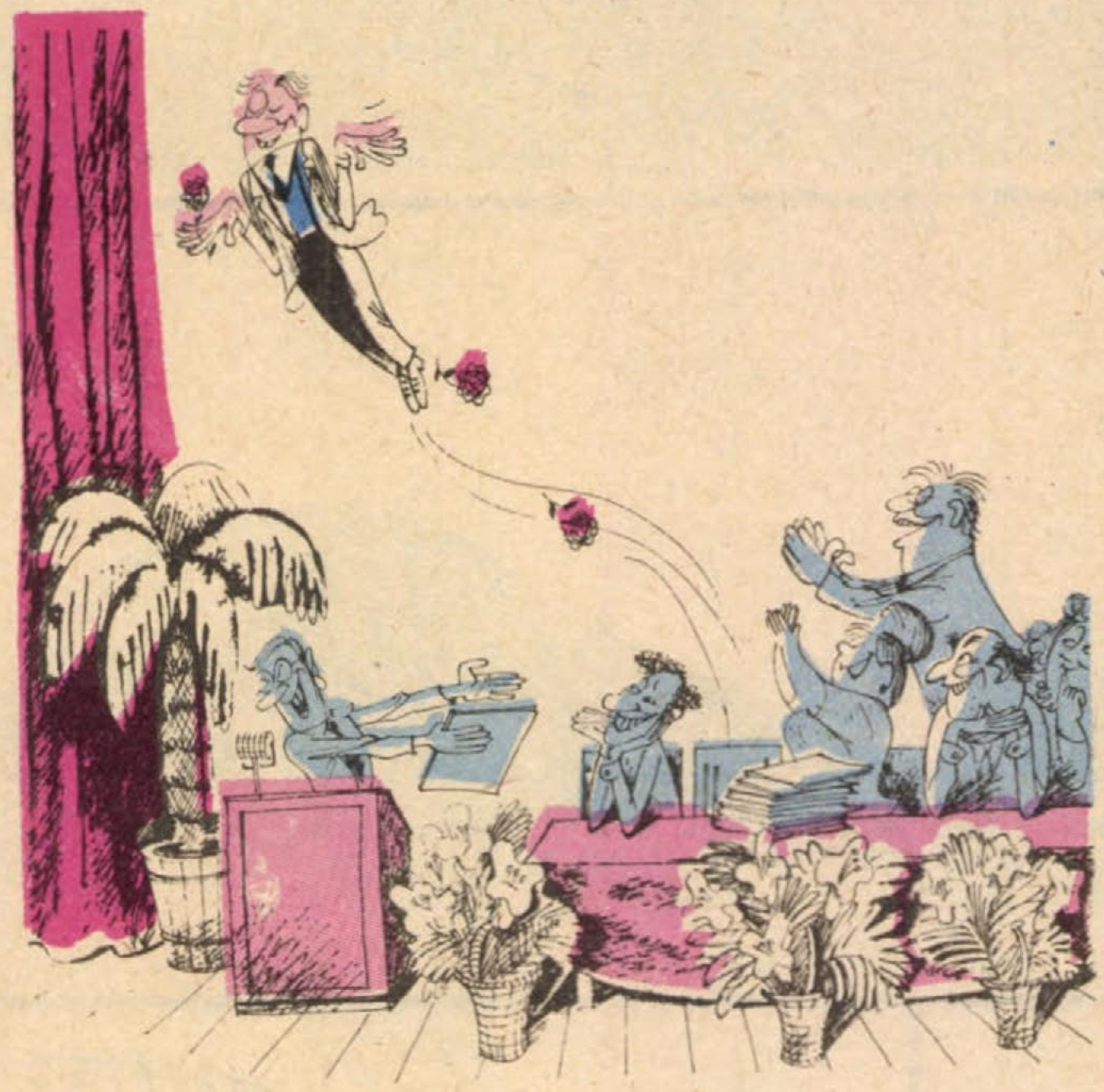

IMPORT HUMOR

JUBILEUM

Az ünnepeltet kissé feldicsérték...

(„Krokodil", Moszkva)

KÍSÉRTES

(„Dikobraz", Prága)

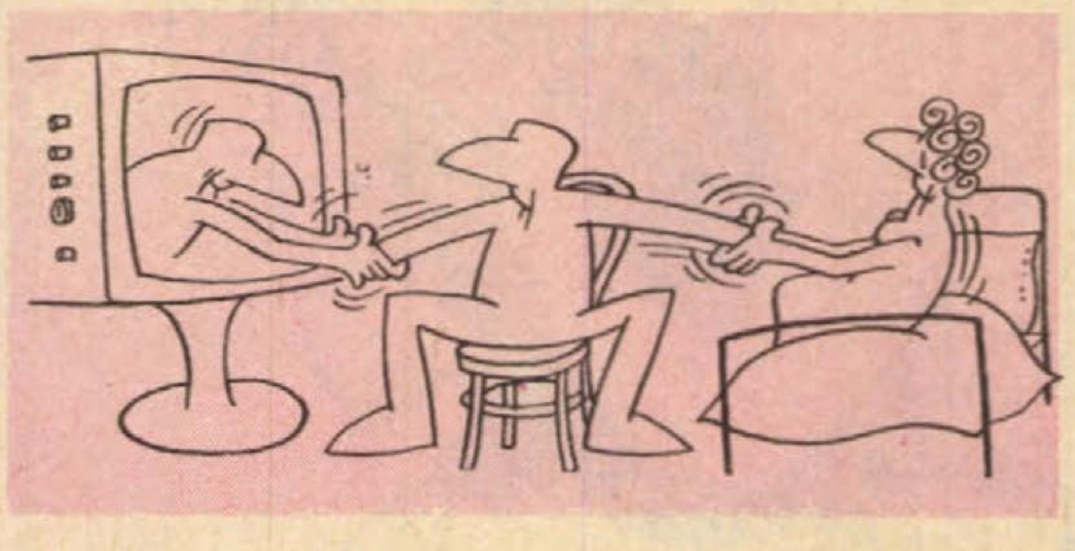
SZENVEDÉLY

– Azóta hatalmasodott el a betegsége, amióta kapott egy villamos fúrógépet...

(„Junge Welt", Berlin)

HARC A NÉZŐÉRT

(„Jezs", Belgrád)

SZILÁNKOK

ELLESETT PÁRBESZÉD

— Képzelje, a feleségem tegnap azt mondta, hogy a szabónőjéhez megy. Óvatosan követtem az asszonyt az utcán és...

— És? Férfival találkozott?

— Rosszabb. Valóban a szabónőjéhez ment. Ez belekerül egy ezresembe...

ANYAKÖNYVVEZETŐ

Jó az anyakönyvvezetőnek. Ő csupa jó házasságot lát maga előtt.

KÉRDÉS

Miből áll egy mai cipő? Talpból, felsőrészből és reklamációból.

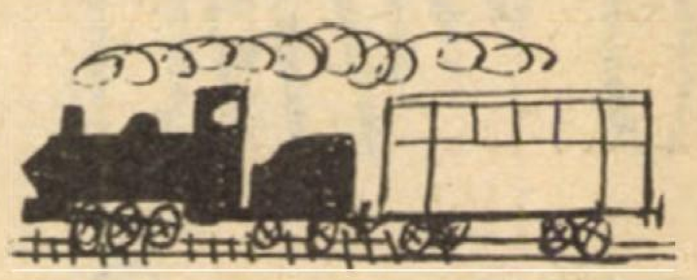
ESTE A SZIGETEN

— Béla, ehhez már határátlépési engedély kell! — mondta szigorúan Ildikó.

HÁLÓKOCSI

Y. felszáll a vonatra a Nyugati pályaudvaron és így szól a kalauzhoz:

— Most alszom egyet, de Rákosrendezőnél leszállok. Előtte keltsen fel...

A SZOKÁS HATALMA

— Tegnap kirándultam. Ittam egy hegyi forrás tiszta vizéből.

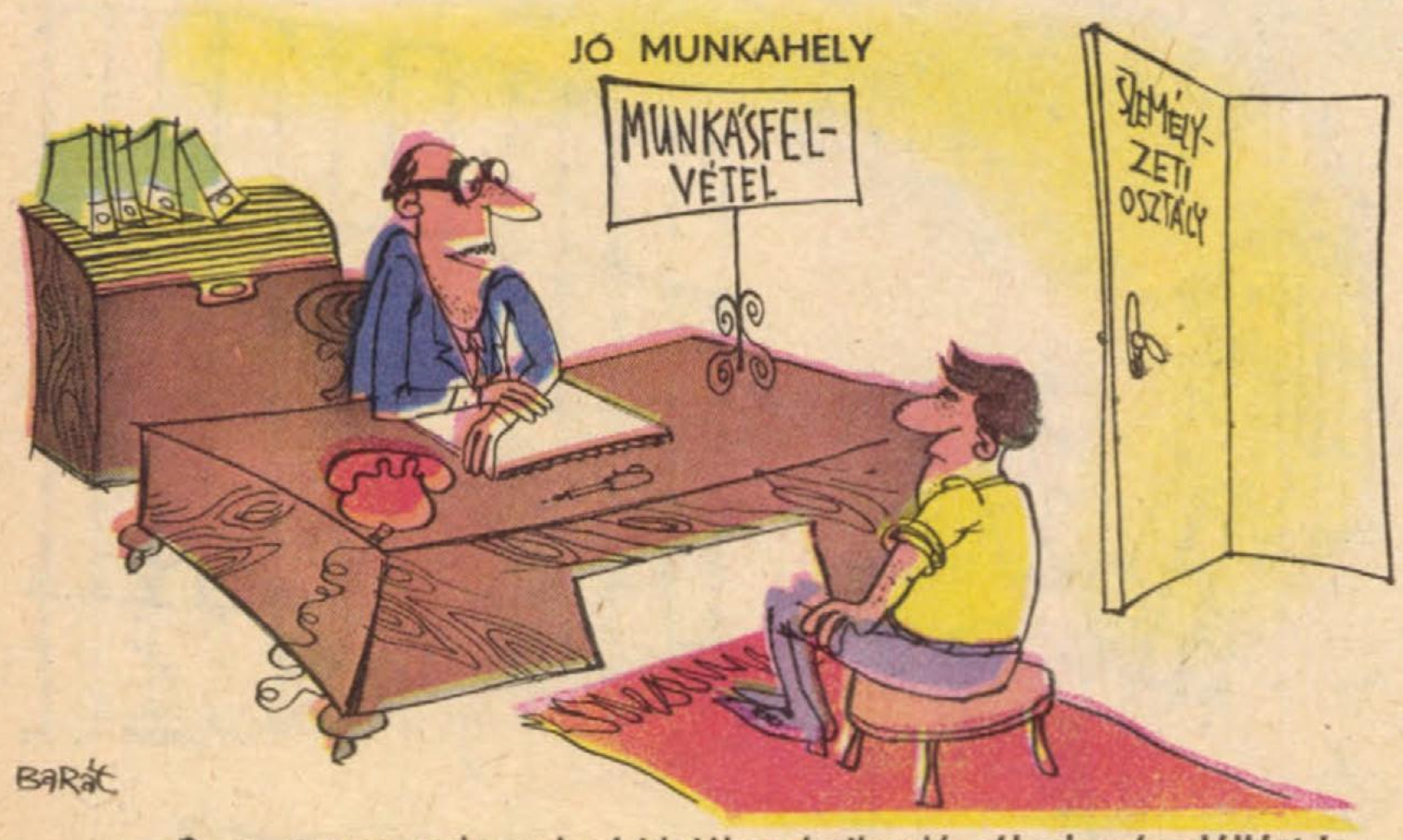
— Jólesett?

— Nem túlságosan. Hiányzott belőle egy kis klór.

G. Sz.

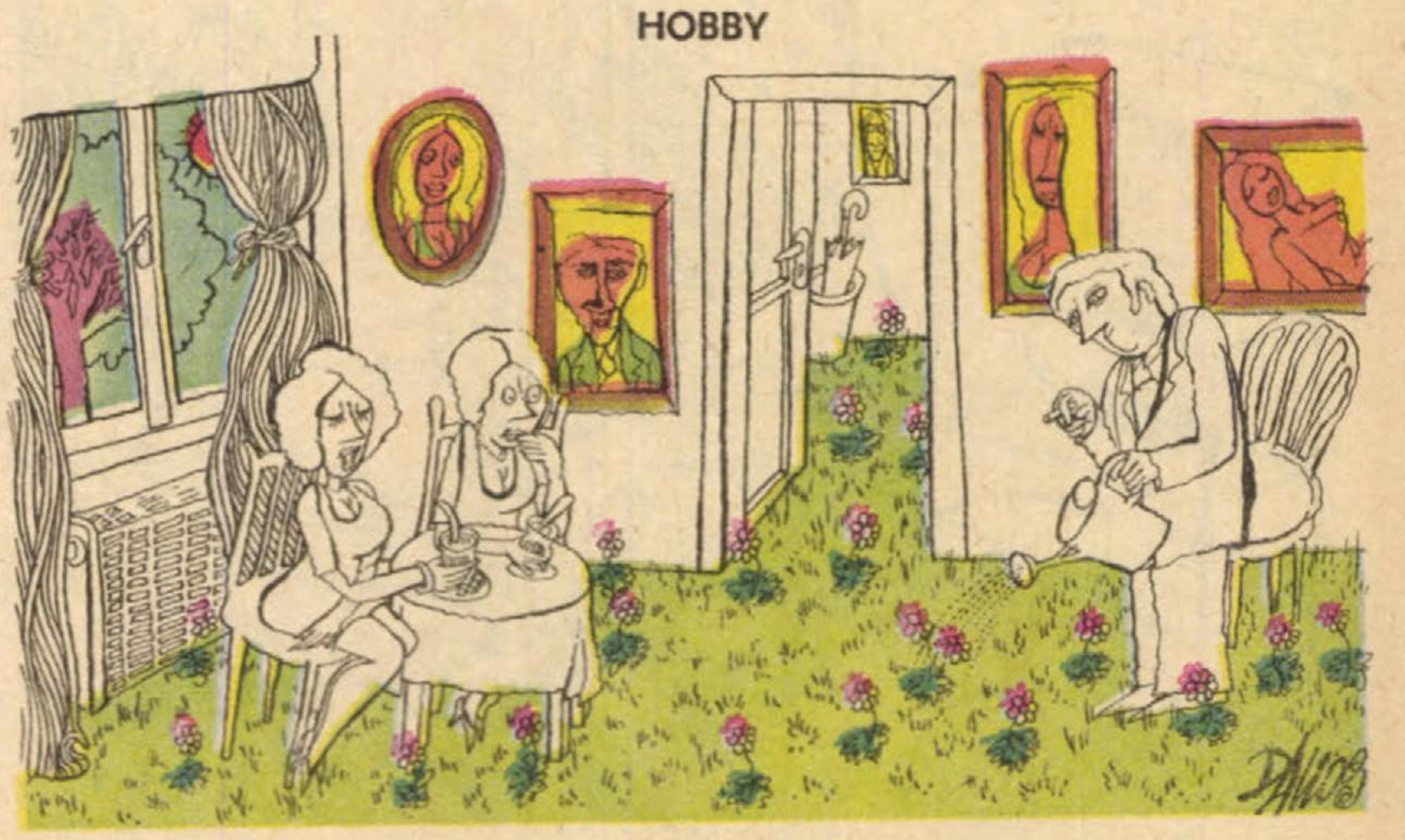

JÓ MUNKAHELY

– És a megmaradt szabad idejében hajlandó nálunk másodállást is vállalni?

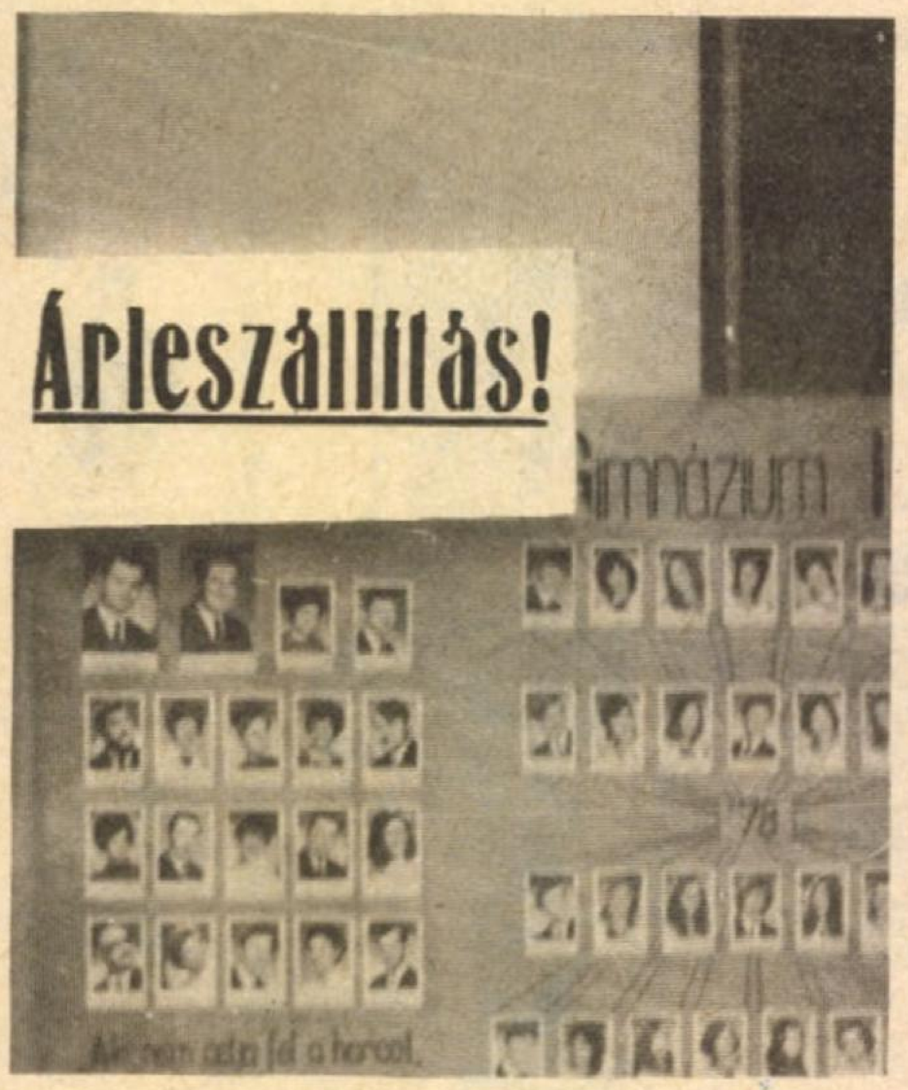
HOBBY

– A férjem imádja a természetet...

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

Amíg a készlet tart!
(Békéscsabán fotózta Valent János)

Végén csattan az ostornyél?
(A gödöllői főút mentén fotózta Samu Mihály)

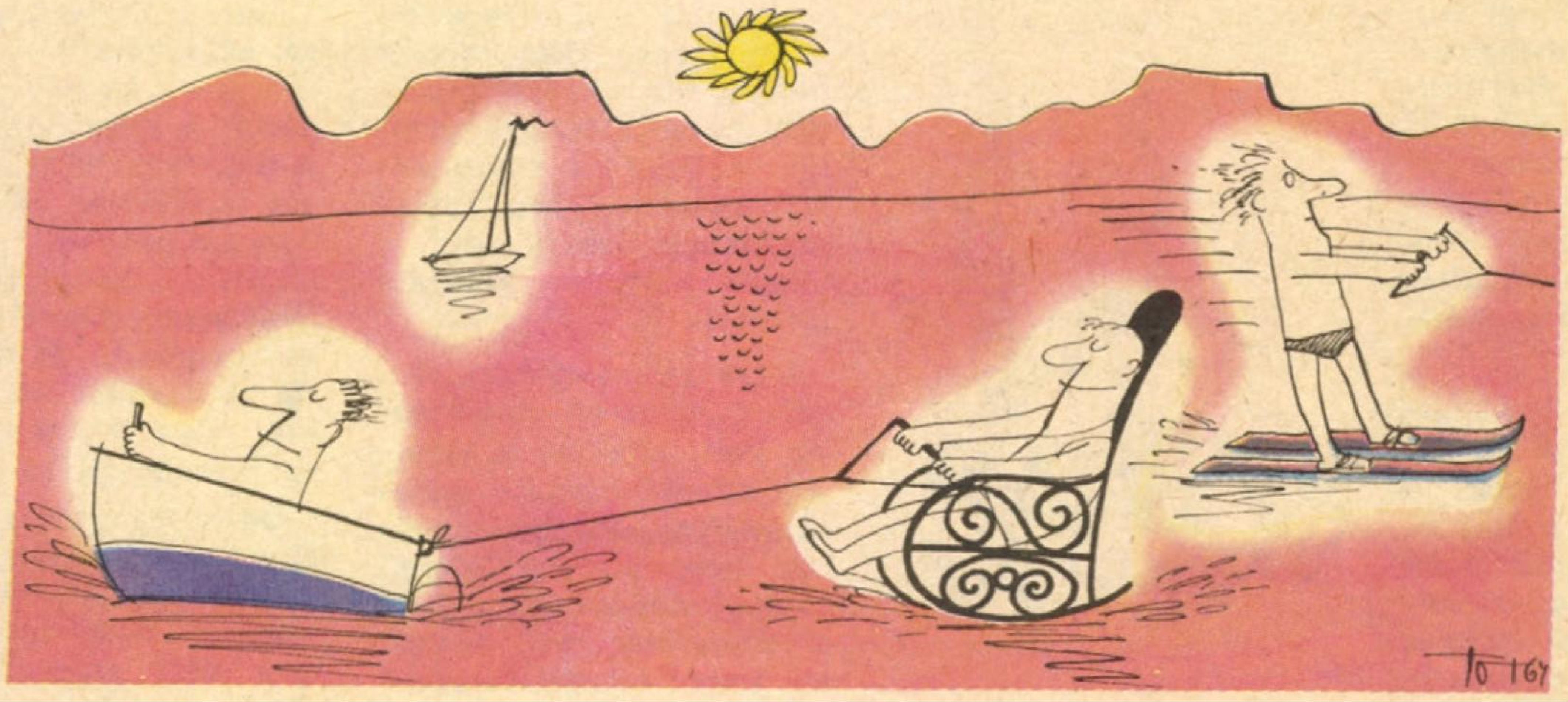
Jó estét — csakis szakboltból. De mit árulhatnak?
(Pesten, a Rákóczi úton fotózta Szenci Győző)

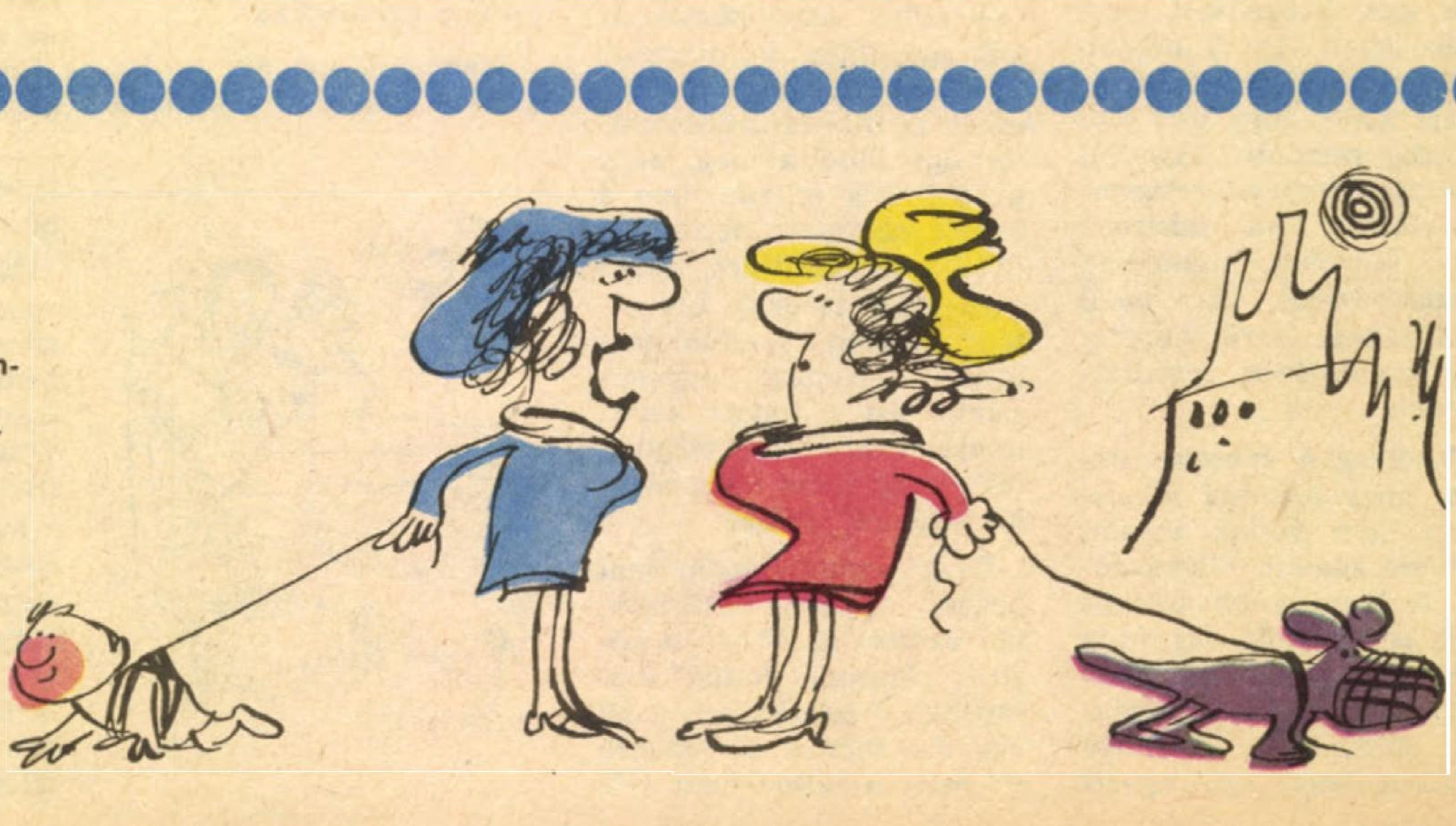

Egy egészséges Tanácstól el is várjuk, hogy egészséges tanáccsal szolgáljon!
(Borz Miklós felvétele)

Sárgának nem sárga és — megítélésünk szerint — már angyalnak sem angyal.
(Bánvölgyén fényképezte Anga Lajos, nekézsenyi olvasónk)

KÉNYELMES EMBER

PARKBAN

– Ez a szomszédék Zolikája, ők is vigyáztak a mi kutyánkra, amíg szabadságon voltunk...

JÓ HELYEN ÁRUL

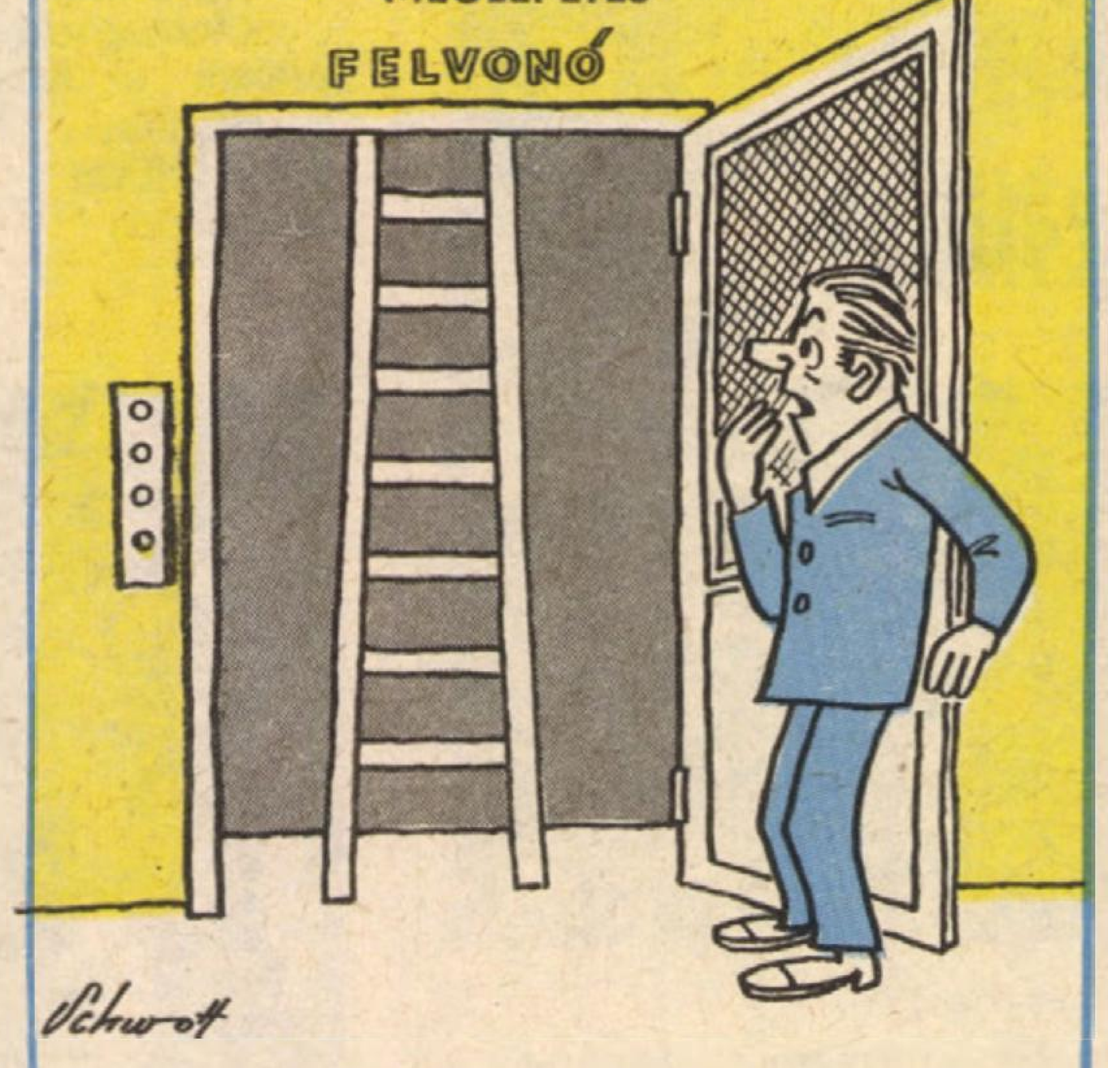

DURR!

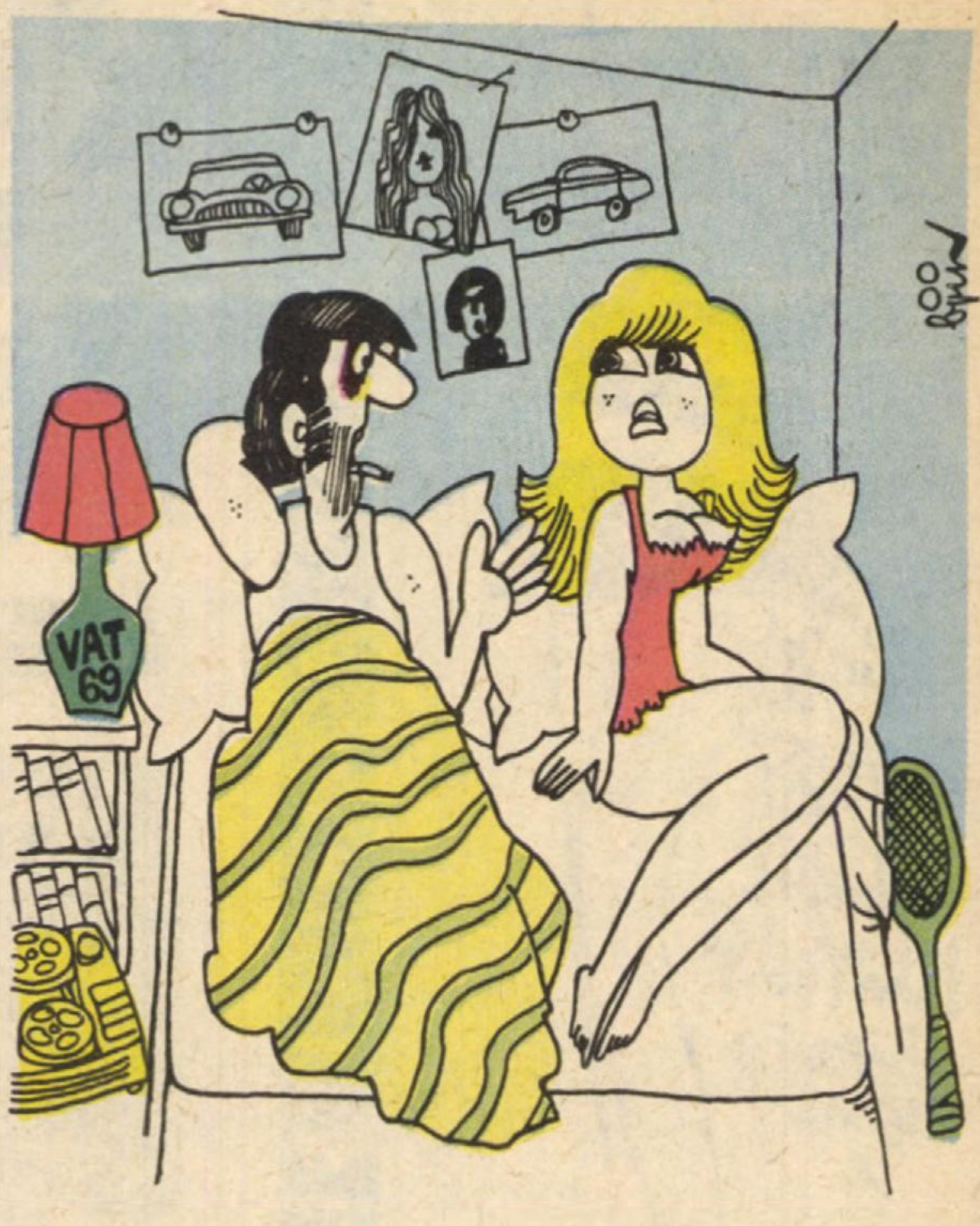
Egy anconai gazda egy 155 milliméteres lövedéket használt üllőnek. Még a háborúból maradt ott a földecskéjén. Az üllőről most, harminc év után derült ki, hogy még mindig „él", bármely pillanatban felrobbanhat.

A tűzszerész háromszor is belesápadt, amíg hatástalanította. A gazda idegeit alvókúrával próbálják helyreállítani.

MEGLEPETES

ELHAMARKODOTT HÁZASSÁG

– Hogyan, anyukám, hát neked sincs állásod?

EGY KIS ÖREG NAPLÓJÁBÓL

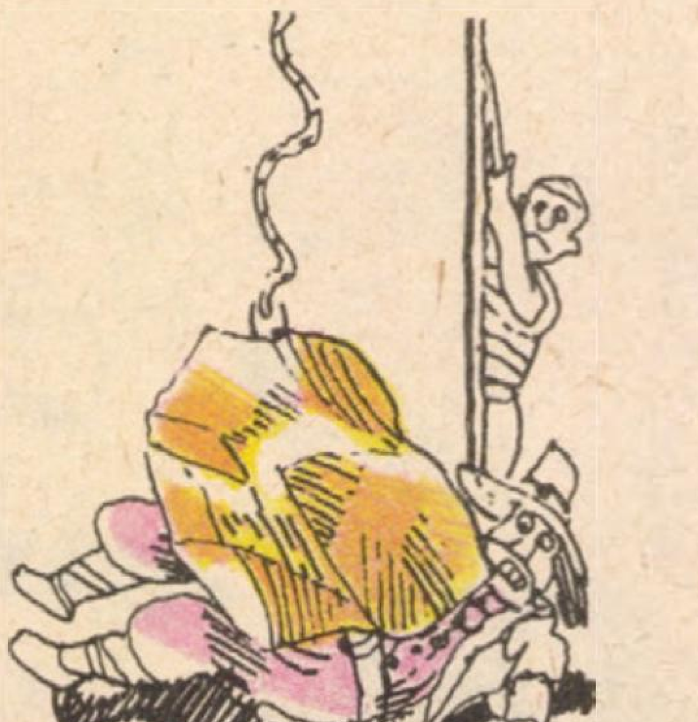
Az utóbbi hetek alatt legalább három ízben közvetítette a Televízió egy-egy vidéki színtársulat valóban színvonalas előadását, amelyeket ütemes tapsokkal jutalmazott az ugyancsak „vidéki" közönség.

Hát ennek igazán csak örülni lehet. De azért én mégiscsak elszomorodtam egy kicsit. Mert eszembe jutott, hogy mit adott volna ezekért a milliós tévénéző-sereg szeme láttára elhangzott tapsokért egy *igazán vidéki* színészegyüttes, amely még az én gyermekkoromban is apró felvidéki városkák és terjedelmes alföldi faluk nagyvendéglőinek „díszterméban" terjesztette a szép magyar szót, meglehetősen gyér közönség előtt.

Ezekről a vidéki színjátszókról mondott el nekem egyetmást Gyuri bácsi, a Népszínház volt rendezője és a Nemzeti Színház szerzője, aki Gyurka öcsémkorában baranyai lányos mamák jogvégzett reménysége volt, közkedvelt szolgabíró-jelölt. De ő inkább irodalmi babérokra vágyott és azt hitte, hogy úgy lesz a legegyszerűbb kitanulni a színpadra-írás furfangos mesterségét, ha faképnél hagy lányokat, mamákat, szolgabíróságot, és beáll néhai Aradi Gerő dunavecsei társulatához segédszínésznek.

Mosolyogva mesélte nekem, hogy színészi mivoltában nem voltak valami egetverő sikerei. Ellenkezőleg. A legnagyobb szerepe Páris grófja volt, aki Júlia tetszhalotti ravatala mellett vívott halálos párviadalt Rómeóval. De nagy buzgóságában előbb rogyott össze, semmint leszúrták volna és ezáltal viharos derültséget okozva vigasztalta meg a halhatatlan szerelmespár tragédiáján elszomorodott közönséget.

Ennél is váratlanabb élményt nyújtott a „Bányarém" című, németből magyarított klasszikus krimi folyamán. Ebben ugyanis felrobban egy bánya, amely-

nek sziklái agyonzúzzák az oda menekült rablóbandát. Ezt a borzalmas végjelenetet az ötletes díszletmester úgy oldotta meg, hogy a robbanás pillanatában a festett sziklákat felrántotta a zsinórpadlásra, aztán újra leejtette őket. Így aztán minden elvetemedett rablót elrejtett egy-egy szikla, azt a hatást kelve, mintha minden mögötte fekvő orgyilkos morzsalékká zúzódott volna.

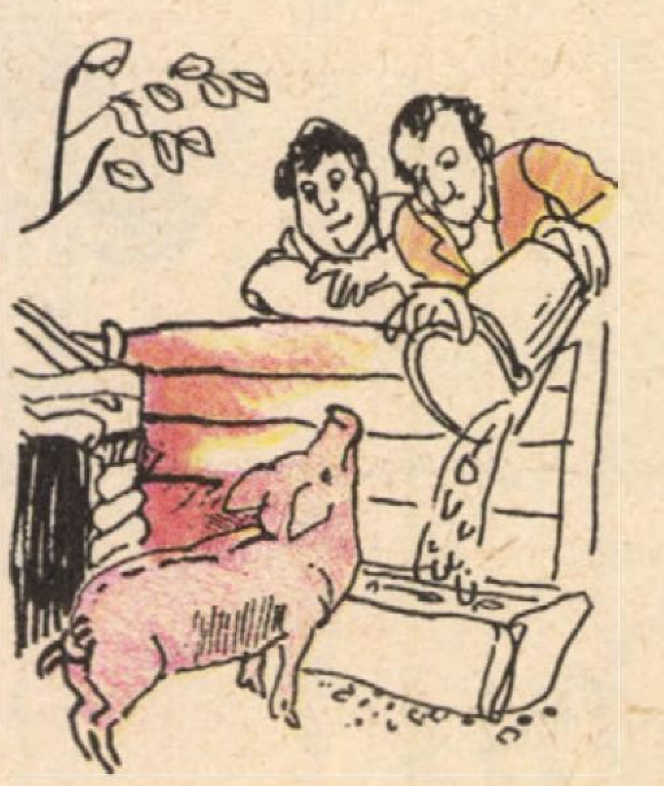
Csak egyvalakinek volt peche. Gyurka-öcsémnek, aki ezúttal az öt rabló közül a „Második Rabló" szerepében jeleskedett. Őt ugyanis semmi se takarta el, mert a szikla nem elébe esett, hanem a háta mögé.

— Hűha! — szörnyedt el Gyurka. — Mi lesz itt, ha én élve maradok? — gondolta, aztán egyetlen hősi mozdulattal emelte fel a több mázsásra festett sziklát és ráhúzta a mellére.

Mint a fentiekből is látható: korántse volt ez a társulat a mai együttesekhez hasonlóan csiszolt tudású, de az úgyszólván testvéri együttérzésben méltán mutathattak volna példát egynémely mai közösségünknek. Ezt mutatja — többek között — Mancika története is.

Mancika, foglalkozására nézve, egyszerű süldő-malac volt, amelyet a társulat, szűkös filléreit összeguberálva, avégből vásárolt, hogy majdan húsvéti sonka-kolbász-miegymással örvendeztesse meg a nem sok finom falattal dicsekvő színész-gyomrokat.

Mancikát naponta tisztogatták, etették moslékba

kevert vacsora-maradékkal, belépődíj fejében kapott tökkel, kukoricával, cipelték városról falura és egy ócska főúri palota díszletéből eszkábáltak neki össze hajlékot, hogy legalább ilyen fényes környezetben érje meg azt a szomorú napot, amidőn át kell alakulnia kényeztetett kedvencből egyszerű eledellé.

Erre az átalakításra a súgó vállalkozott, egy Dömsödi nevű kardalos segítségével. A nagy feladat előtt mindketten némi bátorságot merítettek, sok kupica bundapálinkából, majd Mancika lakhelyéhez támolyogván, Dömsödi ordítva zavarta ki őt fekhelyéről a kastély elé, ahol a súgó már felemelt gyilokkal várakozott rá.

De közbelépett a Végzet. Mancika nem fejjel jött ki palotájából, hanem ellenkezőleg. Azonban a súgó már vért szagolt, döfött, ahova tudott, majd bizonyos, kissé alkoholikus logikával így vigasztalta a káromkodó Dömsödit:

— Oda se neki, ides egykomám, fáj az annak ott is!

Mancika közben visítva rohant világgá, végig a cigánysoron, ahol soha többé nem volt megtalálható. Csak talán a ravaszdi, vén brácsás, vagy a hetyke klarinétos gyomrának mélyén.

Ez alatt a némileg észretért súgó sírva kérte az összesereglett társulatot, hogy verjék őt agyon, azonnal, de nem verték. Hanem viharos röhögés közben határozták el, hogy jutalomjátékot rendeznek a súgónak, a befolyt pénzen vesznek egy új Mancikát és kezdik az egész műveletet elölről.

A harmadik „vidéki" történetnek már tanúja voltam magam is. Kálmán barátom, a kivételes tehetségű színművész soha nem tudta a gázsiját beosztani. Számtalanszor kért előleget és legtöbbször kapott is, de néha nem. Egy ilyen „néha" napján hitel-

be volt kénytelen elfogyasztani egy üveg pezsgőt, amelynek hatása alatt, a második felvonás végén, kitört a vész. Nem emlékszem már, hogy mit játszottak aznap este — a színpadon a sötét emlékű Borgia Lukrécia asztalánál ültek az előkelő vendégek, amikor Lukrécia felállt és villámló tekintettel azt mondta:

— Hah! Mindnyájan meg vagytok mérgezve!

Erre felemelkedett székéről az én Kálmán barátom és sértődötten bejelentette:

— Na, ide se jövök többet vacsorázni!

Zágon István

A LEGOLCSÓBB VIKENDHÁZ

RÉBUSZ

259. rejtvényünk megfejtése:

NE / OOOOOO	H=K

Katonazene

A 100 forintos díjak nyertesei:

Szathmáry Katalin, 1145 Bp. Amerikai út 31/b.
Rajcsányi János, 1174 Bp., Jósika u. 26.
Jaksics Gyuláné, 8400 Ajka, Kohász u. 1.
A nyereményeket postán küldjük el.

260. REJTVÉNYÜNK

A megfejtéseket kizárólag levelezőlapon legkésőbb június 18-ig erre a címre kell beküldeni: Ludas Matyi, 1977. Budapest, Pf. 53. A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

EGY KIS IDEALIZMUS

Fura meglepetés ért egy templomi tolvajt az NSZK-beli Müldortban. Éppen a perselyt feszegette, amikor ütést érzett a tarkóján és elsötétült előtte a világ. A szemle kiderítette, hogy Konrád barát agyagszobra esett a fejére.
Konrád barát egyébként Bajorország szegényeinek a patrónusa.
Tehát két lehetőség van: 1. vagy ne legyen az ember idealista, 2. vagy ne legyen templomi tolvaj.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Levélcím: 1977. Bp. Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Levélcím: 1959. Bp. Telefon: 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 73.2337/2-24 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen — Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

RÉGI PESTI INNEN-ONNAN

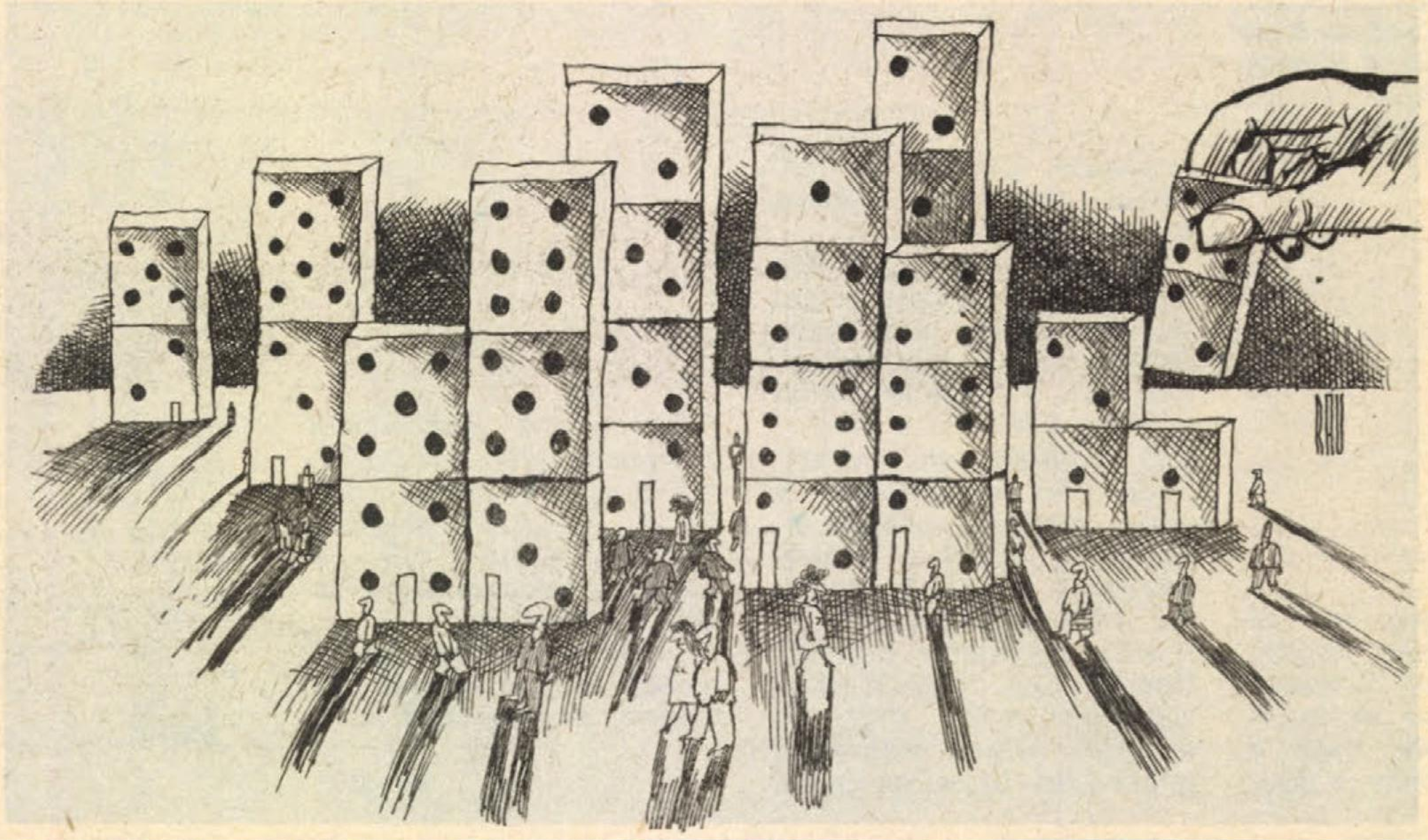
„KÁSZINÓI MILLENNIUM"

Könyvtáramban egy vaskos kötetet őrzök: *Az 1896-iki Ezredéves Országos Kiállítás Közleményei.* A hatalmas, közel 1700 oldalas beszámolóból, amelyet a millenniumi kiállítás igazgatósága 1897-ben adott ki, néhány kiragadott adalék. Az állam több mint másfél millió, Budapest székesfőváros százezer aranyforinttal járult hozzá a kiállítás költségeihez. A kereskedelmi, pénz- és hitelügyi csoport létesítésére az akkori Magyarország valamennyi kereskedője, gyárosa, bankára összesen és együttvéve 62 231 forintot ajánlott fel, amelyből valójában 47 321 forint 67 krajcárt fizetett be. Hogy példákra bontsuk e tételt: A Brázay sósborszesz nagyvagyonú „feltalálója": Brázay Kálmán ezer forintot spendírozott a millenniumra, de Fellner Henrik, a Pesti Magyar Kereskedelmi Bank igazgatója már csak száz forintot, báró Kochmeister Frigyes dúsgazdag drogista és terménykereskedő nagyban, a Magyar Általános Hitelbank egyik vezetője, a Budapesti Kereskedelmi és Iparkamara elnöke, főrendiházi tag sem szállt bele egy krajcárral sem többel, ellentétben a legendásan nagypénzű Lánczy Leóval, a Pesti Magyar Kereskedelmi Bank vezérigazgatójával, aki már 500 forintokra és őrgróf Pallavicini Edével, a Magyar Általános Hitelbank vezérigazgatójával, aki 300-ra taksálta önmagát. Megható az emberbaráti tanintézetek pavilonjának létesítésére összegyűlt 3346 forint 88 krajcár néhány forrásadata. Andrásy János nagyváradi kanonok, Benedek Ferenc jászói prépost, valamint Forinyák Gyula lovassági tábornok 5—5 forinttal, Berlicza Ferenc besztercebányai püspök, gróf Dessewffy Aurél nagybirtokos, Zichy Antal főrendiházi tag egy-egy tízessel járult hozzá a nemes célhoz, s hogy a hetven személyes adakozó bukszanyitásának alsó-felső határát jellemezzük, kiemeljük még Mikó Bálintnak, Csík megye főispánjának 2 forint 80 krajcáros és Vaszary Kolos hercegprímásnak 100 forintos adományát.

E száraz, de sokatmondó felsorolás után kellőképpen értékelhetjük az 1896. február elején megjelent *Borsszem Jankó* karikaturistájának rajzát, amelyen a mágnás „kászinó" kártyaszobája látható. Egy milliókkal tornyozott tál körül három arisztokrata ül az asztalnál és veri a blattot. Az egyik hátranyúl és „AZ EZERÉVES MAGYAR KULTÚRÁNAK" feliratú pinkaszekrénybe beledob egy bankót ezzel a csatakiáltással: — *No, ádjunk ennek á mágyárr kulturránák is válámit...*

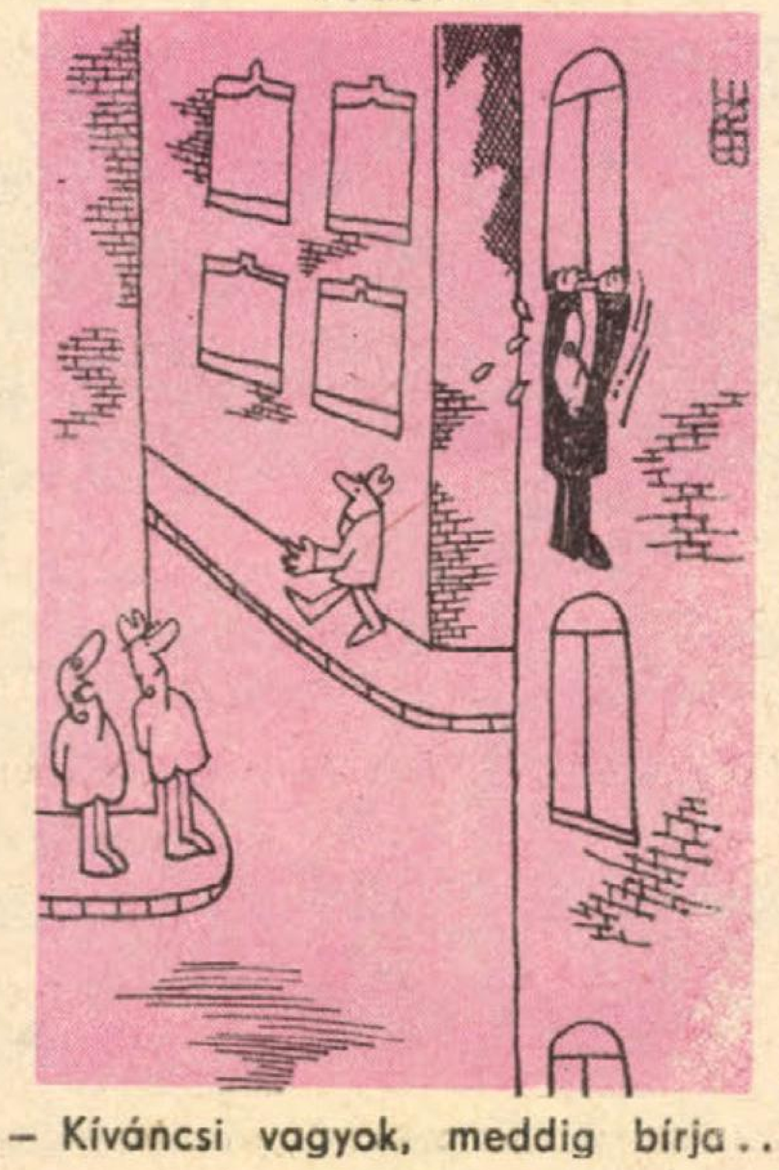
Békés István

ÚJ LAKÓTELEP ÉPÜL

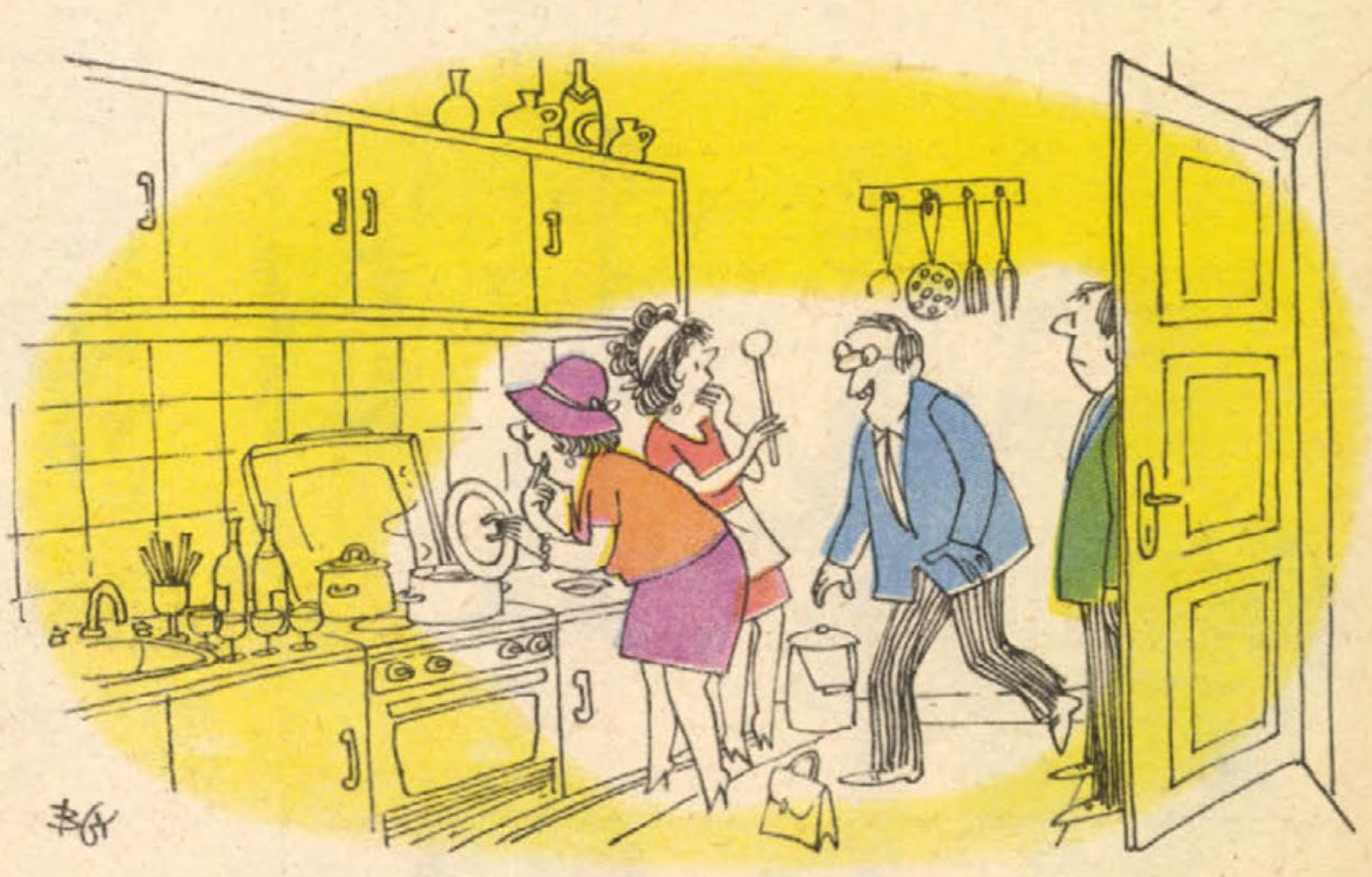
Rau Tibor rajza

KÖZÖNY

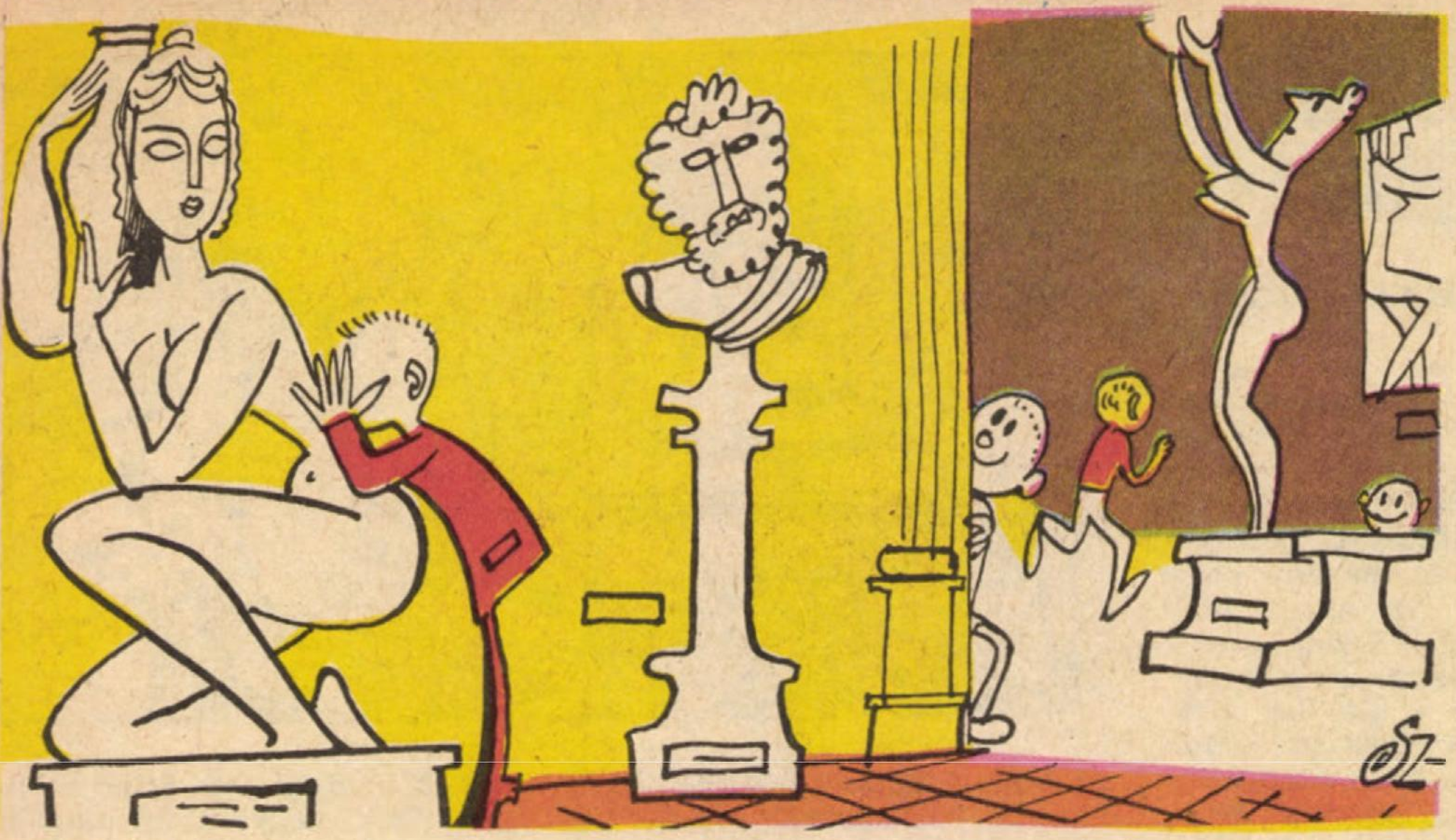
– Kíváncsi vagyok, meddig bírja...

RÁMENŐS VENDÉGEK

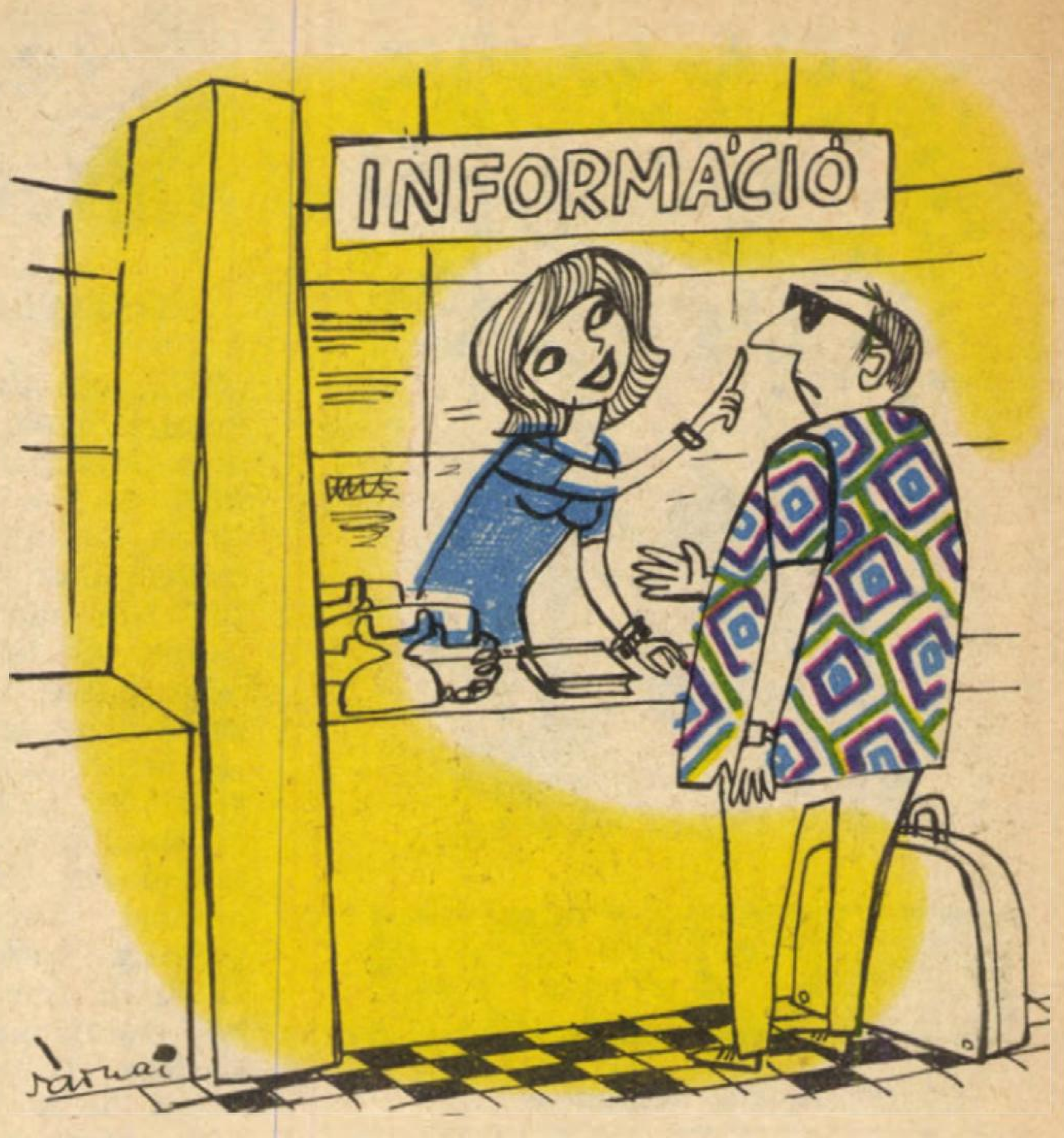
– Angyalkám, minek ez a sok taxni? Mit eszünk?

A KISDIÁKOK INGYEN LÁTOGATHATJÁK A MÚZEUMOKAT

– Én vagyok a hunyó! Ipics-apacs, egy, kettő, három...

INTELEM

– Ne legyen kíváncsi, mert hamar megöregszik!

tribün

Roham! — kiáltotta Oscar Luis da Silva tábornok, fényes kardját kirántva. A brazil hadsereg sportünnepségének háromezer lovasa dübörögve megindult. A tábornok viszont — még a kardkirántás lendületével — leesett a lováról. Csípőtáji zúzódásokkal szállították kórházba. Meg nem erősített hírek szerint kéréssel fordult a felsőbb szervekhez: helyezzék át a gyalogsághoz.

A BEK-vereség óta az olasz sajtó nem imádja egyértelműen a Juventus csapatát. Olyan nézet is napvilágot látott, hogy a torinói csapat már a bajnokságot is jó adag szerencsével nyerte meg.

— Természetesen szerencse is kell hozzá — mondta Boniperti, a klub vezetője. — Aminthogy Olivieri, minden idők legnagyobb olasz kapusa is szerencsés ember volt. Mindig akkor állt a kapuban, amikor nem esett gól.

Angelo Moratti, az AC Milan mecénása érdekes esetről számolt be.

— Egy szép győzelem után biankó-csekket adtam minden egyes játékosnak. Ítéljék meg maguk, menynyit ért a teljesítményük s aztán írják be a megfelelő összeget a csekkre. Ezek után felszólítottam a csapat edzőjét: próbálja eltalálni, melyik játékos mennyire taksálja magát. Az edző mindegyik játékosnál magasabb összeget tippelt. Egy vagyont spórolhattam volna meg, ha az edző helyett mindig a játékosokra bízom az ügyet.

Ritka lovagiasságról tett bizonyságot Harold Steepley, a kitűnő amerikai súlyemelő. Egy garázs előtt álldogálva észrevette, hogy egy kiskocsi — bájos ifjú hölggyel a volán mellett — képtelen felhajtani a járdára. Odalépett, felemelte a hátulját (a kocsiét) és talicska módjára betolta a garázsba.

Érdekes lett volna megfigyelni, miként jár el Steepley, 1. ha a kocsi nagyobb párszáz köbcentivel, 2. ha a hölgy idősebb pár esztendővel...

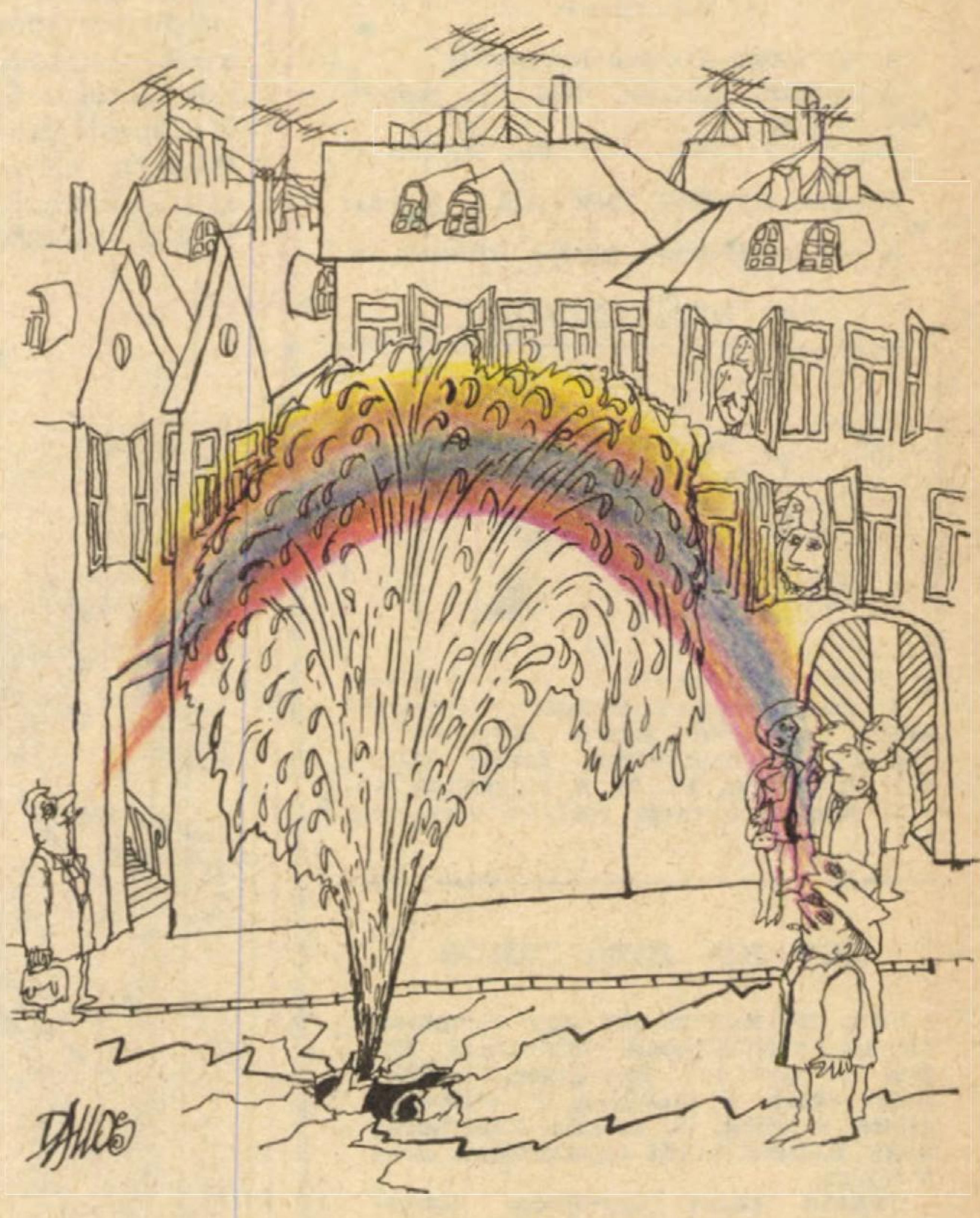

Egy sztori Romániából. A riporter tévé-interjút készít a győztes csapat edzőjével. Az edző négyéves kislánya otthon nézi az adást és lélekszakadva rohan a mamához:

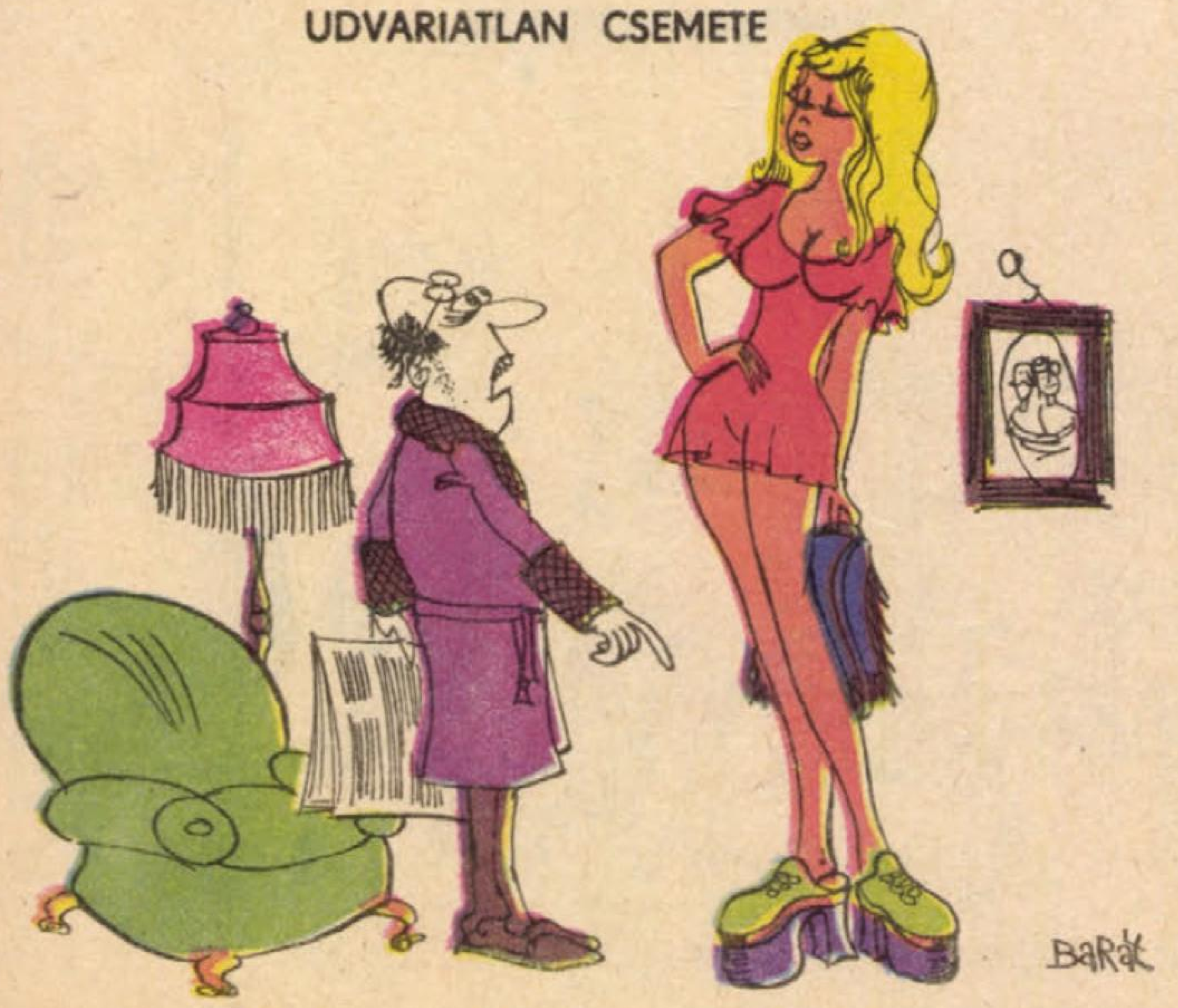
— Gyere gyorsan. Itt egy ember, akit ismerünk. Azt hiszem, nálunk lakik...

(p. p.)

BUDAPESTI LÁTVÁNYOSSÁG

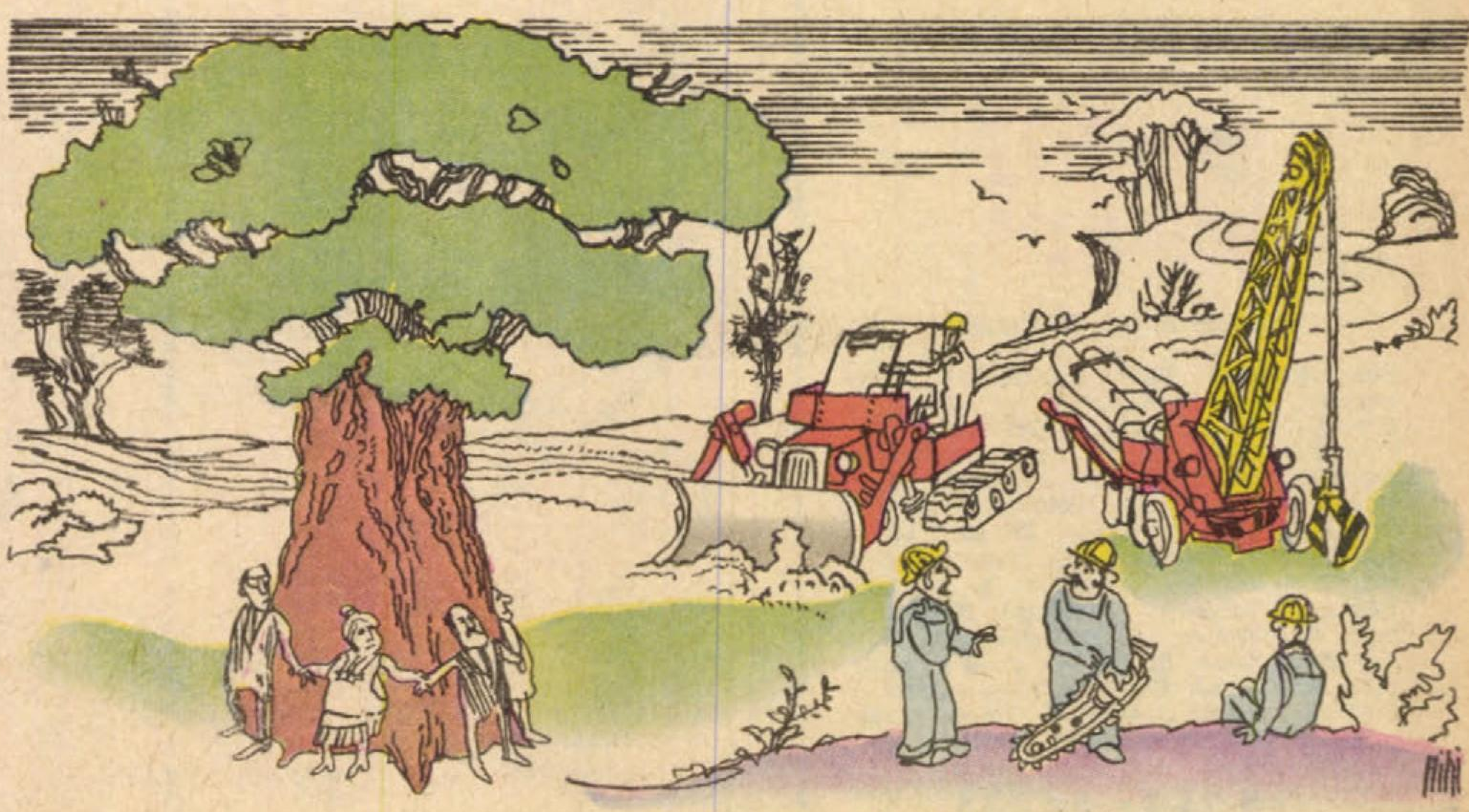

UDVARIATLAN CSEMETE

– Szállj le a cipődről, ha velem beszélsz!...

KÖRNYEZETVÉDŐK

– A fa ügyében már benyújtották a kegyelmi kérvényt...